

ώρα: 10:45 μέρα: 18/03/2008

Βραδιά και αυτή! Όλο το βράδυ ονειρεύομαι καταστάσεις με παλιές αγάπες. Τελικά ότι σκεφτόμαστε πριν κοιμηθούμε το ονειρευόμαστε. Και όσο πιο έντονα πλανεύονται οι σκέψεις μέσα μας τόσο τα όνειρα μοιάζουν έντονη πραγματικότητα.

Αυτές τις μέρες προσπαθώ να χωνέψω τον χωρισμό μου με την γυναίκα μου. Δυστηχώς τα πράγματα δεν πήγαν και τόσο καλά τα δυο χρόνια που είμασταν μαζί. Ενώ αποφασίσαμε από κοινού ότι θα μείνουμε φίλοι, η ιδέα ότι θα είναι ακόμη τριγύρω μου με σκοτώνει. Η ειρωνεία της υπόθεσης είναι ότι πριν από καιρό εγώ επέμενα να χωρίσουμε. Χτές το βράδυ μου είπε ότι εκμυστηρεύτηκε στην φίλη της ότι τα χαλάσαμε. Μόλις το άκουσα πικράθηκε η καρδιά μου και το έκλεισα το τηλέφωνο με μια κρύα καληνύχτα. Ήταν η πρώτη φορά που κατάλαβα ότι το τρένο φεύγει.

Ενώ θα έπρεπε να δουλεύω τώρα δεν είχα τα κουράγια να πάω για εργασία σήμερα. Είναι από τις λίγες φορές που κάνω «κοπάνα».

Συνεχίζοντας τώρα στα πρώτα χρόνια της ζωής μου φτάνουμε στο χίλια ενιακόσια ογδόντα τρία. Είναι η εποχή που ξεκινώ το σχολείο. Άλλη μια έντονη ανάμνηση μου έρχεται στην μνήμη. Είναι εκείνα τα πρωίνα που με πήγαινε η μητέρα μου στην στάση του λεωφορείου για το σχολείο και εκείνη θα περπατούσε για το μεροκάματο στο εργοστάσιο λίγα μέτρα πιο πέρα. Μόλις έβλεπα το φουγάρο του εργοστασίου καταλάβαινα ότι δεν θα την είχα κοντά μου.

Τελικά μήπως η μνήμη μας είναι η τέταρτη διάσταση? Τον τελευταίο καιρό κλείνω τα μάτια μου και σαν να είμαι εκεί! Αναρωτιέμαι καμιά φορά γιατί αυτός ο εγκέφαλος μας να έχει τόσες δυνατότητες, και εμείς να ασχολούμαστε με τα ασήμαντα.

Αντί να πάω σε Αμερικάνικο σχολείο οι γονείς μου με στείλαν σε Ελληνικό. Θυμάμαι ότι σε σχέση με τους υπόλοιπους μαθητές ήμουν πιο προχωρημένος. Ας είναι καλά η μητέρα μου που μου έμαθε να διαβάζω στα τρία. Φεύγοντας από την τρίτη διάσταση και μεταφερόμενος στην τέταρτη θυμάμαι την υπομονή της και ακούω τον εαυτό μου να συλλαβίζει γραφικές ιστορίες. Δεν χρειάζεται και πολύ σκέψη για να καταλάβετε ότι η μητέρα μου είχε περισσότερη επιροή από τον πατέρα μου. Όταν ο συγχωρεμένος ήταν νιφάλειος ήταν ο πιο γλυκός μπαμπάς, αλλά όταν ήταν μεθυσμένος φορούσε την στολή του μπαμπούλα.

Στην θρησκεία της μαμάς, κάθε χρόνο κάναμε δύο το πολύ τρία ταξίδια σε διάφορες πόλεις των Ηνωμένων Πολιτειών για εντατικά θρησκευτικά σεμινάρια. Σε ηλικία μόλις οχτώ ετών είχα την ευκαιρία να δω πόλεις σαν το Ντιτροίτ, Σικάγο, Κλίβελαντ, Νέα Υόρκη, Βοστώνη και Βαλτιμώνη. Φυσικά σε τέτοια ηλικία τι να καταλάβεις, όμως το μικρόβιο του ταξιδιώτη είχε μπει για τα καλά στο πετσί μου. Χαρακτηριστικά θυμάμαι το καλοκαιρινό σεμινάριο του χίλια ενιακόσια ογδόντα τρία. Ο αδερφός μου ήταν τεσσάρων μηνών και έπρεπε να τον προσέξω με μια γνωστή γιατί η μητέρα μου έπρεπε να κάνει ένα σκέτς στην σκήνη. Τα σκέτς ήταν αναπαραστάσεις καταστασεων που μπορεί να συναντήσουμε όταν μιλάμε σε άλλους για το πιστεύω μας. Με απλά λόγια παρακολουθούσαμε τσάμπα μαθήματα μάρκετινγκ και δεν το ξέραμε. Άλλωστε δεν είναι τυχαίο ότι οι περισσότεροι πωλητές που ανήκουν σε αυτή την ομάδα είναι συνήθως άκρως πετυχημένοι.

Αυτα τα ταξίδια ήταν σκέτη αναψυχή για μένα και την μαμά. Ξεχνιόμασταν λίγο από το δράμα του σπιτιού, είχα την ευκαιρία να βλέπω μέρη από το παράθυρο και παράλληλα απολαμβάναμε την παρέα ομοπίστων για μια ολόκληρη βδομάδα περίπου. Από την άλλη τα σεμινάρια είχαν και την μαύρη τους πλευρά. Η μητέρα μου μέ ήθελε να κάθομαι «σούζα» κατα την διάρκεια των σεμιναρίων. Αναφέρομαι σε τέσσερις μέρες σεμιναρίων απο πέντε με έξι ώρες καθισιού με διάλλειμα μιας ώρας το μεσημέρι. Τώρα καμιά φορά πηγαίνω σε κάνα σεμινάριο και σε είκοσι λεπτά με πιάνουν τάσεις φυγής!

Όσο μεγάλωνα εγώ και ο αδερφός μου, τόσο η κατάσταση του σπιτιού χειροτέρευε. Δεν ήταν και λίγες οι φορές που έβλεπα μπουκάλια μπύρας να εκσφεντονίζονται κατά το πρόσωπο της μητέρας μου. Αμφιβάλλω αν υπάρχουν άλλες εφτακόσιες εβδομήντα επτά γυναίκες σε όλο τον κόσμο που να έχουν κακοποιηθεί τόσο χωρίς να πάνε σε νοσοκομείο.

Η μεγάλη απόφαση δεν άργησε να έρθει. Τον Δεκέμβριο του χίλια ενιακόσια ογδώντα Τέσσερα, μέσα σε μια μέρα η μητέρα μου τα μάζεψε όλα και φύγαμε για άλλο διαμέρισμα. Ειρωνικά είμαστε πολύ κοντά στον ταχυδρομικό κώδικα με τους τελευταίους αριθμούς να τελειώνουν σε 666 τώρα, και μάλιστα απέναντι από πολυσύχναστο αεροδρόμιο. Μετακομίσαμε σε ένα πολύ μικρό προάστιο όπου τέσσερις με πέντε οικογένειες ομοπίστων ζούσαν σε ακτίνα το πολύ δύο χιλιομέτρων. Αυτά ήταν τα καλύτερα χρόνια της Αμερικής.

Στο συγκεκριμένο σχολείο τώρα είχα τρία τέσσερα παιδιά που ασπαζόμασταν την ίδια πίστη. Ο χλευασμός ήταν στην ημερίσια διάταξη όμως έχοντας «συμμαχίες» μπορούσε η μέρα να περάσει αρκετά καλύτερα. Άλλα για να μην τα βιάω όλα μαύρα, δεν απειλήθηκα ποτέ για την ζωή μου. Άπλα όταν είσαι διαφορετικός γίνεσαι εύκολος στόχος. Δυστηχώς είναι μέσα στο ενστικτό του ανθρώπου να προσπαθεί να επιβιάζεται με το να κατεβάζει και να υποβιάζει τον συνάνθρωπο του, ειδικά όταν αυτός η αυτή είναι ευάλλωτοι. Χωρίς να έχω διαβάσει βιβλία ψυχολογίας είναι ένας μηχανισμός που χρησιμοποιεί ο καθένας για να ξεχνάει τις δικές του αδυναμίες. Αυτό το επιβεβαιώνει το γεγονός ότι οι χειρότεροι χλευαστές καταλήγουν συνήθως πολύ χαμηλά.

Για περίπου ένα χρόνο ο πατέρας μου προσπαθούσε με νύχια και με δόντια να μάθει που μέναμε. Μία φορά μάλιστα ήρθε στην συναγωγή μεθυσμένος, και με μια σακούλα δώρα μπας προσπάθησε να με «ψήσει» για να του πω την τοποθεσία. Ομολογώ ότι τα δώρα ήταν δελεαστικά όμως πηγαίνοντας στην τέταρτη διάσταση ζούσα πάλι το δράμα. Τελικά μετά απο πολύ σκέψη η μητέρα μου του έδωσε άλλη μια ευκαιρία. Προς έκπληξη μου άρχισε να μελετάει και την γραφή. Ποτέ δεν πίστεψε ότι η θρησκεία της μαμάς ήταν ο σωστός δρόμος άλλα μάλλον ήθελε να δει τι ακριβώς παίζεται.

Δυστηχώς οι δαίμονες δεν αργήσουν να γυρίσουν. Αρχές χίλια ενιακόσια ογδόντα έξι κλείστηκε σε ίδρυμα. Χωρίς να ξέρω ακριβώς λεπτομέρειες μάλλον η προσπάθεια αποτοξίνωσης πρέπει να τον έβαλε σε πολύ σκοτεινά μέρη. Καλοκαίρι του ίδιου έτους αποφάσισε να παεί στην Ελλάδα μήπως και καλύτερέψει η κατάσταση. Όσο ήταν εκεί θυμάμαι μας έπερνε τηλέφωνο και μας έλεγε πόσο μας αγαπούσε.

Ώρα: 13:55: πάω να κλέψω λίγο ύπνο.

«Τα κακά μαντάτα»

Ώρα: 14:07: Μετά από ένα φευγαλέο ύπνο επανέρχομαι για γράψιμο. Σε συνέχεια της αφήγησης, ένα πρωινό ένω ο συγχωρημένος ήταν ακόμη Ελλάδα, σηκώθηκα και είδα την μητέρα μου με τρεις φίλες της βουρκωμένες. Ρώτησα τι έγινε και δεν μου είπαν τίποτα. Ο φίλος μου ήταν εκεί και με πήρε έξω να μου πει τα νέα. Ο πατέρας μου πέθανε. Φυσικά ο κόσμος μου σείστηκε αλλά με όλα όσα τραβούσαμε κατά ένα περίεργο τρόπο αισθάνθηκα μια ανακούφιση.

Πηγαίνοντας μέσα στο σπίτι ρώτησα την μητέρα μου τι έγινε και μου είπε : Αυτό το ποτό τα έκανε όλα. Με όλη την ανακατοσούρα ποτέ δεν ρώτησα τι ακριβώς έκανε το ποτό και έτσι πάντα είχα στο μυαλό αυτό το ρημάδι το αλκοόλ θα ρήμαξε το σηκώτι του. Οι επόμενοι μήνες ήταν γενικά καλοί. Παρ'όλη την θλίψη βρίσκαμε τρόπους να ξεχνιόμαστε. Κάτι τα σεμινάρια, κάτι οι παρέες, κάτι οι ήσυχες στιγμές, η πληγή του χαμού του συγχωρεμένου επουλονόταν σιγά σιγά αλλά σταθερά.

Οι ρυθμοί στο σπίτι ήταν οι ίδιοι. Σχολείο, σεμινάρια, παρέες με σύμπιστους και γενικά μια πολύ πιο ήσηχη ζωή. Μετά από κανά δυο χρόνια όμως είχα μια περίεργη λαχτάρα για πατέρα. Το έλεγα συνέχεια στην μητέρα μου άλλα αυτή δεν φαινόταν διατεθειμένοι να ξαναμπεί σε διαδικασίες αγάπης.

Όμως το μεθεπόμενο καλοκαίρι είχε έρθει ένας ομόπιστος από την πατρίδα για το γάμο της ανιψιάς του. Η αδερφή του προσπαθούσε να τους φέρει να σμίξουν, και ταυτόχρονα αυτός με είχε πάρει από κοντά. Σε μια εποχή που ήμουν ακόμη μικρός και τα περισσότερα παιδιά δεν μου έδιναν σημασία, αυτός είχε έρθει και με είχε πάρει να παίξουμε μπάσκετ. Ναι! Κάποιος επιτέλους μου δίνει σημασία σκέφτηκα. Το ίδιο βράδυ πήγα στην μητέρα μου γεμάτος χαρά και της είπα για τον καινούργιο φίλο που βρήκα. Ώρα να φύγω λίγο από την φαντασία και να εισέλθω στο πραγματικό πεδίο.

Ώρα 0:49 03/19/2008

Ώρα: 17:10 μέρα:03/19/08:

Έδω και δύο μέρες με έχουν πιάσει τάσεις υποχώρησης από το βιβλίο. Όπως είπα και στην εισαγωγή έχω μεγάλο βαθμό μη αυτοεκτίμησης του εαυτού μου. Άλλα κάτι μέσα μου με έσπρωξε να συνεχίσω. Κατα τις δύο το μεσημέρι έφαγα απογευματινό με τον ξάδερφο και πέρασα από τα παλιά λημέρια. Κάτι χρωστάω στο σοί. Συνεχίζω από εκεί που τα άφησα:

Μετά από αρκετές μέρες η μητέρα μου με ρώτησε αν ήθελα πατέρα. Έχοντας στο νου τον κύριο που με είχε από κοντά, και το πως τον συμπάθησα της είπα φυσικά και θέλω πατέρα. Δεν πέρασε αρκετός καιρός και η μητέρα μου άρχισε να με πηγαίνει στο σπίτι της αδερφής του μερικές καλοκαιριάτικες μέρες. Ανεβαίνοντας στην επόμενη διάσταση ζω μια πολύ ζεστή μέρα που θα με παίζαμε μπάσκετ τρία τετράγωνα μακριά. Με το που αισθανθήκαμε τον καύσωνα αποφασίσαμε από κοινού ότι θα ήταν καλύτερα να μείνουμε μεσα.

Εκείνη την περίοδο ετοιμαζόμουν να κάνω ένα σκετς στην συναγωγή. Μάλιστα είχα το τελευταίο μέρος. Ήταν μια ομιλία μπροστά στο τοπικό ακρωατιρίο. Ξέρωντας ότι έπρεπε να ετοιμαστώ με πήρε από κοντά και κάναμε την έρευνα μαζί.

Το ίδιο καλοκαίρι θα ταξιδεύαμε Ελλάδα, όποτε η μητέρα μου αποφάσισε να πάμε όλοι μαζί με τον καινούργιο φίλο μου. Όσο γνωριζόταν με την μητέρα μου, της έκανε συμφωνία ότι δεν θα έμενε στην Αμερική αν ποτέ η σχέση κατέληγε σε γάμο.

Φτάνοντας στην Ελλάδα μείναμε στον αδερφό της μητέρας μου για λίγες μέρες. Επικρατούσε ένας πανζουρλισμός με την Εθνική Ελλάδος. Ένα χρόνο νωρίτερα, ο Γκάλης, Γιαννάκης και τα άλλα παιδιά κερδίσανε την Ε.Σ.Σ.Δ και ήταν πρώτοι στην Ευρώπη. Είχαμε μείνει στην Αθήνα αρκετές μέρες και μάλιστα κάναμε αρκετά μπάνια με τα ξαδερφάκια μου σε γνωστές πλάζ της Βορειο-Ανατολικής πλευρά του νομού Αττικής.

Μετά από ένα δεκαήμερο στην πρωτεύουσα ήλθε ένα ταξίδι στην Κεντρική Ελλάδα για να δούμε τον παππού και την γιαγιά. Εκεί έτυχε να είναι και ο αδελφός της μητέρας μου που είχε δύο παιδιά. Μεγάλη εντύπωση μου έκανε το γεγονός ότι η θεία μου ήξερε για τον Michael Jordan και χαριτολογώντας τον είχε βαπτίσει Μιχάλη Ιορδανίδη! Στο χωριό κάτσαμε περίπου δύο εβδομάδες. Εκείνη την περίοδο έτυχε να βρεθούμε τελικά όλα τα πρώτα ξαδέρφια μου μαζί με αρκετά δεύτερα! Με το πού τελείωσαν οι διακοπές κατεβήκαμε από το χωριό της μητέρας μου και πήγαμε στο κεφαλοχώρι της περιοχής που ήταν ο τόπος γέννησης του πατέρα μου. Ακόμη θυμάμαι τον χαμό στην λαϊκή αγορά της συγκεκριμένης κωμόπολης. Από το χωριό της μητέρας μου για να φτάσουμε στην Αθήνα έπρεπε να επιβιβαστούμε σε ταξί και δύο λεωφορεία του ΚΤΕΛ Τρικάλων ή Καρδίτσας.

Μείναμε στην Αθήνα μερικές μέρες και τελικά ένα πολύ ζέστο βράδυ μπήκαμε στο πλοίο και ετοιμαστήκαμε για ένα ταξίδι δεκατριών ωρών σε ένα από τα πιο μαγευτικά νησιά του κόσμου. Με το που είδα το νησί, την θάλασσα, την ήρεμη ζωή κάτι μου είπε μέσα μου ότι εδώ θα μεγαλώσω κάποια στιγμή. Όλα ήταν καλά εκτός απο μία μικρή λεπτομέρεια. Ο υποψήφιος πατριός έπασχε απο επιλυψία. Δεν ήταν και η πιο σοβαρή ασθένεια άλλα υπήρχε στο προσκήνιο. Για έξι με εφτά μέρες είμασταν κάπου μεταξύ παραλίας, νοσοκομείου και ξενοδοχείου. Έβλεπα την μητέρα μου σκεπτική άλλα από την άλλη της τόνιζα πόσο ήθελα πατέρα και αλλαγή.

Το καλοκαίρι πέρασε και ετοιμαζόμασταν να γυρίσουμε πίσω. Μετά από πολύ σκέψη η μητέρα μου είπε το ναι, και ο γάμος θα γινόταν τέλος του χρόνου στην Αμερική. Γυρίζοντας πάλι με την μηχανή του χρόνου πίσω είμαι στο αεροπλάνο και βλέπω την θλίψη της μητέρας μου καθώς το σκάφος αφήνει τα Αμερικανικά εδάφη.

Τέλος Νοεμβρίου έγινε τελικά ο γάμος, και μέσα Δεκεμβρίου φύγαμε για το νησί. Όπως θα διαπιστώσετε όλα τα σημαντικά στην ζωή μου έγιναν και γίνονται τον Δεκέμβριο. Με το που μπήκαμε στο ταξί, ο ταξιτζής μας ρώτησε για που το βάλουμε. Η μητέρα μου του είπε ότι ο τελικός προορισμός ήταν το συγκεκριμένο νησί του Αιγαίου, και αυτός χωρίς να περάσουν πολλά δευτερόλεπτα αποκρίθηκε: “Καλά ολόκληρη Ελλάδα εκεί βρήκατε να πάτε;”

«Η ζωή στο νησί»

Ώρα 09:18 μέρα:03/20/08

Ναί πάλι με πιάσανε τα γνωστά!Μάλιστα χτές βράδυ ήμουν σχεδόν έτοιμος να τα παρατήσω όλα και να διαγράψω το αρχείο. Όμως σκέφτηκα πως τουλάχιστον για τον εαυτό μου και το κέφι μου πρέπει να το τελειώσω το βιβλίο. Βλέπεις η δύναμη της γυναίκας σε θολώνει. Ενώ όσο περνάει ο καιρός καταλαβαίνω ότι αυτός ο χωρισμός μόνο καλό θα μας κάνει, κάτι μέσα μου δεν με αφήνει σε ησυχία.

Βγήκαμε χτες το βράδυ για να ακούσουμε έναν γνώστο μας DJ. Ένω όλα ήταν καλά, η βίδα μου γύρισε όταν είδα δύο ζευγάρια μέσα στην καλή χαρά. Μάλιστα ένα απο αυτά θα παντρευτεί στο φεστιβάλ ηλεκτρονικής μουσικής του Ντιτροίτ τέλη Μαΐου. Εκτός αυτού, το γεγονός ότι παίζει την ψύχραιμη μου ανεβάζει το κοντέρ σε ψηλές ταχύτητες. Ξέρω ότι είναι μηχανισμός αντίδρασης για να μην την πάρει η κάτω βόλτα, αλλά όταν βλέπω ταλέντα υποκριτικής με πειράζει λίγο. Όμως χτες κατάλαβα ότι πρέπει να κρατήσω τις δικές μου αποστάσεις. Πρέπει να καταλάβουμε και οι δύο τα λάθη μας και ας πονάει.

Ας μεταφερθούμε όμως στο νησί. Πριν φτάσουμε εκεί μείναμε στην Αθήνα για περίπου ένα μήνα, και κατά τον Ιανουάριο του χίλια εννιακόσια ογδόντα εννιά μετακομίσαμε σε ένα χωριό που το όνομα του είναι συνώνυμο με το μεθεπόμενο νησί σε ευθεία προς βορρά γραμμή από αυτό που μετακομίσαμε τότε. Οι αντιθέσεις νύχτα-μέρα, πρωί-βράδυ, άσπρο-μαύρο, είναι φτωχές για να περιγράψουν σε τι είμασταν συνηθισμένοι στην Αμερική και τι βρήκαμε στο χωριό.

Μετακομίζοντας τέσσερις παράλληλους πιο κάτω σε σχέση με τον τόπο διαμονής μας στην Αμερική, ο καιρός φυσικά ήταν πιο μαλακός. Μα έλα που οι σπιτονοικοκυραίοι δεν μας άφηναν να έχουμε θέρμανση, γιατί τάχα μου τα καλώδια στο σπίτι ήταν απαρχαιωμένα και τα πατώματα ξύλινα! Ήταν τέτοια τα νεύρα της μητέρας μου τις πρώτες μέρες, που έσπαγε ότι έβρισκε μπροστά της. Για να καταλάβετε την κατάσταση υπήρχαν βράδια που νόμιζα ότι θα πεθάνω από την ασφυξία. Βλέπεις τέσσερις φλοκάτες σε σώμα σαράντα κιλών δεν είναι και λίγο φορτίο. Όμως για να μην τα βιάφουμε τελείως μαύρα ήξερα και ξέρω ότι υπάρχουν και χειρότερα.

Δυστηχώς ή ευτηχώς σημασία έχει το πως συνιθίζεις το σώμα σου. Αυτό το κατάλαβα πρόπερσιν όταν ήμουν για μια βδομάδα στο φεστιβάλ Burningman σε μια έρημο της Νεβάδα στην μέση του πουθενά. Όταν η τότε φιλενάδα μου περιέγραφε τι θα αντιμετώπισω ομολογώ ότι ανυπόληπτα αρκετά. Περισσότερα για το φεστιβάλ αργότερα.

Πάω για πρωινό και μετά έχω διαδικαστικές υποθέσεις στην τράπεζα. Επίσης σκέφτομαι να αγοράσω φορητό υπολογιστή για να μην αφήνω τον χρόνο ανεκμετάλλευτο. Ίσως ο καλός καιρός και το γράψιμο στον ήλιο μου απαλύνει τον πόνο μου. Κατά έναν σαδομαζοχιστικό τρόπο όμως, παίρνω δύναμη για να γράφω επειδή με πνίγει το δίκιο. Τα πάντα εν σοφία εποίησες κύριε δημιουργέ!

Ώρα 15:18

Τελικά για φορητό υπολογιστή βγήκα, με ψηφιακή φωτοκάμερα και βόλτα στο γκέττο για αλλαγή λαδιών κατέληξα! Είχα μια πολύ περιεργή κουβέντα με τον αδερφό του αφεντικού μου περί ανέμων και υδάτων, καθώς είναι μηχανικός αυτοκινήτων. Για να μην αερολογώ του μίλησα για το πόσο καλύτερα είναι στο κτήριο που εργαζομαι και μένω από τότε που έφυγαν δύο υπάλληλοι. Όσο ήταν μέσα στο κτήριο ένιωθα να γίνονται σημεία και τέρατα. Αρκετά με τις προκαταλήψεις μου όμως. Πίσω στο 1989....

Ο πρώτος χειμώνας στο νησί πέρασε και σιγά σιγά η άνοιξη έδειξε τις διαθέσεις της. Λόγω θρησκείας δεν ήταν και λίγες οι φορές που χτενίζαμε τα χωριά προσπαθώντας να «ανοίξουμε» τα μυαλά ταπεινών ανθρώπων, και έτσι ήμουν σε απευθείας επαφή με την φύση. Ειδικά την άνοιξη νιώθεις όμορφα γιατί ξέρεις ότι μονό καλά έρχονται για τους επόμενους μήνες.

Το πρώτο καλοκαίρι θα μείνει αξέχαστο! Μπάνιο κάθε μέρα με μια φιλή και το βράδυ αγγλικά ή θρησκευτικά σεμινάρια. Ομολογώ ότι τα θρησκευτικά σεμινάρια δεν με ενθουσιάζανε και τόσο, αλλά λόγω των καλών παρεών μετά, το κατάπινα. Για να λέμε όμως και του στραβού το δίκιο, μέσα απο αυτή την διαδικασία έμαθα ελληνικά στην ξενιτιά, έμαθα να εκφράζομαι δημόσια και παρακολουθούσα τα καλύτερα μαθήματα πωλήσεων με μόνη υποχρέωση ένα καλό πρόσωπο στον έξω κόσμο.

Ώρα 16:33

Μετά από τέσσερις μέρες πρέπει να ανέβω για δουλειά. Αισθάνομαι λίγο περίεργα αλλά τουλάχιστον ξεκουράστηκα καλά αυτές τις μέρες. Ομολογώ ότι τα νεύρα μου είναι ακόμα τσατάλια αλλά σιγά σιγά βρίσκω μια γαλήνη. Ελπίζω όμως να μην χάσω το πάθος μου για το βιβλίο.

Ώρα 17:22

Σήμερα έχουμε πολύ λίγο δουλειά οπότε μπορώ να συνεχίσω. Δουλεύω σε μια μεταφορική εταιρία από τότε που γύρισα πίσω. Τώρα που το σκέφτομαι ξέχασα να σας πω, σας γράφω από τα ξένα! Το επόμενο ακαδημαϊκό έτος θα πήγαινα γυμνάσιο, οπότε θα έπρεπε να παίρνω το λεωφορείο για την πρωτεύουσα κάθε μέρα. Το πρωινό ξύπνισμα δεν ήταν ότι πιο καλό έχει να μας δώσει η ζωή, αλλά τουλάχιστον μπορούσα να κλέψω ένα εικοσάλεπτο ύπνο στο λεωφορείο και να μην κοιμάμαι στο θρανίο εν ώρα μαθήματος. Η τέταρτη διάσταση πάντα μου θυμίζει το μεσοδιάστημα της διαδρομής από την πρωτεύουσα στο χωριό. Με το που φτάναμε στα ραντάρ, το Αιγαίο Πέλαγος φαινόταν απέραντο και γαλάζιο. Συνέχεια ενοχλούσα όποιον είχα δίπλα μου και ρώταγα ποιά νησιά φαίνονται. Όταν είχαμε αίθριες μέρες το νησί της Αποκάλυψης φαινόταν στα νοτιοδυτικά. Που να ξερα οτι και στον εικοστό πρώτο αιώνα συνεχίζονται οι αποκαλύψεις.

Εδώ να αναφέρω ότι από οχτώ χρόνων είχα προβλήματα με το στομάχι μου. Κατά τον Μάρτιο Του χίλια εννιακόσια ενενήντα η κατάσταση είχε φτάσει στο απροχώρητο. Έπρεπε να παω στο νοσοκομείο παιδων για εξετάσεις. Από την Αμερική οι γιατροί λέγανε ότι φταίει η δύσκολη ζωή που μεγάλωσα, όμως ποιά ήταν τα προβλήματα που είχα σε ένα ήσηχο νησί του Αιγαίου με μια πολύ πιο ήσηχη ζωή? Έκτος από τις τύψεις του Αυνανισμού που μας εμφύσησε η ομάδα δεν είχα κανένα άλλο πρόβλημα!

Μιλώντας για στομάχι θα φτιάξω ένα τσάι απο δυόσμο γιατί με έχει ψηλοπεθάνει!

Πηγαίνοντας στο νοσοκομείο οι γιατροί έκαναν όλων των ειδών τις εξετάσεις μέχρι που αφήσανε την θανατηφόρα για το τέλος. Εφόσον δεν βρέθηκε τίποτα μετά από βαριούχες και ακτινογραφικές εξετάσεις έπρεπε να κάνω γαστροσκόπηση. Ναι την εξέταση που σου κατεβάζουνε σωλήνα μέχρι το στομάχι. Μετά από ένα εικοσάλεπτο νάρκωσης και ελαφρού πόνου το πόρισμα βγήκε. Είχε έλκος δωδεκαδακτύλου. Το τρελό της υπόθεσης είναι ότι δεν δημιουργήθηκε απο κακή διατροφή η στρές αλλά από το ελικοβακτηρίδιο πυλώρι. Όσοι πάσχετε από προβλήματα διατροφής ξέρετε ακριβώς σε τι αναφέρομαι. Μετά από θεραπεία αντι-όξινων σε συνδυασμό με αντιβίωση φαίνεται ότι η πληγή έκλεισε.

Η χρονιά στην πρώτη γυμνασίου έκλεισε χωρίς να μείνω σε μαθήματα, αλλά δεν είχα και της καλύτερες επιδόσεις. Πάντα ήμουν μέτριος μαθητής αλλά ποτέ δεν έκανα το κάτι παραπάνω. Η τελευταία μέρα του σχολείου ήρθε και το μπουγέλωμα ήταν στην ημερίσια διάταξη. Κάποια στιγμή ο επιστάτης έκλεισε της βρύσες και έτσι όλο το γυμνάσιο πήγε για καφέ. Αυτό το καλοκαίρι ήταν καλύτερο απο το προηγούμενο. Ήμουν καλύτερος κολυμβητής, ήξερα περισσότερο κόσμο, άλλα και η κόρη του πατρίου μου ήταν όλο το καλοκαίρι μαζί μας. Όταν δεν είχαμε συναγωγή σπαταλούσαμε ώρες παίζοντας τάβλι και ρουφώντας φραπέ. Το στομάχι μου ήταν σε τόσο καλή κατάσταση που μπορούσα να πιώ ακόμη και καφέ.

Κάπως έτσι πέρασε και η τρίτη γυμνασίου. Ποτέ δεν έζησα εφηβικά χρόνια κατά την διάρκεια του γυμνασίου αλλά κατά κάποιον τρόπο ήταν καλά. Το μόνο που δεν πρόκειται να συγχωρήσω είναι ότι τα χρόνια του πειράματος εγώ δεν πειραματιζόμουν. Οι συμμαθητές μου έβλεπαν πορνογραφικά έντυπα και τα «φτιάχνανε» με κορίτσια και εγώ διάβαζα την Άγια Γραφή. Και σαν να μην έφτανε ότι η «αποχή» από ακάθαρτες σχέσεις θα με στοιχείωνε μέχρι τα τριάντα μου, είχα να αντιμετωπίσω και έναν μπαμπούλα Θεό που θα με κατέστρεφε γιατί εντρυφούσα σε ακάθαρτη απόλαυση. Οι ενοχές κάποια στιγμή ήταν τόσο μεγάλες που κρατούσα και στατιστική για τον αυνανισμό! Μάλιστα έκανα και συμφωνίες με τον Θεό για το πόσες φορές θα τον έπαιζα. Ναι καλά το ακούσατε η τύψεις με οδήγησαν σε συμφωνία με τον δημιουργό για το τι θα κάνω με τα γεννητικά μου όργανα. Άσε που είχα και στο μυαλό το εδάφιο του λόγου του θεού ότι οι συμφωνίες μας πρέπει πάντα να κρατούνται.

Με αυτά και πάρα πολλά άλλα τελείωσε και το γυμνάσιο. Το καλοκαίρι ήταν ακριβώς όπως το φαντάζεσθαι. Πολλά μπάνια στην θάλασσα. Εντατικό κύρηγμα σε ανθρώπους στα χώρια και στην πρωτεύουσα, και πολύ διάβασμα. Παρ'όλου που έπρεπε να πάρω σημαντική απόφαση για το μέλλον μου, τα συμφέροντα της βασιλείας είχαν πρώτη θέση στην ζωή.

«Τεχνικό Λύκειο»

Ώρα 19:33

Το καλοκαίρι τελείωσε και ήταν στιγμή για μεγάλες αποφάσεις. Το χίλια ενιακόσια ενενήντα δύο (θυμάστε το σουξέ του Σάκη;) υπήρχε το Γενικό Λύκειο και το Τεχνικό Λύκειο. Χωρίς να το πολυσκεφθώ αποφάσισα Τεχνικό Λύκειο. Οι λόγοι ήταν πολλοί. Θα πηγαίναμε σε μια ειδυλλιακή τοποθεσία απέναντι από την πρωτεύουσα, απ'ότι ακουγόταν τα μαθήματα ήταν πιά εύκολα, και όπως έλεγε πάντα ο πατριός μου μάθε τέχνη και ασ'την και όταν πεινάσεις πιάσε την!

Η πρώτη χρονιά ήταν χρονιά με πολλά γενικά μαθήματα. Για να μην σας τα πολυλογό ούτε ήξερα τι ήθελα αλλά ούτε που με ένοιαζε κιάλας. Άλλωστε οι μέρες που ζούσαμε ήταν πολύ λίγες μέχρι που ο Θεός να καθαρίσει αυτό το σύστημα σαν καλός πατέρας που ήταν. Εκείνη την περίοδο άρχισα να σκέφτομαι πολύ σοβαρά αν αυτό που πίστευα ήταν όντως η αλήθεια. Ένω σε γενικές γραμμές είχα πίστη στον Θεό, κάπου η ιστορία σκάλωνε. Γιατί ο Θεός να καταστρέψει τόσους ανθρώπους και ας είναι αμαρτωλοί; Από την άλλη υπήρχαν τα γραφικά προηγούμενα που δείχνανε ότι ο κύριος πάντα έδινε ευκαιρίες. Ακόμη, διάβαζα στα έντυπα τις ομάδες μας πως ο Θεός ευλόγησε έναν λαό από μια χούφτα ανθρώπων στα τέλη του χίλια οκτακόσια εβδομήντα σε ομάδα γύρω στα πέντε εκατομμύρια στα μέσα τις δεκατίας του ενενήντα. Πως μπορεί όλα αυτά να μην είναι τυχαία έλεγα. Δυστηχώς όμως απαγορευόταν να δοκιμάσουμε την πίστη μας!!! Κατηγορούσαμε όλες τις θρησκείες ότι πιστεύονε τυφλά, αλλά στην δικιά μας μόνο από τον «αγωγό» μπορούσαμε να παίρνουμε «πνευματική» τροφή. Η υποκρισία της υποκρισίας σε όλο της το μεγαλείο.

Έκτος από τα θρησκευτικά πάθη είχα και άλλες στιγμές. Το χίλια ενιακόσια ενενήντα δύο ο ΠΑΟΚ πήγε στο φαίναλ φόρ του Μπάσκετ, και όλη η Ελλάδα ζούσε μέρες Άρη και Γκάλη ξανά! Όπως θα γνωρίζετε όλοι οι μπασκετόφιλοι, ο θέσμος για κείνη την χρονιά θα γινόταν στο ΣΕΦ. Η μισή Ελλάδα περίμενε τον Ολυμπιακό να πάει, αλλά αποκλείστηκε στα προημιτελικά απο την Λιμόζ του Μποζινταρ Μάλκοβιτς, που όπως όλοι θυμόμαστε πήρε το πρωταθλητριών απ'το πουθενά.

Ο μέγιστος χαμός έγινε την επόμενη χρονιά με Παναθηναϊκό και Ολυμπιακό να είναι έτοιμη να φέρουν την κούπα από το Τελ Αβίβ του Ισραήλ. Πριν μπώ σε λεπτομέρεις, να πω ότι εκείνη την χρονιά έπρεπε να πάρω άλλη μια σημαντική απόφαση. Έπρεπε να διαλέξω επαγγελματικό κλάδο. Είμαι δεκαέξι χρονών και το υπουργείο παιδείας μου ζητάει να διαλέξω τι θέλω από αυτή την ρημάδα την ζωή. Χωρίς να υπερβάλω, την πρώτη μέρα του σχολείου αποφάσισα να γίνω μηχανολόγος. Διάλεξα κλάδο και απλά περίμενα τις πρώτες διαδικαστικές μέρες να περάσουν ώστε να δω τι γίνεται με αυτό το αντικείμενο. Μόλις όμως είδα τα εργαστήρια αλλά και ποιούς θα είχα για συμμαθητές αποφάσισα να πάω ηλεκτρολόγος. Πολύ ωριμότητα!

Εκείνη την χρονιά επιτέλους είχαμε μετακομίσει και στο καινούργιο μας σπίτι στο χωριό που ονομάστηκε εις μνήμην ενός τρανού μαθηματικού. Απο τότε μέχρι το χίλια εννιακόσια ενενήντα πέντε πέρασα ίσως τα πιο ανέμελλα χρόνια. Το πρώι εγερτήριο από την μητέρα μου, μετά σχολείο με το λεωφορείο, και τότε η μουσική να παίζει Σάκη ή Ευρηδίκη και τότε να παίζει techno-tunes. Τα λεγόμενα 90's!

Παρόλου που είχα την φήμη της μειονότητας, επειδή ήξερα να χειρίζομαι το πλήθος περνούσα γενικά καλά. Στο σχολείο ήμουν αρεστός, καλούς βαθμούς έπερνα, και στην συναγωγή ήμουν ένα από τα καλύτερα παραδείγματα. Εδώ να τονίσω ότι όταν κάναμε τα μαθήματα ειδικότητας είμασταν τέσσερα άτομα στην τάξη!

Το μάθημα ήταν σε βαθμό κακουργήματος χαλαρό. Δεν θα ξεχάσω την μέρα που ο καθηγητής έκανε τράκα για τσιγάρο από μαθητή! Αφού να φανταστείτε ότι στην Ηλεκτροτεχνία όταν μας έκανε μάθημα η Ελένη από την Λιβαδειά το ντουμάνι έβγαине έξω από τα παράθυρα. Η ειρωνία είναι ότι μαθαίναμε και τέσσερα πέντε πράγματα. Έχοντας φίλους ως καθηγητές, και κάνοντας μαθήματα σε φροντιστηριακό επίπεδο μάθαμε τι εστί ηλεκτρισμός, τι εστί καλώδιο, ποιά είναι τα ανάλογα μεταξύ ηλεκτρολογίας και μηχανολογίας και πολλά άλλα.

Η εποχή του πάσχα έφθασε και η αγωνία για το φετινό πρωταθλητριών ήταν στο ζενίθ. Από την μία ο πιο έμπειρος Ολυμπιακός του Ζάρκο Πάσπαλι και Ρόι Τάρπλεϊ και από την άλλη ο Παναθηναϊκός του Αλεξάντερ Βόλκοφ, Στόγιαν Βράνκοβιτς και Νίκου Γκάλη. Το τελικό αποτέλεσμα με στεναχώρισε πολύ. Ο Ολυμπιακός μας κέρδισε. Τουλάχιστον όμως θα το έπερνε για πρώτη φορά Ελληνική ομάδα. Την βραδιά του τελικού όμως όλοι βγήκαμε λάθος. Η Μπανταλόνα του Ομπρλαντοβιτς το πήρε το κύπελλο και έφυγε. Γυρνώντας στο σχολείο μετά τις διακοπές κανένας δεν ήθελε να πει τίποτα. Η υπόλοιπη χρονιά κύλησε αρκετά ομάλα χωρίς πολλές εκπλήξεις.

Λίγους μήνες νωρίτερα είχα βαπτισθεί σε μια λιτή τελετή. Ειλικρινά ένοισα μια κατάνηξη εκείνη την μέρα. Δεν θέλω να παραλληλήσω το βάπτισμα μου με αυτο του Ιησού στον Ιορδάνη ποταμό, αλλά σε στιγμές θρησκευτικής έκστασης το μυαλό μας καίει πολύ σερετόνη. Τι εστί σεροτόνη θα το δούμε γύρω στο δύο χιλιάδες πέντε.

Το τέλος της χρονιάς έφθανε και όλοι όσοι ενδιαφερόμασταν για ανώτερες σπουδές έπρεπε να βάλουμε τα δυνατά μας. Για να περάσω ακόμη και σε επαρχιακό Τεχνολογικό Εκπαιδευτικό Ίδρυμα έπρεπε να πάρω τουλάχιστον δέκα εννιά στα είκοσι. Παρ'όλου που όλη την χρονιά βολοέδερνα κοντά στο δεκαοχτώ και μισό, προς το τέλος έκανα μια τελευταία προσπάθεια. Όλος ο κόσμος βροντοφώναζε ότι οι καθηγητές σπρώχνανε τους μαθητές να πάνε στα ΤΕΙ άλλα εγώ ποτέ δεν ένοισα ειδική μεταχείριση. Ακόμη όμως και να πέρναγα κάπου, δεν ήμουν σίγουρος αν θα έπρεπε να προχωρήσω. Βλέπετε η mainstream γραμμή της θρησκείας μας αποθάρρηνε την ανώτερη εκπαίδευση. Ναι, θα ήταν καλύτερο να καθαρίζεις ξενοδοχεία το καλοκαίρι, θα ήταν καλύτερα να δουλεύεις υδραυλικός, παρά να είσαι σπουδασμένος και να βγάζεις πιο άνετα λεφτά. Η ειρωνία είναι ότι μετά από δύο με τρία χρόνια η ηγεσία κατάλαβε την πατατιά και η καινούργια γραμμή ήταν ότι, αν θέλετε να σπουδάσετε να το κάνετε αυτό εκμεταλλευόμενοι τον ελεύθερο χρόνο σας στις σπουδές, και βρίσκοντας αργότερα μια εργασία που θα μας δώσει πιο πολύ ώρα και άνεση για την μεταφορά του αγγέλματος.

Ώρα 21:00

Τα μάτια αρχίζουν και με τσούζουν. Θα σας αφήσω για σήμερα και θα πάω για βραδινό. Άν μπορώ θα χαζέψω με την καινούργια ψηφιακή κάμερα γιατί από βδομάδα έχω τρελλά σχέδια.

Εις το επανειδίν!

Ώρα 05:17 μέρα: 03/21/08

Ακούω τον αδερφό μου στο βάθος να πληκτρολογεί και με πιάσανε οι ζήλιες. Η πικρή αλήθεια είναι ότι μετά την τελευταία «αποκάλυψη» ο κύκλος ύπνου μου έχει σακατεφθει. Όλα στην ζωή έχουν και ένα τίμημα. Άσε που έβλεπα πάλι περιέργα όνειρα.

Πίσω στο 1992: Παρ'όλου που όλοι είμασταν αγχωμένοι για το τι θα κάνουμε στην ζωή μας, αποφασίσαμε ότι θα τα κάψουμε όλα στην πενταήμερη! Είμασταν ξεχωριστή τάξη, και αυτό αποδεικνύεται απο το γεγονός ότι αντί να πάμε σε νησί όπως έκανε όλη η Ελλάδα για την τελική της εκδρομη, εμείς αποφασίσαμε να κάνουμε τον γύρο της Πελοποννήσου. Μπήκαμε στο καράβι, και αυτή την βδομάδα κατάλαβα ότι γεννήθηκα ταξιδιώτης. Ίσως εκείνα τα ταξίδια στην Αμερική, ίσως οι πολλές μετακομίσεις, ίσως λίγο τριγγάνικο αίμα, ο γύρος της Πελοποννήσου μου έδειξε ότι δεν πρόκειται να καθίσω σέ ένα μέρος όλη μου την ζωή. Το ότι το νησί ήταν πολύ μικρό μέρος για μένα το ήξερα, το ότι ολόκληρη Ελλάδα θα μου έπεφτε λίγη θα το διαπίστωνα τα αμέσως επόμενα χρόνια.

Μετά από δύο εβδομάδες η μακρά περίοδος εξετάσεων πέρασε και το κεφάλαιο τεχνικό λύκειο έκλεισε. Όλο το καλοκαίρι το πέρασα στην παραλία, αλλά κάθε μέρα ανυπομονούσα για τα αποτελέσματα. Δυστηχώς θα μαθαίναμε τα αποτελέσματα κατατακτήριων τέλος Αυγούστου. Όμως μία βδομάδα μετά τις εξετάσεις πήραμε τους βαθμούς. Τελείωσα την χρονιά με δεκα εννιά μέσο όρο. Τελικά όταν έπρεπε να σοβαρευτώ το έκανα!

«ΤΕΙ»

Προς τα μέσα Αυγούστου είχα άλλο ένα επεισόδιο με το στομάχι, και έτσι μισός μήνας πέρασε μέσα στο νοσοκομείο. Ειρωνικά μόλις βγήκα, έμαθα ότι πέρασα ΤΕΙ Ηλεκτρολογίας. Δεν ήταν στην Αθήνα, αλλά για καλή μου τύχη ήμουν πολύ κοντά! Το μόνο που άκουγα για την συγκεκριμένη πόλη ήταν καλά λόγια. Είτε από πλευράς πόλης, είτε από πλευράς τοπικής συναγωγής, πολιτιστικής ζωής και πάνω από όλα καθαρό περιβάλλον όλα ήταν με το μέρος μου. Ειρωνικά ο επίσκοπος περιοχής της συναγωγής του νησιού, έκανε αρκετό καιρό σε εκείνη την πόλη οπότε η γνώμη του ήταν σημαντική.

Παρόλου που το σύνολο των ομοπίστων ήταν κατά της ανώτερης και ανώτατης εκπαίδευσης, ο περιοδεύων επίσκοπος μου είπε να πάω για σπουδές με κλειστά μάτια. Η μόνη του συμβουλή ήταν ποτέ να μην ξεχάσω τα σημαντικά.

Αρχές Σεπτεμβρίου μας έδωσε μια λίστα πολύ γνωστών του στην τοπική συναγωγή, και έτσι λίγες μέρες μετά αποφασίσαμε με την μητέρα μου να πάμε να βρούμε σπίτι. Πήραμε τηλέφωνο τον τοπικό πρεσβύτερο της εκκλησίας, και κλείσαμε ραντεβού να βρεθούμε για να γνωριστούμε. Την ίδια μέρα που γνωριστήκαμε, δώσαμε και προκαταβολή ενοικίου στην ίδια πολυκατοικία που έμενα ο τοπικός πρεσβύτερος! Τι άλλο ήθελα; Ανώτερες σπουδές σε μία απο τις πιό όμορφες πόλεις της χώρας, και μια οικογένεια σύνδουλων τρία πατώματα πιο πάνω.

Ώρα 06:17

Πάω για ύπνο γιατί σε τρεις ώρες τα πακέτα με περιμένουν. Το καλό είναι ότι σήμερα είναι το Πάσχα των Καθολικών οπότε δεν θα έχει πολύ δουλειά. Αυτή την στιγμή νιώθω πιό έντονα ότι ίσως το τελειώσω το «τιμημένο» το βιβλίο. Όσο φτάνω πιό κοντά στο παρόν τόσο οι ιδέες αυξάνονται λογαριθμικά!

Ώρα 08:24

Ο ύπνος ακόμη να έρθει. Εντωμεταξύ είναι Παρασκευή και το πρόγραμμα πάλι περιλαμβάνει πάρτυ και μουσική μέχρι πρωίας. Δυστηχώς τις περισσότερες ώρες της δουλειάς της βάζω το Σαββατοκύριακο. Και μετά αναρωτιέμαι γιατί η βίδα έχει στρίψει! Τα λέμε το απόγευμα.

Ώρα 11:44

Ανέβηκα στις εννιά το πρωί για δουλειά αλλά θα ήταν άσκοπο να κάτσω. Τέτοια νεκρή βδομάδα ούτε τα Χριστούγεννα δεν είχαμε. Μίλησα με τον διευθυντή και αποφασίσαμε ότι θα ήταν καλύτερα να πάω πιο μετά για δουλειά. Από την μία δεν είναι και τόσο ευχάριστη αυτή η κατάσταση, από την άλλη για την γιατρεία του χωρισμού είναι ότι πρέπει.

Τώρα πηγαίνουμε Σεπτέμβριο του 1996: Την πρώτη βδομάδα είχε έρθει η μητέρα μου μαζί στην νέα μου περιπέτεια για να φτιάξουμε την φοιτητική γκαρσονιέρα. Με ένα κρεβάτι, ένα μικρό φουρνάκι, και ένα τραπέζι / γραφείο επιπλώσαμε την γκαρσονιέρα μου. Λόγω του θανάτου του πατέρα μου, η μητέρα μου έπαιρνε μια αρκετά καλή σύνταξη και έτσι δεν θα ήταν και τόσο δύσκολα να βγούν τα έξοδα

Πρέπει να ταν μέσα Σεπτεμβρίου όταν ανέβηκα στο ΤΕΙ για τις εγγραφές. Μπροστά μου μια λαοθάλασσα από συνομιλήκους έτοιμοι να πάρουν τα εφόδια για ένα καλύτερο αύριο. Με το που γνωρίζοσυν με οποιοδήποτε η πρώτη ερώτηση ήταν σε ποιό τμήμα είσαι. Με το που απαντούσα Ηλεκτρολόγος έβλεπα την συμπόνια προς το πρόσωπο τους. Εγώ είχα στο μυάλο μου απλά κυκλώματα με αντιστάσεις, πηνία και πυκνωτές, αλλά απ'ότι φαινόταν μάλλον για επιστήμονες της ΝΑΣΑ μας ήθελαν.

Προς το τέλος της μέρας πήραμε και την φοιτητική μας ταυτότητα και πίσω για το σπίτι όδευσα. Μεταφερόμενος στην τέταρτη διάσταση θυμήθηκα και τον αριθμό μητρώου μου! Ήταν ΗΑ 95072

Τα πρώτα μαθήματα ήταν διαδικαστικού χαρακτήρα αλλά ο βαθμός δυσκολίας ήταν κάτι παραπάνω από εμφανές. Ειδικά εμείς του τεχνικού λυκείου θα είχαμε πολλά προβλήματα. Αυτό γιατί τα περισσότερα μαθήματα ήταν βασισμένα σε διαφορικό και ολοκληρωτικό λογισμό και εμείς μόνο το σήμα του ολοκληρώματος ξέραμε! Ζωρίστικα πάρα πολύ και όπως ήταν φυσικό έμεινα στα μισά μαθήματα. Κανένας δεν αγχωνόταν όμως. Η χαρακτηριστική φράση ήταν «άμα μπήκες θα βγείς»

Εκτός όμως από τις σπουδές είχα και την χριστιανική ζωή ως συμπλήρωμα. Ειδικά το πρώτο εξάμηνο το φορτίο ήταν βαρύ. Μόνο για το σχέδιο σπαταλούσα ένα ολόκληρο Σάββατο. Επειδή ήθελα πολύ να σταδιοδρομήσω και στην θρησκευτική ομάδα που ανήκα, σπάνια έβρισκα τον εαυτό μου να ζει φοιτητική ζωή. Καφές, τσιγάρο, τάβλι, και σκάκι για τους κουλτουριάριδες ήταν απαγορευμένα για το πρόγραμμα μου. Λόγω όλων αυτών στην σχολή είχα ήδη βγάλει την φήμη του απόμακρου. Στα πάρτυ δεν πήγαινα, για καφε δεν πήγαινα και όλη νόμιζαν ότι το έχω ρίξει στο διάβασμα. Η πικρή αλήθεια είναι ότι δεν είχα τα κουράγια να δημοσιοποιήσω τις θρησκευτικές μου πεποιθήσεις. Κατά έναν ανώμαλο τρόπο ήμουν υπερήφανος για αυτό που αντιπροσώπευα αλλά το κρατούσα για τον εαυτό μου. Η τουλάχιστον θα έλεγα σε λίγους και εκλεκτούς τι πιστεύω είχα.

Επειδή και εδώ το έπαιζα σε δύο ταμπλό, η σωματική, πνευματική και ψυχολογική κούραση δεν άργησε να έρθει. Η στίγμη που το στομάχι μου άρχισε και τα κόλπα του ήταν προ πυλών. Δεν ήθελα να αναστατώσω τους γονείς μου για αυτό είπα να το αντιμετωπίσω μόνος μου. Δυστηχώς δεν πήγαινε άλλο. Μετά από ιατρικές εξετάσεις φάνηκε ότι το ελικοβακτηρίδιο έκανε τα μαγικά του. Μετά απο θεραπεία με αντιβίωση και αντιόξινων για περίπου δύο βδομάδες το στομάχι μου ήρθε στα καλά του.

Θα ήταν Ιανουάριος όταν γνώρισα και έναν συνομήλο από την άλλη εκκλησία της πόλης που έμενα. Ένα βράδυ είχε έρθει συμπτωματικά στο σπίτι μου και από τότε γίναμε αχώριστο ντουέτο για περίπου δύο χρόνια. Είχαμε κοινά ενδιαφέροντα και απ'ότι φαινόταν θα είμασταν τα καλύτερα νεαρά παραδείγματα στις εκκλησίες που αντιπροσωπεύαμε. Το δέσιμο ήταν τόσο έντονο που τον κάλεσα να πάμε μαζί για πασχαλιάτικες διακοπές στο νήσι. Ήταν μια βδομάδα αξέχαστη.

Το υπόλοιπο ακαδημαϊκό έτος κύλησε ομαλά. Σχεδόν κάθε βράδυ ήμουν με τον καινούργιο φίλο μου και σιγά σιγά μπαίνανε και άλλοι στην παρέα μας. Τουλάχιστον τρεις φορές την βδομάδα πηγαίναμε έξω για φαγητό, και εγώ ξημεροβραδιαζόμουν σπίτι του τις υπόλοιπες μέρες. Τα λόγια είναι φτωχά για να περιγράψουν την χαρά μου. Όλα ήταν τέλεια. Τέτοια φοιτητική ζωή ποτέ δεν ονειρεύτικα. Η αλήθεια είναι ότι η πλάστίγγα έγερνε προς την χριστιανική ζωή παρά προς την ακαδημαϊκή.

Ώρα 13:00 μέρα 03/21/08

Διάβασα τα γραφόμενα μου σήμερα και ομολογώ ότι είμαι απογοητευμένος. Τελικά το επάγγελμα του συγγραφέα δεν είναι ότι πιο εύκολο. Όμως θα τολμήσω, θα πάω ενάντια στην λογική που λέει ότι αυτό που κάνω είναι βιασμός λογοτεχνίας. Αν κάποιος νιώσει την ζωντάνια που έχω μέσα μου, ίσως συγχωρεθώ που όλα βγαίνουν ασυνάρτητα!

ώρα 17:33 μέρα 03/27/08

Από που να ξεκινήσω και πού να τελειώσω! Έχω σχεδόν μια βδομάδα να γράψω, άλλα με το όσα συνέβησαν δεν είμαι σε θέση να βάλω σε μία σειρά το μυαλό μου παρά την πολύημερη ανάπαυση. Δυστηχώς τα τελευταία τρία χρόνια δεν εχώ φερθεί στο σώμα μου και τόσο καλά, και αυτό αρχίζει και μου το δείχνει με τον έναν ή με τον άλλον τρόπο. Πριν μεταφερθούμε στα όμορφα χρόνια θέλω να μοιραστώ ένα ποιήμα που έγραψα το περασμένο Σάββατο:

Τίτλος: «Η αιωνιότητα συμπληκνώθηκε σέ ένα δευτερόλεπτο»

Ό χτύπος του ρολογιού σταμάτησε στις 3.33 πμ. Τα όργανα μέτρησης χρόνου έπαψαν να έχουν σημασία πιά. Οι στιγμές έγιναν ένα με τον καιρό. Επιτέλους ο χρόνος μου έδειξε το αληθινό του πρόσωπο. Ναι ο χρόνος τελικά δεν είναι όπως τον νομίζαμε. Εδώ και πολύ καιρό φωνάζω ότι το παρελθόν, παρόν και μέλλον συμβαίνουν την ίδια στιγμή αλλά οι περισσότεροι νόμιζουν ότι έχω λαλήσει.'

Το πρώτο καλοκαίρι πέρασε πολύ καλά στο νησί. Μόνο προς το τέλος των διακοπών αποφάσισα να διαβάσω λίγο γιατί χρώσταγα αρκετά μαθήματα. Ανάμεσα στα πολλά ήταν η Ηλεκτροτεχνία II. Φέρνω αυτό το μάθημα στην επιφάνεια λόγω του ιδιόρυθμου καθηγητή που το δίδασκε. Παρακολουθώντας τον νόμιζες ότι ήσουν σε μάθημα θεωρητικό. Και δεν αναφέρομαι σε μάθημα ιστορίας η λογοτεχνίας. Βαριά φιλοσοφία θα ήταν ταπεινός παραλληλισμός! Έμπλεκε πολιτική, θρησκεία, αθλητισμό και θετικές επιστήμες και μέσα σε όλο το μπάχαλο τελικά όλο και κάποιο πόρισμα έβγαине. Χαρακτηριστική ήταν η θεωρία του ότι όλα βασίζονται σε τριαδικό σύστημα. Στην θρησκεία υπήρχε πατήρ, υιος και άγιο πνεύμα. Στον αθλητισμό Παναθηναίος, Ολυμπιακός, ΑΕΚ. Στην πολιτική ΠΑΣΟΚ, ΝΔ και ΚΚΕ. Τέλος στον ηλεκτρισμό υπήρχε αντίσταση, πηνίο, πυκνωτής. Ερχόμενος στο παρόν ομολογώ ότι αρχίζω και θυμαμαι όλο και πιο πολλά γεγονότα απ' την ζωή μου. Νομίζω ότι ο καλύτερος τρόπος για να απαθανατήσω όλες τις στιγμές είναι να ξεκινήσω φωτογραφίσεις σε όλες τις γειτονιές που μεγάλωσα πριν φύγουμε για την πατρίδα. Αυτό το καλοκαίρι θα πάω Ελλάδα για διακοπές οπότε μέχρι τότε πρέπει να θυμηθώ όσο το δυνατόν περισσότερα και από την πατρίδα.

Η επόμενη χρονιά κύλησε αρκετά καλά. Όσο πέραγε ο καιρός, γινόμουν όλο και πιο επιδέξιος σε φυσική και μαθηματικά οπότε τα μαθήματα αυτόματα ήταν κατανοητά. Όσο για την χριστιανική μου ζωή, αυτή έπερνε την καλύτερη τροχιά. Στην τοπική εκκλησία ήμουν και διακονικός υπηρέτης αλλά έκανα και σκαπανικό. Αυτές οι δύο υπηρεσίες σπαταλούσαν όλο μου τον ελεύθερο χρόνο αλλά μπόρεσα και πέρασα τα περισσότερα μαθήματα, η παρέα ήταν στην ημερίσια διάταξη, και όλα μου τα καθήκοντα στην εκκλησία τα διεκπεραίωνα.

Εκείνο το καλοκαίρι ο καλύτερος μου φίλος αποφάσισε να κόψει την αναβολή του και να παρουσιαστεί. Σαν αντηρισσίας συνειδήσεως πέρασε από στρατοδικείο και για τους επόμενους μήνες ήταν σε στρατιωτική φυλακή λίγα χιλιόμετρα από την πόλη που έμενε αλλά που και εγώ σπούδαζα.

Λίγο πριν αναχωρήσω για το νησί αποφάσισα να τον επισκεπτώ. Όπως καθόμασταν με την οικογένεια του αποφάσισα να πάω να πάρω καφέδες για όλη την παρέα. Εκεί που περίμενα στην ουρά ένα παλικάρι με ρώτησε τι σειρά ήμουν. Εγώ του απάντησα ότι ακόμα σπούδαζα. Χαρακτηριστικά μου είπε: «Παράτα τα όλα και έλα μέσα! Από πρώτη Ιανουαρίου χίλια εννιακόσια ενενήντα οχτώ όλοι θα κάνουμε κοινωνική θητεία. Αντί για ένα χρόνο φυλακή που έχουμε τώρα θα κάνουμε τέσσερα χρόνια.»

Επειδή πέθανε ο πατέρας μου, αυτόματα θα έκανα έξι μήνες φυλακή αν παρουσιαζόμουν τώρα. Έτσι από το πουθενά έπρεπε να πάρω μια απόφαση. Να παρατήσω τις σπουδές μου στην μέση, η να τις τελειώσω και ότι γίνει; Τελικά πήρα απόφαση να παρουσιαστώ όσο το δυνατόν γρηγορότερα με ρίσκο να καταλήξω στην κοινωνική θητεία μιας και ο νόμος ψηφηστηκε. Την ίδια μέρα έμαθα ότι πρέπει να κόψω την αναβολή μου μέχρι τέλος της ίδιας βδομάδας για να μπορέσω να καταταγώ τον Νοέμβριο. Με ειλικρίνη προσευχή στον Θεό, έκλεισα τα μάτια για καθοδήγηση και πήγα στην στρατολογία για να κόψω την αναβολή. Όλος ο κύκλος μου ήταν διστακτικός, αλλά εγώ ήξερα ότι έπραξα σωστά.

Τι μέρα και αυτή! Πριν μια εβδομάδα ήρθα πίσω στην Ελλάδα για μια νέα καριέρα, και σήμερα άφησα τον Δήμο στα κρύα του λουτρού. Αλλά όπως είπα στο γράμμα: 'καλύτερα τώρα παρά αργότερα' γιατί αυτή η θέση εργασίας πολύ απλά δεν ήταν για μένα. Το κατάλαβα αυτό καθώς ο χρόνος στο γραφείο δεν περνούσε με κανέναν τρόπο. Προσπαθούσα να συγκεντρωθώ, αλλά το μυαλό μου ταξίδευε στην τέταρτη διάσταση. Σε αυτή την διάσταση ο χρόνος δεν έχει σημασία. Το παρελθόν, παρών και μέλλον γίνονται τώρα. Όταν εισέρχεσαι σε αυτό το πεδίο, ο χρόνος με τον χώρο γίνονται ένα. Μάλιστα οι τωρινές μας σκέψεις παίζουν καθοριστικό ρόλο στην μετέπειτα πορεία της ζωής μας. Διόλου απίθανο να έχουμε και επιροή στο παρελθόν! Ισως τώρα που γράφω να με φιλοξενή η Oprah, ή ο πρωινός Καφές! Να τους λέω ότι ο Αλχημιστής είχε δίκιο όταν έλεγε ότι το σύμπαν συνομοτεί για να πάρουμε αυτό που θέλουμε. Παρ'όλου που το μυαλό μου τρέχει με πολλαπλές στροφές, ήδη αρχίζω και καταστρώνω την πορεία για την συγγραφή του βιβλίου. Θα γράφεται την ώρα που ταξιδεύω. Σκέφτομαι να ξεκινήσω από Ιεράπετρα μιας και είναι η νοτιότερη πόλη της Ευρώπης. Εκεί δουλεύει ο Αγαπητός, ένας πολύ καλός φίλος που έπαιξε πολύ μεγάλο ρόλο στο να φύγω για Αμερική το δυο χιλιάδες ένα. Επόμενος σταθμός θα είναι η Τύρινθα. Εκεί, μαζί με τον Αγαπητό και πολλούς άλλους εκπληρώσαμε την στρατιωτική μας θητεία. Όπως θα δείτε, δεν ήταν και η πιο συνηθισμένη! Στην συνέχεια θα πάω Χαλκίδα. Εκεί σπούδασα και ξεκίνησα τις δύο πρώτες μου δουλειές. Ένα ολόκληρο βιβλίο μπορεί να γραφτεί για την διαμονή μου στην πόλη των τρελών νερών και του Σκαρίμπα. Μετά θα πάω στο Μουζάκι Καρδίτσας. Απο κει είναι και οι δύο μου γονείς. Αν και δεν συνέβηκαν πολλά σε αυτά τα μέρη, και μόνο το γεγονός ότι οι ρίζες μου είναι εκεί, με υποχρεώνει να κάνω μία στάση. Ακολούθως έχουμε την Θεσσαλονίκη. Στην συμπρωτεύουσα θα συναντήσω τον Σταύρο, ίσως τον κοντινότερο μου φίλο. Ενδεχομένος να τον προλάβω πριν γεννηθεί το παιδί του. Μετά θα πάω Σέρρες. Εκει θα βρώ τον Ανέστη, το καλύτερο παλικάρι της Τύρινθας. Δυστηχώς, την περασμένη βδομάδα ενώ του έλεγα τα καλά νέα για τον ερχομό μου από Αμερική, αυτός μου είπε ότι η αδερφή του ήταν πολύ άρρωστη και νοσηλεύεται στην Γερμανία.

05/07/08 ώρα 00:33 Πρέπει να αφήσω την σημερινή μέρα και να ξεκουραστώ. Δεν σκοπεύω να πω σε πολλούς ότι άφησα την δουλειά, γιατί θα με πάρουν με τις πέτρες! Χωρίς να λέω ψέματα θα αναφέρομαι στο βιβλίο ως δουλειά μου, και τα ταξίδια ως συναντήσεις για μετέπειτα έργα. Αν τα βρώ σκούρα θα πω την αλήθεια και ας γίνω ρεζίλι.

05/07/08 ώρα 12:44 Τελικά πολύ παράξενος ο ανθρώπινος εγκέφαλος! Χτές τα νεύρα μου χτήπησαν κόκκινο αλλά ένιωθα ότι ήμουν ικανός να κάνω πραγματικότητα τα όνειρα μου. Σήμερα που νιώθω πολύ πιο χαλαρός, αναρωτιέμαι αν έκανα την μεγαλύτερη κουταμάρα κλείνοντας άλλη μια πόρτα. Αλλά έχω τόσα με το μέρος μου οπότε δεν πρέπει να κόβω φτερά από τον εαυτό μου. Τελικά ο χειρότερος μου εχθρός είναι η συντηριτική πλευρά της προσωπικότητας που κουβαλώ. Η παραπάνω πάλι δείχνει ότι στην ζωή πάντα υπάρχουν αντιθέσεις. Καλό - κακό, φιλικό - εχθρικό, φιλελεύθερο - συντηριτικό, μικρό - μεγάλο, ησυχία - θόρυβος, Ολυμπιακός - Παναθηναϊκός, ΠΑΣΟΚ - ΝΔ, και ο κατάλογος φτάνει στο άπειρο. Αυτές οι αντιθέσεις είναι που δημιουργήσαν πολιτισμό, τεχνολογία, και κουλτούρα. Χωρίς αυτές, θα είμασταν ακόμη στις σπηλιές και η επικοινωνία μας θα γινόταν με θόρυβους αντί της αναπτυγμένης γλώσσας. Άλλη κατάληξη είναι ότι φτιάξαμε κλίμα αντιπαράθεσης και ανταγωνισμού. Το παράδοξο της υπόθεσης είναι ότι μέσω αυτών των διεγερσιών φτάσαμε πολύ κοντά στο να σπάσουμε το φράγμα του χρόνου, αλλά δεν μπορούμε ακόμη να τα βρούμε με τον γείτονα μας! Μήπως όμως οι ανθρώπινες σχέσεις αντανακλούν αυτό που γίνεται μέσα μας; Αν κρίνω από την πάλη που γίνεται στο εσωτερικό μου, τα περισσότερα που συμβαίνουν στον κόσμο έχουν αιτιολογικό. ώρα 14:33 Την ώρα που ανέβαινα τα σοκάκια της Πλάκας για να φάω μεσημεριανό έκανα ίσως το πιο τολμηρό πράγμα στην ζωή μου. Έστειλα μήνυμα στον Δήμο και έγραψα τα εξής: «Αν δεν έχεις μιλήσει με Κάρελ, την Παρασκευή σου καταθέτο πρόταση.» ώρα 16:44 Μόλις εκμυστηρεύτικα στον Νώντα ότι είμαι έτοιμος να κάνω στον Δήμο πρόταση για δυο χιλιάδες ευρώ μισθό. Τον κούφανα λίγο άλλα έτσι νιώθω ότι δεν παίζω μαζί του. ώρα 18:11

Πολλά συνέβηκαν τα τελευταία ενενήντα λεπτά! Την ώρα που εξηγούσα στον Νώντα όλη την ιστορία, ο Δήμος έστειλε μήνυμα : «Οκ τα λέμε την Παρασκευή.» Τελικά μήπως πρέπει να γινόμαστε αδίστακτοι για να παίρνουμε πιά πολλά σε αυτή την ζωή; Ειρωνικά την περασμένη βδομάδα παρακολούθησαμε σεμινάριο για ανάπτυξη των διαπραγματευτικών μας ικανοτήτων. Μάλλον πρέπει να εφαρμόσω τα όσα έμαθα! Όπως είπε ο εκπαιδευτής του σεμιναρίου, πάντα ξεκινάμε ψηλότερα από τον στόχο, για να πάρουμε το επιθυμητό αποτέλεσμα. Εγώ με χίλια εννιακόσια πενήντα καθαρά τον μήνα είμαι ευχαριστημένος.

Είμαι διατεθημένος να αλλάξω λίγο τα σχέδια μου. Θα του πω δυο χιλιάδες εκατό ογδόντα τον μήνα. Όμως για να τον κάνω να αισθανθεί ότι δεν παίζω, θα προτείνω δύο χρόνια συμβόλαιο με ποινικές ρήτρες αν επιθυμώ να φύγω. Και για κερασάκι στην τούρτα θα του δώσω την ευκαιρία να με απολύσει χωρίς ρήτρες αν νιώθει ότι δεν κάνω. ώρα 22:11 "Σωτήρη αν πεί το ναι, έχεις την δύναμη να ανταπεξέλθεις σε μία δουλειά που δεν σε εκφράζει;" Αυτή η σκέψη με βασανίζει εδώ και τρεις ώρες! Για να ξεχαστώ λίγο θα πάρω τηλέφωνο την Άννα από Σικάγο ώρα 23:55 Μίλησα με την Άννα και την μητέρα μου για το μείζον θέμα. Άκουσα τις απόψεις τους και θα τις σκεφτώ. Όμως πρώτα πρέπει να αναπαύσω τον νου μου... Καληνύχτα 05/08/08 ώρα 10:55 Ακούω παλιά εκπομπή του Armin Van Buuren (State of trance episode 58) με καλεσμένο τον Ferry Corsten και σκέφτομαι φεστιβάλ τέκνο τέλη Μαΐου. Αααα! Παίζεσαι ο Armin στο Vision τις ίδιες μέρες. Ο Τιέστο παίζει μέσα Ιουνίου Vision και House of Blues! Μόνο με δυο χιλιάδες δυακόσια ευρώ τον μήνα θυσιάζομαι. Το καλύτερο; Ο Νίκος θα κλείσει το show στο σπίτι της μπλούζ μουσικής. Χαριτολογώντας μου είπε ότι ο Τιέστο θα ανοίξει για αυτόν! Εγώ συνεχίζοντας το καλαμπούρι του είπα ότι πρέπει προς το τέλος να το ρίξει λίγο μιάς και ο headliner θα είναι ο Νίκος!!! Τελικά μόνο με τρέλα δημιουργούνται μύθοι. Πλάκα πλάκα μιά μέρα θα γράψω την ιστορία του αδελφού μου. Άσε αυτόν να ασχολείται με μουσική και εγώ με μελάνι! Τώρα που το ξαναμελετώ θα ζητήσω δύο εξακόσια τον μήνα. Το επεισόδιο πενήντα οχτώ συνεχίζει! Η μουσική με παίρνει όπου θέλει. Πληκτρολογώ στο λάπτοπ και νιώθω ότι κάθε γράμμα είναι νότα μουσικής. Γιατί και το γράψιμο να μην θεωρείται μουσική; Η σκέψη της διάνοιας αποτυπωμένη στο χαρτί δεν είναι παλμός; Ο παλμός δεν είναι ενέργεια; Η μουσική δεν είναι ενέργεια; Πόσο μου αρέσει αυτή η ενέργεια! Τώρα μπορώ να δίνω μπάσο στα γραφόμενα μου. Λίγο τρέμπλ; Θα κατεβάσω όμως τους χτύπους το λεπτό (bpm) γιατί αρχίζω και φτάνω σε όρια ψυχεδέλειας. Μόνο όταν ζήσεις συναυλία ηλεκτρονικής μουσικής μπορείς να καταλάβεις γιατί όλοιόσοι παραβρίσκονται κοπανιούνται σαν τα κατσίκια. Αυτό το λέω γιατί όταν η rave σκηνή ήρθε στην Ελλάδα αρχές εννενήντα, το μόνο που κατάλαβα παρακολουθώντας ειδήσεις ήταν αναλήθειες. Ναι το «κουμπί» ερέε άφθονο, ναι τα πάρτυ γινόντουσαν σε

κάτι αποθήκες στα Οινόφυτα και Διαβατά, όμως υπήρχαν πολλά θετικά. Κάνοντας αναδρομή στα τρία τελευταία χρόνια της ζωής μου θα δείτε γιατί. ώρα 13:11 Ο Άρμιν έχει ανεβάσει πιο πολλές στροφές! Θα κάνω λίγο ένα διάλειμμα γιατί αρχίζουν και τσούζουν τα μάτια μου από τον υπολογιστή. Τώρα που το σκέφτομαι θα ζητήσω τρεις χιλιάδες ευρώ το μήνα. Μιάς και ο Δήμος θα πεθάνει από τα γέλια, αρχίζω και καταστρώνω πλάνο για Ντιτρόιτ και Σικάγο. 12/05/08 ώρα 18:44 Πολλά συνέβηκαν τις τελευταίες τέσσερις μέρες. Αντί το ταξίδι να ξεκινήσει από Ιεράπετρα τελικά πήγα στην Σάμο για Σαββατοκύριακο! Εκεί μένει η μητέρα μου με τον πατριό μου. Όμως ας ξεκινήσω από εκεί που σας άφησα. Την Πέμπτη το βράδυ είχα βγει στο Γκάζι για να δω ένα dj από Ιαπωνία. Όπως ανέβαινα στην είσοδο ρώτησα τον πορτιέρη: «Εδώ θα παίξει ο Watanabe;» Αυτός πολύ επιβλητικά μου απάντησε: «Εδώ παίζει αλλά πρέπει να είσαι λίστα.» Το τουπέ ήταν πασιφανές! Τελικά είναι να μην πάρουν εξουσία μερικοί. Ομολογώ ότι εκείνη την ώρα αναπόλησα τις στιγμές Σικάγου. Χάρην του Νίκου έμπαινα σε οποιοδήποτε νυχτερινό μαγαζί σαν κύριος. Πότε δεν επιδίωξα status, αλλά όσο να να κατάλαβα ότι εδώ δεν είναι Σικάγο πιά. Φυσικά δεν άφησα την κατάσταση να με πτοήσει. Πήρα ένα ταξί και ανηφόρισα για Ψυρρή. Μετά από αρκετές βόλτες στα στενά σοκάκια, βρήκα ένα μπαράκι που φαινόταν αρκετά φιλικό. Τελικά δεν ήμουν λάθος! Εκεί γνώρισα την Βίκυ, Μαρία και Τζουλιέτ. Με την Βίκυ και Μαρία δώσαμε ραντεβού για την πρώτη Πέμπτη του Ιουνίου. Η δε Τζουλιέτ ήξερε πολύ καλά από ηλεκτρονική μουσική! Αφού μου έδωσε την κάρτα της, συμφωνήσαμε ότι θα βρεθούμε τον Αύγουστο Μύκονο όταν όλος ο καλός κόσμος θα παρελάσει από Cavo Paradiso. Κατά τις δύο αποφάσισα ότι είχα πιεί αρκετά. Δυστηχώς οι καταχρήσεις του Σικάγου με έχουν κάνει να αποστασιοποιηθώ από το ποτό. Καληνύχτησα την Τζουλιέτ και βγήκα πάλι στα σοκάκια. Εκεί που νόμιζα ότι η βραδιά τελείωσε, στο βάθος άκουσα μπλούζ να παίζεται! Παρ'όλου που η ηλεκτρονική μουσική είναι αυτή που με συνεπαίρνει, το Σικάγο όπως θα γνωρίζετε οι περισσότεροι, είναι το σπίτι αυτής της μουσικής. Πίνοντας την τέταρτη η πέμπτη Βότκα πορτοκάλι στο μαγαζί, είχα μερακλώσει για τα καλά! Έπιασα κουβέντα με τον dj και του είπα ότι σπούδασα και έζησα στο Σικάγο. Με το που άκουσε Σικάγο, μεράκλωσε και αυτός βάζοντας ακόμη τέσσερα πασίγνωστα κομμάτια. Δυστηχώς με το πέρας του τέταρτου ποτού το μαγαζί έκλεινε. Φεύγοντας, σε προχωρημένη κατάσταση μέθης πιά, έδωσα ραντεβού για μια από τις επόμενες Πέμπτες!

Προσπαθώντας να βρώ ή την Αθηνάς ή την Ερμού καθώς είχα απροσανατολιστεί λόγω αλκοόλ, άκουσα δυνατή ηλεκτρο μουσική να παίζεται! Ανίχνευσα τον ήχο και βρήκα ένα μικρό μπαράκι σε στυλ μπουάτ. Μπήκα μέσα και αμέσως εγκληματίστηκα με τον περίγυρο. Δυστηχώς το μαγαζί έκλεισε μετά από πέντε λεπτά, αλλά πρόλαβα και πήρα την ηλεκτρονική μου δόση. Μέσα στην καλή χαρά, πήρα την Άννα τηλέφωνο όταν έφθασα σπίτι. Χωρίς να θυμάμαι λεπτομέρειες τις εξηγούσα πόσο καλά πέρασα. Όμως χωρίς αιτία άρχιζα και τις φώναζα! Μην ξεχνάτε ήμουν σκνίπα στο μεθύσι. Από τα λίγα που θυμάμαι είναι όταν την ρώτησα: «Του είπες για τον διαβήτη;» Αυτή μου απάντησε: «Ναί του είπα ,αλλά δεν μπορώ να μιλάω μαζί σου όταν είσαι μεθυσμένος.» Αφού της είπα να του δώσει χερετίσματα έκλεισα το τηλέφωνο και πήγα για ύπνο. Θα ήταν πέντε το πρωί. 13/5/08 ώρα 00:22 Εδώ και δύο ώρες βλέπουμε με τον Νώντα κλιπάκια απο Cavo Paradiso στο youtube. Αρχίζουμε και κάνουμε πλάνο για το καλοκαίρι. Τριάντα Ιουλίου Digweed, τριάντα μια Armin Van Buuren, και αποκορύφωμα πρώτη αυγούστου Ricardo Villalobos! Αν και ξεκίνησα την ηλεκτρονική μουσική με τρανς, τελευταία η μίνιμαλ τέκνο έχει πάρει πρώτη θέση. Ίσως οι καλύτεροι αυτού του είδους να είναι ο Ricardo και ο Richie Hawtin. Θα έλεγα ότι η μίνιμαλ μουσική είναι πιο σοφιστικέ, αλλά δεν θέλω να κατηγοριοποιήσω δύο μουσικές που μου αρέσουν. Δυστηχώς όμως ανάλογα με τα ενδιαφέροντα σου, ανάλογος θα είναι και ο τρόπος που ντύνεσαι, και τέλος ανάλογες θα είναι και οι παρέες που επιλέγεις. Εγώ κατάφερα και τα έχω καλά και με τις δύο κατηγορίες φαν, αλλά χρειάζεται προσοχή!! Θα συνέχιζα από εκεί που σας άφησα με την Άννα, αλλά αύριο ξημερώνει ακόμη μια μέρα. Σήμερα πήρα και την οριστική απόφαση για την Frigoservice και ομολογώ ότι νιώθω πολύ καλύτερα. ώρα 11:33 Σήμερα το μενού έχει επεισόδιο δυακόσια είκοσι! Είναι απίστευτος ο τρόπος που ο Άρμιν χτίζει το κάθε σετ. Τελικά και οι μουσικοί αυτού του είδους, συμβαδίζουν μαζί με τις αρχές συγγραφής ενός κειμένου ή στην διεκπεράτωση μιας δημόσιας ομιλίας. Χρειάζονται πρόλογο, επίλογο, και κύριο θέμα! Ακόμη είναι πολύ σημαντικό να αφήνουν το ακροατήριο σε αναμονή. Τέλος χρειάζεται να έχουν και προσωπική σχέση με το κοινό. Αφήνοντας τις διατριβές μου ας μεταφερθούμε Παρασκευή νώρις το πρωι. Τελειώνοντας στο τηλέφωνο με την Άννα είχα την διαύγεια να θυμηθώ ότι στις δώδεκα είχα την πολυπόθητη συνάντηση με τον Δήμο. Έβαλα το ξυπνητήρι για τις ένδεκα και αφέθηκα στον κόσμο των ονείρων.....

Ενστικτοδώς τα μάτια μου άνοιξαν στις δώδεκα και πέντε! Παρ'όλου που το κεφάλι μου ήταν ακόμη καζάνι είχα την δύναμη και πήγα στο γραφείο. Φτάνοντας στις δώδεκα και μισή μπήκα στα ιδιαίτερα, και αφού καλημεριστήκαμε μου είπε ότι ήταν όλος αυτιά. Κατά έναν περίεργο τρόπο αναίρεσα σε κλάσματα δευτερολέπτου τα σχέδια μου. Αντί να μπώ με τσαμπουκά και να ζητήσω δύο χιλιάδες εξακόσια ευρώ, άρχισα και δικαιολογούσα τα αδικαιολόγητα. Για να μην τα πολυλογώ, συμφωνήσαμε ότι την Δευτέρα θα κάνουμε μια καινούργια αρχή. Φεύγοντας από το γραφείο και περιμένοντας το λεωφορείο, ο νούς μου πάλι με πήγε σε σκοτεινά μέρη. Δυστηχώς παλεύω με φαντάσματα του παρελθόντος που δεν λενε να με αφήσουν. Για να μην ταξιδεύει ο νούς σας, δεν αναφέρομαι σε αόρατα και άυλα πλάσματα, άλλα σε βιώματα και ευαισθησίες που με αυτοταπεινώνουν και με ρίχνουν πολύ χαμηλά. Παρ'όλου που ο Δήμος μου έδωσε δεύτερη ευκαιρία ένιωσα χαμμένος. Ένωσα έτσι γιατί έβλεπα τον εαυτό μου να μην εκπληρώνει το όνειρο του. Ένωσα έτσι γιατί είδα τον εαυτό μου μετά από μερικά χρόνια να πουλάει υγραντήρες, και όχι να ταξιδεύει σε γνωστά και άγνωστα μέρη. Ευτηχώς για μένα εκείνο το απόγευμα είχα άλλο ένα ταξίδι. Αυτό της Σάμου. Με το που βγήκα από το κτίριο του ηλεκτρικού σταθμού, αισθάνθηκα το κύμα του Αιγαίου. Βγαίνοντας σιγά σιγά από το λιμάνι, φαινόταν στο βάθος ένα απέραντο άσπρο. Έβλεπα σε απόσταση μερικών χιλιομέτρων, πέντε εκατομμύρια ψυχές να αγωνίζονται για ένα καλύτερο αύριο. Ένω είναι λυπηρό τόσοι άνθρωποι να στριμώχνονται σε χώρο που δεν επαρκεί, αισθάνθηκα μια γλυκιά μελαγχολία. Είχα σχεδόν πέντε χρόνια να δω την Αθήνα από τον Σαρωνικό. Σιγά σιγά βγήκα από τα σκοτεινά μέρη που ήμουν και είδα το φώς του τούνελ. Άλλωστε σε λίγο θα έβλεπα τους γονείς μου. Ήθελα η μητέρα μου να με δει στην καλύτερη κατάσταση. Με τα όσα έχει περάσει, το λιγότερο που μπορώ να κάνω είναι να της δίνω χαρά με την δική μου ευτηχία. Αν εξαιρέσω τις δύο τελευταίες ώρες στο νησί, πέρασα πολύ καλά. Είδα πάρα πολλούς γνωστούς που παίζαν σημαντικό ρόλο στην ζωή μου, αλλά πάνω από όλα την μητέρα μου να λάμπει με την παρουσία μου. Δυστηχώς πριν πάμε στο αεροδρόμιο με έπιασαν τα υπαρξιακά μου, άλλα τελικά έφυγα με αναπτερωμένο το ηθικό. Πετώντας πάνω από το νησί του Ικάρου αυτό το ηθικό πήγε πιο ψηλά! Δεν είναι και λίγες οι εμπειρίες που είχα σε αυτό το στολίδι του Αιγαίου. Πριν καμιά δεκαετία είχα δούλεψει οικοδομή στο Φραντάτο. Η χειρωνακτική εργασία αντισταθμιζόταν με το καλαμπούρι της Αθηνάς και του Γιάννη. Δεν θα ξεχάσω την Αθηνά να μου την λέει ότι η λάσπη δεν ήταν σφιχτή!!! Τώρα που το σκέφτομαι όταν ανέβω Θεσσαλονίκη πρέπει να τους δω. Στα μέσα της διαδρομής πετάξαμε πάνω από την Μύκονο. Το χρονοδιαστημόπλοιο με πήγε πρωί πρώτης Αυγούστου όταν ο Άρμιν θα τα σπάει μαζί με τον Blake Jarrell στον Κάβο. Άλλα μέχρι τότε έχω πολύ δουλειά! Σήμερα μάλιστα πρέπει να πάρω τηλέφωνα για να κλείσω εισιτήρια για Σικάγο. Έτσι όπως το φαντάζομαι θα πάω στο φεστιβάλ του Ντιτροίτ, και μετά έκπληξη στον Νίκο!

Μου φαίνεται ότι βιάστηκα λίγο και έτσι καταλάβατε την έκβαση με τον Δήμο. Έχω κάνει τόσο κέφι για το καλοκαίρι που έρχεται, που δεν είμαι σε θέση να σας δημιουργήσω αναμονή. ώρα 16:33 Μετά από πολύ έρευνα βρήκα τρόπο να φύγω για Σικάγο μέσω Φρανκφούρτης. Μάλιστα στην Γερμανία θα είμαι για δύο μέρες. Ίσως νοικιάσω αυτοκίνητο και δω την Πράγα ή το Βερολίνο. Είκοσι μια Μαΐου πετάω για Σικάγο και επιστρέφω στις είκοσι τέσσερις Ιουνίου Φρανκφούρτη. Όπως έκλεινα τα εισιτήρια μέσω διαδικτύου, με πιάσανε κάτι αμφιβολίες αλλά χωρίς να το αναλύω πάτησα enter και αρχίζω τα σχέδια μου. ώρα 18:33 Δευτέρα πρωί είχα ξυπνήσει για δουλειά με ανεβασμένη την διάθεση. Έφθασα στο γραφείο στις εννιά παρά, και ξεκίνησα να διαβάζω για υγραντήρα ηλεκτροδίου. Ο Δήμος μπήκε στο γραφείο κατά τις δέκα μισύ, και μετά από λίγο με πήρε στα ενδότερα. Όπως κάθησα στην καρέκλα, είδα το βλέμμα του και κατάλαβα ότι ήταν προβληματισμένος. Παραθέτοντας μερικά λόγια από το περιβόητο email που του έστειλα, με ρώτησε αν καταλαβαίνω σε τι θέση τον έχω βάλει. Του είπα : «Δήμο με κανέναν τρόπο δεν παίρνω πίσω αυτά που είπα. Το όνειρο μου εξακολουθεί να υπάρχει, αλλά ίσως πρέπει να το τροποποιήσω.» Η απάντηση του : «Σωτήρη και εγώ γράφω αλλά πρέπει να πληρώσω τα έξοδα μου. Θέλω να το σκεφτείς καλά, και να μου δώσεις αύριο μια οριστική απάντηση.» Πήγα πίσω στο γραφείο μου και άρχισα το διάβασμα. Ο χρόνος πάλι έκανε τα γνωστά του. Τα δευτερόλεπτα έτρεχαν με την ίδια συχνότητα που τρέχει η βρύση του Νώντα στο μπάνιο. Αργά αλλά βασανιστικά. Κατά τις δύο το μεσημέρι το ράδιο της γραμματέας έπαιξε ένα παλιό αλλά γνωστό κομμάτι των Πυξ Λαξ. Παραθέτο ένα μέρος του: «Θέλω να τρέξω να πετάξω να χαθώ, όμως φοβάμαι τι θα γίνει αν γυρίσω.... Τον εαυτό μου να γελάσω προσπαθώ, όμως κάτι μέσα μου λέει δεν θα τολμήσω.» Όταν είχαν βγει τα «Χρυσόψαρα» δούλευα στην Σόγια Ελλάς, ένα εργοστάσιο μερικά χιλιόμετρα από Χαλκίδα. Μεταφέρομαι τώρα σε εκείνη την εποχή. Είναι κάτι ζεστά καλοκαιρινά βράδια του ενενήντα εννιά και οδεύω για το μεροκάματο. Το κασσετόφωνο παίζει τον ίδιο στίχο και αναρωτιέμαι αν έχω τα άντερα να τολμήσω. Τελικά τα είχα!! Απρίλιο του δύο χιλιάδες έκλεισα την πόρτα της Σόγιας υπο τις αποδοκimasίες του περίγυρου μου. Όμως που να ήξεραν πόσες καινούργιες θα άνοιγαν...

18/05/08 ώρα 21:11 Στα αγγλικά λέγεται “writers block”! Σε απλά ελληνικά κόλμισα εδώ και πέντε μέρες. Η κλασική πάλη μεταξύ τόλμης και ατολμίας δυστηχώς απομάκρυνε την αρχική μου δίψα για την διεκπεράτωση του βιβλίου. Όμως τα γεγονότα των ημερών με υποχρεώνουν να σπρώξω τον εαυτό μου και να ξεκινήσω πάλι. Παρασκευή αργά το βράδυ επικοινωνώ με τον Νίκο, και μου είπε για άλλο ένα κατόρθωμα του. Ο Τιέστο έπαιξε το «Colosus» στην εβδομαδιαία του εκπομπή club life. Αυτό είναι το περιβόητο κομμάτι που με έκανε να ξανασκεφτώ αν θέλω καριέρα πουλώντας υγραντήρες, τότε που εξηγούσα τα ανεξήγητα στον Δήμο μέσω email. Τελικά τα όνειρα πραγματοποιούνται με επιμονή και υπομονή. Μήπως και εγώ πρέπει να δείξω το ίδιο; Μάλλον χρειάζεται πιο έντονη θέληση για να μεταφερθεί η σκέψη στην πράξη. ώρα 23:55 Τώρα έχουμε Μαίο του δύο χιλιάδες όχτω και η ιστορία επαναλήφθηκε! Χωρίς δεύτερη σκέψη σηκώθηκα από το γραφείο και είπα της γραμματέας ότι φεύγω. Μιάς και έλειπε ο Δήμος, του έγραψα ένα μικρό σημείωμα: «Καλύτερα τώρα παρά μετά. Πάω να πραγματοποιήσω το δικό μου “why not.”» Αυτή η έκφραση μου έγινε γνωστή όταν ο Δήμος μου εξηγούσε ποιά η διαφορά φιλοσοφίας μεταξύ Αμερικανικών και Ελληνικών εταιριών. Σύμφωνα με τα λεγόμενα του, εμείς οι Έλληνες είμαστε ακόμα στο why ενώ οι Αμερικάνοι περάσανε στην φάση του why not. Μιάς που μπήκε αυτή η φράση στην ζωή μου, απο εδώ και πέρα αυτό θα λέω μέσα μου. Όταν με πιάνουν οι αμφιβολίες θα σκέφτομαι “why not?” Τώρα που είμαι άνεργος και έχω Όλο τον χρόνο, ίσως είναι η τελευταία μου ευκαιρία να γράψω το βιβλίο. Δυστηχώς όμως μέσα στο κύμα αμφιβολίας και φάσης “why” ακύρωσα και τα εισιτήρια για Αμερική. Από την άλλη αυτή η απόφαση ίσως αποδειχτεί έξυπνη. 23/05/08 ώρα 15:33 Τελικά στην ζωή είναι δίκαιο μαχαίρι να έχεις πολλές επιλογές! Ένω ταξιδεύω προς Θεσσαλονίκη, προσπαθώ να δω ποιά θα ήταν η καλύτερη δυνατόν πορεία από εδώ και πέρα. Το μόνο σίγουρο για την ώρα, είναι ότι θα ήθελα να είμαι σε πολλά μέρη την ίδια στιγμή. Αν ήμουν Αμερική με φαντάζομαι σε afterhour party στο Ντητροίτ. Είναι οχτώ μισύ το πρωί, και πολύ πιθανόν να ετοιμαζόμασταν για ύπνο καθώς ξεκινάει το φεστιβάλ τέκνο από αύριο. Μετά το Burningman, το συγκεκριμένο γεγονός μαζεύει τον πιο αλλόκοτο κόσμο που έχει η Αμερική. Ενώ οι περισσότεροι φαντάζεσθε την συγκεκριμένη χώρα σύμφωνα με αυτά που σας τρέφουν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, υπάρχει και η άλλη πλευρά του νομίσματος.

Υπάρχει το underground ή counter-culture κίνημα πού ήμουν και εγώ μέλος. Άνθρωποι από κάθε κοινωνική βαθμίδα που προσπαθούν μέσα από την τέχνη να δώσουν απάντηση στο κατεστημένο. Είτε μέσω της μουσικής, είτε μέσω εικαστικών παρεμβάσεων αυτή η κατηγορία ευαίσθητοποιημένων ατόμων δίνουν σφαλιάρα στην μονότονη ρουτίνατης καθημερινότητας. Ίσως για αυτό να μην μπορώ να συμβιβαστώ με την ιδέα μιας «κανονικής» δουλειάς. Βλέπετε τα τελευταία εφτά χρόνια η «κανονική» δουλεια που είχα, μου επέτρεψε να βγώ έξω από το κουτί και να δω την ζωή από μια εντελώς διαφορετική οπτική γωνία. Ποτέ δεν θα ξεχάσω εκείνα τα βραδυνά ωράρια που έκανα έρευνα για το κάθετι μέσα από το Ίντερνετ!

27/05/08 ώρα 13:55 Μηχανή Χρόνου >>Δεκέμβριος 2006<< Είναι τέσσερις το πρωί και έχω όρεξη να το ξενυχτήσω. Ήδη έχω πάρει μία πολυβιταμίνη αλλά αρχίζει και ξεθωριάζει από τον οργανισμό μου. Ξαφνικά θυμάμαι ότι έχω λίγο από την χρυσόσκονη που είχα «σουφρώσει» από την Άννα! Είναι η μαγική πούδρα που με έστειλε στο νοσοκομείο εκείνο το αλησμόνητο βράδυ τον περασμένο Φεβρουάριο όταν ο Speedy J τα έσπαγε στο Vision. Πήγα στην ντουλάπα μου και βρήκα το τυλιγμένο αλουμινόχαρτο με την σκόνη. Ήταν η δεύτερη ή τρίτη φορά μετά απο την βραδιά φιάσκο που είχα τα κότσια να ξαναδοκιμάσω πάλι. Φυσικά δεν ξέρει κανείς ότι πειραματίζομαι πάλι, γιατί όλοι έχουν φοβηθεί λόγω της τρελής βραδιάς. Η ειρωνία της υπόθεσης είναι ότι ΠΟΤΕ δεν πρέπει να πειραματίζεται κανείς με αυτά τα υλικά χωρίς συνοδεία! Ενώ τις περισσότερες φορές που το ξενυχτάω ακούω μουσική, αυτή την φορά για λόγους που ποτέ δεν θα μπορέσω να εξηγήσω είπα να ανοίξω την τηλεόραση. Έκατσα αναπαυτικά στην πολυθρόνα και άρχισα το γνωστό ζάπινγκ. Εκεί που όλα ήταν νορμάλ ξαφνικά άρχισα και ένιωθα ότι κάτι δεν πάει καλά! Τα όσα έβλεπα στην τηλεόραση κατά έναν πολύ περίεργο τρόπο σαν να απευθύνονταν αποκλειστικά σε μένα. Καθώς η παράνοια είχε χτυπήσει κόκκινο πήγα να πλύνω λίγο τα μούτρα μου και έτσι κάπως ηρέμησα. Τώρα ήμουν σε δειλήμμα. Να συνεχίσω να βλέπω τηλεόραση ή να την κλείσω; Εγώ σαν απόγονος του περίεργου ζευγαριού Αδάμ και Εύας συνέχισα. Από εδώ και πέρα όποιο κανάλι και αν έβαζα ένιωθα ότι ότι απευθύνονταν πάλι αποκλειστικά σε μένα. Δελτία ειδήσεων με καλούσαν να γίνω ήρωας! Διαφημίσεις μου έδειχναν την αληθινή τους εικόνα! Εκπομπές μου έδειχναν πως μπορώ να βγάλω εύκολο κέρδος σε οποιαδήποτε buisness με μυστικά που άλλες φορές δεν έδιναν....

Τι να συμβαίνει άραγε; Αυτή η ερώτηση πλανιόταν συνεχώς στον νου μου ενώσω βίωνα την πιο τρελή, συναρπαστική, μυστικιστική βραδιά της ζωής μου. Όμως η παράνοια χτύπαγε πάλι κόκκινο! Ενώ έπλενα τα μούτρα μου, κοίταξα τον καθρέφτη και πάνω στο κούτελο μου υπήρχε μια επιγραφή σε γλώσσα που δεν μπορούσα να προσδιορίσω. Μήπως είμαι δαιμονισμένος; Μήπως τα έχω χάσει για τα καλά; Θα μπορέσω άραγε να ξαναγυρίσω στον κανονικό κόσμο; Η φοβία άρχισε να κυριεύει το σώμα και την διάνοια μου. Ενώ υπολόγιζα ότι έχουν περάσει τουλάχιστον πέντε ώρες, με μια ματιά στο ρολοί μου είδα ότι μόνο μία ώρα πέρασε! Τώρα και ο χρόνος αρχίζει και με τρομάζει, αλλά με όλο το σθένος που διέθετα κράτησα την παράνοια σε επιτρεπτά όρια. Ήταν ακριβώς μία μετά τα μεσάνυχτα και η τηλεόραση ήταν συντονισμένη σε γνωστό κανάλι που θα έδειχνε παγκόσμιες ειδήσεις. Την ώρα του τρείλερ, ο παρουσιαστής απευθύνθηκε πάλι σε μένα λέγοντας μου ότι κάθε Πέμπτη στις μία θα πρέπει να παρακολουθώ αυτό το πρόγραμμα. Ενω δεν ήξερα αν πρέπει να γελάσω ή να κλάψω, πάνω στο τραπέζι η σκία της κολώνας του φωτός σχημάτιζε γραμμή ακριβώς στις μία! Μιάς και το τραπέζι ήταν στρόγγυλο, αντιλαμβάνεστε και εσείς ότι εδώ είχαμε μία απίστευτη σύμπτωση. Αναπαύτικα πάλι στην πολυθρόνα καθώς οι ειδήσεις ξεκινούσαν. Ότι και να έλεγαν οι δύο παρουσιαστές με αφορούσε. Αποκορύφωμα ήταν η είδηση ότι στις πέντε το πρωί ένας άγνωστος άντρας με ένα Nissan Altima έσωσε έναν συνάνθρωπο του από πυροβολισμό καθώς περνούσε από εκεί τυχαία. Τι; Στις πέντε το πρωί; Μα είναι ακόμη μία και σαράντα πέντε! Σαν να μην έφθαναν όλα αυτά εγώ μόλις είχα αγοράσει το ίδιο αμάξι. Έγινα ξαφνικά χρονομάντης? Ο Θεός να με βοηθά? Μήπως είναι ο Σατανάς? Δεν πρόλαβα καν να συνειδητοποιήσω τι γίνεται, και ο ένας παρουσιαστής αποφάνθηκε στην συμπαρουσιάστρια του: «Τελικά υπάρχουν καλοί άνθρωποι ακόμη και σήμερα.» Ονειρεύομαι; Βλέπω το μέλλον; Μου παρουσιάζετε από κάπου αλλού; Δεν ήξερα τι να κάνω. Να πάρω το αυτοκίνητο και να πάω σε αυτή την τοποθεσία στις τέσσερις και πενήντα πέντε; Μα πως να οδηγήσω στην κατάσταση που είμαι; Επειδή η ιδέα του Σούπερμαν δεν μου πολυάρεσε, έκλεισα την τηλεόραση για να σταματίσω να βλέπω το «μέλλον» αλλά και για να ηρεμήσω. Μετά από λίγο μπήκε και ο αδελφός μου βλέποντας έμένα να ακούω μουσική. «Πάλι βιταμίνη πήρες;» ρώτησε. Η απάντηση μου: «Μάγος είσαι;»

Προσπάθησα να κοιμηθώ αλλά ο ύπνος ήταν σε άλλη διάσταση. Με το μάτι μου να κοιτάει μονίμως το ταβάνι η ώρα έφθασε εννιά. Ήταν η ώρα να πάω σχολείο, αλλά περιέργος δεν ένιωθα και πολύ κουρασμένος. Οδεύοντας προς την σχολή, και το ράδιο δεν ήταν νορμάλ. Ξαφνικά έπερνα πληροφορίες που ήταν άκρως απόρητες. Άκουγα ειδήσεις και σαν να εφεύγαν πληροφορίες από τους παρουσιαστές. Ρε μπάς και έχω τηλεπάθεια; Μήπως με παρακολουθούν; Μήπως αυτή η χρυσόσκονη με βοηθάει να συντονίζομαι σε άλλες συχνότητες και να παίρνω ειδικές πληροφορίες; Ενω αυτά τα ερωτήματα με βασάνιζαν, το ράδιο έβαλε το γνώστο τραγούδι των Doors “welcome to the other side.” Έχω πια πεισθεί ότι ανήκω σε μυστική οργάνωση! Όλες οι θεωρίες

συνομοσίας που διάβαζα όλα αυτά τα χρόνια τελικά ήταν αληθινές. Όμως θα θέλω να ανήκω σε μια τέτοια ομάδα; Με όλα όσα έχω διαβάσει πρέπει να κρατάς εφτασφράγιστα όσα μαθαίνεις. Όσο προχωρούσε η μέρα, η αίσθηση ότι μάλλον το προηγούμενο βράδυ είχα μνηθεί σε μια εκλεκτή ομάδα γινόταν όλο και πιο έντονη. Όμως δεν ένιωθα άνετα. Από εδώ και πέρα αισθάνθηκα ότι θα πρέπει να δίνω λογαριασμό για όσα κάνω. Ήθελα να μιλήσω στην Άννα για την προηγούμενη βραδιά αλλά φοβόμουν. Μέχρι και τα όσα μου έλεγε ο Νίκος από εδώ και στο εξής ήταν κωδικοποιημένα! Ήταν Σάββατο απόγευμα και τον ρώτησα τι θα κάνει για το βράδυ. Με χαρά μου ανακοίνωσε ότι ένας γνωστός Dj θα έκανε πάρτυ στο σπίτι του. Η επόμενη όμως πρόταση συνέχιζε την συνομοσία! «Πάλι ελίτ σε κάνω ρε! Θα κανονίσω να έρθεις και εσύ.» Καλά μπήκε ο Νίκος στους εκλεκτούς πιο γρήγορα από μένα σκέφτηκα; Η όλη ιστορία άρχιζε και μου άρεσε. Λίγο πριν τις εννιά πήρα γεμάτος χαρά την Άννα και την προσκάλεσα στο πιο καυτό πάρτυ του Σικάγου. Μετά από λίγο ήρθε και επιβιβαστήκαμε στο αμάξι της. Τώρα ακόμη και τα λεγόμενα της Άννας ήταν μυστήρια! Όμως σκέφτηκα ότι πρέπει να μην μιλήσω ακόμη. Κατευθυνόμενοι προς την είσοδο της πολυκατοικίας που θα γινόταν η συγκέντρωση παρατήρησα άλλο ένα σημάδι. Στο εξωτερικό μέρος του κτιρίου υπήρχαν χαραγμένες πυραμίδες. Ήμουν βέβαιος πια ότι είμαι μέλος του πιο μυστικιστικού γκρούπ που γνώρισε η ανθρωπότητα! Μάλιστα ακριβώς στην είσοδο της πόρτας υπήρχε παρκαρισμένο ένα πολυτελές όχημα μέσα στο οποίο κάποιος σαν να παρακολουθούσε ποιός η ποιά μπαίνει. Η ατμόσφαιρα μέσα στο πάρτυ είχε θετική ενέργεια. Όμως μερικά γεγονότα με κλόνισαν. Ένας dj είχε μία μπλούζα και έδειχνε ένα πολύ γνωστό κτίριο να γκρεμίζεται. Στο μπράτσο της μπλούζας έγραφε "top secret!" Όλα όσα διάβαζα τα τελευταία δύο χρόνια έδεναν. Όμως ήθελα εγώ παρτίδες με μία ομάδα που σκηνοθετεί καταστάσεις για να παίρνει πιο πολύ δύναμη; Για το υπόλοιπο της βραδιάς στριφογύριζε αυτή η ιδέα, αλλά αφοσιώθηκα κυρίως με το πάρτυ. ώρα 15:33 Κατά τις δύο το πρωί ένας Σκοπιανός φίλος μου έστειλε μήνυμα ρωτώντας που είμαστε. Πρώτα πήρα το OK και κατόπιν του έστειλα την διεύθυνση. Έρχομενος μέσα στο σπίτι, η πρώτη φράση του μου έδειξε ότι και αυτός ήταν μέλος! «Τελικά το ήξερα ότι εμείς οι δύο είμαστε στην ίδια συχνότητα.» Παρ'όλες τις πολιτικές αντιπαραθέσεις που έχει η Ελλάδα με την Π.Γ.Δ.Μ, εμείς δεθήκαμε λόγω μουσικής και ποτέ δεν αφήσαμε τις όποιες διαφορές να επηρεάσουν την σχέση.

Προς το τέλος της βραδιάς ήρθε ένας φίλος του Νίκου και μου είπε ότι πρέπει να δημιουργηθεί μια τεχνητή καληνύχτα ώστε να μείνουν μόνο μέλη της «οικογενείας.» Τώρα ήμουν και εγώ μέλος! Μετά από λίγο είχαμε φύγει εγώ, η Άννα, και οι δύο Σκοπιανοί μου φίλοι προς την έξοδο. Περίμενα δέκα λεπτά και κατόπιν πήρα τον Νίκο τηλέφωνο να δω αν μπορούμε να μπούμε πάλι μέσα. Η απάντηση του ήταν ότι μόνο εγώ και η Άννα μπορούσαμε. Μιάς και τα παιδιά ήταν μαζί μας αποφασίσαμε να συνεχίσουμε το πάρτυ σπίτι μου... Ήταν πέντε το πρωί όταν φτάσαμε σπίτι. Όλοι στην μικρή παρέα γνώριζαν ότι είχα τις καλύτερες βιταμίνες και έτσι αποφάσισα να τις μοιραστώ μαζί τους. Μάλιστα είχαμε συμφωνήσει ότι στις εννιά το πρωί θα πάμε στην σχολή γιατί θα γινόταν η τελέτη αποφοίτησης μου. Άνοιξα την σακούλα με τις βιταμίνες και όλοι πήραμε από μια. Η συνέχεια του πρωινού ήταν ένα θρίλερ βγαλμένο από τον καλύτερο σκηνοθέτη. Ένω η βιταμίνη θεωρητικά δημιουργεί μόνο θετική ατμόσφαιρα το αντίθετο συνέβαινε τώρα. Ξαφνικά και οι τρεις είχαν κάνει κόμμα εναντίον μου! Η Άννα έβγαζε στην επιφάνεια πράγματα που δεν φανταζόμουν ότι είχε. Η δε συμπεριφορά όλων ήταν εριστική απέναντι μου. Ο Τάσι συνεχώς μιλούσε για λεφτά σαν να είναι αποροφημένος σε αυτά! Συνέχεια αναφερόταν για διακοπές, αυτοκίνητα, εστιατόρια. Μήπως βγάζει προμήθεια; Μήπως το κύκλωμα που μπήκα είναι αποκλειστικά και μόνο για όσους λατρεύουν δύναμη και λεφτά; Η παράνοια πάλι άρχιζε και χτύπαγε κόκκινο! Μέσα από κάθε πρόταση στις συζητήσεις έβλεπα κακία. Και σαν να μην έφτανε αυτό ξαφνικά αντιλαμβάνομαι ότι οι Σκοπιανοί ξέρουν πολλά για την Βόρειο Ελλάδα! Ο Τάσι μου μιλούσε για περιοχές που δεν τις ξέρουμε καλά καλά εμείς οι Έλληνες. Μήπως είναι μυστικός πράκτορας; Ξαφνικά νιώθω ότι μέσα στην συνομοσία είναι αναμυγμένα τα εθνικά μας συμφέροντα! Έχοντας στο βάθος του μυαλού μου την μπλούζα «top secret», και βλέποντας την «αγάπη» του Τάσι για την Ελλάδα μου, ένιωσα ότι δεν θέλω καμία σχέση με την μυστική οργάνωση. Δεν πρόκειται ποτε να ξεχάσω την εθνική ταυτότητα μου, αλλά ούτε και την ηθική μου μόνο για πλούτο και δύναμη είπα μέσα μου.

Είναι οχτώ το πρωί και πρέπει να ξεκινήσουμε για το πανεπιστήμιο. Η ατμόσφαιρα ήταν ηλεκτρισμένη καθώς ένιωθα πια ότι έχω μπλεχτεί για τα καλά σε δίκτυα μαύρης μαγείας! Πράγματα μέσα στο δωμάτιο δεν ήταν έτσι όπως τα είχα τοποθετήσει. Η Άννα σαν να προσπαθούσε να με μυήσει στην αγάπη για πλούτο και δόξα. Όμως εγώ είδα όλη την διαδικασία ως πρόκληση. Και οι τέσσερις δεν είμασταν σε θέση να οδηγήσουμε αυτοκίνητο. Αμέσως ο Τάσι προθυμοποιήθηκε να καλέσει ταξί. Ήμουν πια σίγουρος ότι βγάζει προμήθεια και από ταρίφα! Το μυαλό μου άρχιζε και δούλευε με περισσότερες στροφές πια. Την ίδια ώρα που περιμέναμε το όχημα, άρχιζα και έβλεπα πως δουλεύει το σύστημα. Ακόμη και ο ίδιος ο αδελφός μου μπορεί να με εκμεταλευόταν τόσο καιρό! Μέσα στο ταξί είχα πια πεισθεί ότι οι τρεις τους θα με σκοτώναν. Όλα τα λεγόμενα τους με βοήθησαν να πλάσω την εικόνα του θρίλερ. Αποκορύφωμα ήταν η στιγμή που φτάσαμε έξω από το πανεπιστήμιο. Η Άννα ήθελε να βγάλουμε φωτογραφία στην ταμπέλα της σχολής. Ο Τάσι έλεγε συνέχεια ότι σήμερα γράφεται ιστορία, και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, απέναντι από την σχολή υπήρχε νεκροταφείο! Επίσης είχα έναν μαύρο μανδύα για την τελετή αποφοίτησης. Θα με σκότωναν την ώρα της τελετής; Μήπως ήθελαν να με κατευθύνουν προς το νεκροταφείο; Τι να κάνω; Όπως περπατούσαμε προς την σχολή πέρασα από έναν κάδο για σκουπίδια. Χωρίς δεύτερη σκέψη πέταξα τον μαύρο μανδύα νιώθοντας ότι έτσι θα αποφύγω τα χειρότερα. Κατόπιν γύρισα πίσω και κατευθύνθηκα προς τον δρόμο. Ο Τάσι φώναξε: «Σωτήρη με απογοητεύεις, γύρνα πίσω αμέσως!» Εγώ απτόητος έφτασα στον δρόμο και περίμενα πιά νέο ταξί. Είχα πια πεισθεί ότι έλυσα τα μάγια. Αφού δεν μπόρεσαν να με μεταπείσουν να επιστρέψω πίσω, μπήκαμε σε ένα ταξί για να γυρίσουμε σπίτι. Πάνω που άρχιζα και ηρεμούσα, ο ταξιτζής έβαζε γάντια στα χέρια του. Μήπως αυτός είναι ο δολοφόνος; Εγώ για καλό κακό είχα την πόρτα ξεκλείδωτη. Η ειρωνεία της υπόθεσης είναι ότι ήξερε για

την αντιπαράθεση που έχει η Ελλάδα με τα Σκόπια παρ'όλου που ήταν Ινδικής ή Πακιστανικής προέλευσης. Τελικά ο ταξιτζής με άφησε να ζήσω. Από ότι φαίνεται είχα ακόμη χρόνο εδώ στην γή! Κατά το μεσημέρι τα παιδιά έφυγαν, και έμεινα εγώ και η Άννα μόνοι. Μέσα στην τρέλα των γεγονότων είχα να πάω και για δουλειά. Τώρα και οι πελάτες, και οι συνεργάτες ήταν μέσα στο κόλπο. Χαρακτηριστική ήταν η συνομιλία που είχα με έναν οδηγό από την Ατλάντα. «Έλα Μοχάμεντ πως πάει η διαδρομή Μπέρμιγκχαμ – Ντουλούθ;» «Όλα καλά. Κανονικά μπορούσαμε να το πετάξουμε το πακέτο, αλλά ο Τζόν το κανόνισε για οδήγημα. Φυσικά αυτό το μυστικό θα μείνει μεταξύ μας έτσι;» Και ο Μοχάμεντ είναι μέλος; Απ'ότι φαίνεται έμεινα τελευταίος εγώ. Εκείνη την ημέρα δεν είχε πολύ δουλειά αλλά όλα ήταν άκρως περίεργα. Αποκορύφωμα ήταν όταν στα καλά καθούμενα η Άννα μου είπε ότι ο μαγικός αριθμός είναι τριάντα τρία. Εγώ μέσα στην παράνοια, της είπα: «Εμένα δεν πρόκειται να με κάνετε ίδιο!» Η απάντηση της: «Σε τι αναφέρεσαι Σωτήρη;» «Κάνεις πως δεν ξέρεις;» της απαντώ. «Ειλικρινά δεν ξέρω τίποτα! Μην τρελαίνεσαι τσάμπα, μάλλον οι βιταμίνες σε έχουν αποσυντονίσει.» «Άννα ξέρω ότι όλοι μας είμαστε σε άλλη διάσταση, αλλά μερικά πράγματα δεν είναι συμπτωση.» «Εγώ λέω κοιμήσου και ξέχνα τα όλα» αποφάνθηκε η Άννα. Εγώ που να βρώ την ηρεμία μου όμως; Η Δευτέρα ήρθε αλλά όχι και η πολυπόθητη ηρεμία. Όλα μέσα στο δωμάτιο ξαφνικά είχαν σημασία. Κάρτ ποστάλ είχαν κρυμμένες πληροφορίες. Ο τρόπος που τα έπιπλα ήταν τοποθετημένα σπίτι μου είχε σημασία. Όλοι οι αριθμοί συμβόλιζαν κάτι. Έψαχνα αποδείξεις, ντοκουμέντα, barcodes! Αρχίζα και πρόσθετα τα νούμερα σε πινακίδες αυτοκινήτου, ταυτότητες, νούμερα τηλεφώνου, ταχυδρομικούς κώδικες και ότι άλλο είχε αριθμούς.

Η δε Άννα είχε ένα δικό της ξυραφάκι μέσα στο μπάνιο μου που έγραφε Venus. Μήπως ήταν η σύγχρονη Αφροδίτη; Μήπως έμπλεξα με μάγισσα; Μεγαλώνοντας σε μονοθεϊστικό περιβάλλον έβλεπα τον πολυθεϊσμό και την ειδωλολατρεία να μπαίνει ύπουλα μέσα στο σπίτι μου. Ξαφνικά θυμήθηκα ότι η ντουλάπα μου είχε ρούχα της! Και τι χρώμα; ΜΑΥΡΟ Επιστροφή στο παρών. 30/05/08 ώρα 16:55 Τελικά η θάλασσα είναι η καλύτερη γιατρεία για όλα μας τα προβλήματα. Σήμερα έκανα το δεύτερο μου μπάνιο εδώ στην Σάμο και νιώθω ήδη άλλος άνθρωπος. Είχα τρία χρόνια να δω Αιγαίο Πέλαγος αλλά σαν να μην πέρασε μία μέρα από την τελευταία φορά! Όλα αυτά τα χρόνια προσπαθούσα να εξηγήσω στην Άννα τι εστί ζωή στην Ελλάδα αλλά που να καταλάβει; Τελικά μεγαλώνοντας κοντά στα Καρπάθια Όρη δύσκολα να δεθείς και να εκτιμήσεις αυτό το θείο δώρο της φύσης. Από κείνη την Δευτέρα μέχρι και σήμερα ομολογώ ότι έχω ιδιαίτερη σχέση με νούμερα. Βγαίνοντας την ίδια μέρα έξω για ψώνια, άρχισα να παρατηρώ το κάθετι που είχε σχέση με αριθμούς. Οι πινακίδες του αυτοκινήτου μου ήταν: G11 7438. Αμέσως είδα το τριάντα τρία! $11+7+4+3+8 = 33$. Επίσης $G=7$ άρα $7 \times 11 = 77$. Εγώ γεννήθηκα το 1977, ο Ιησούς είπε να συγχωρούμε 77 φορές, και γενικά ο αριθμός εφτά είναι αριθμός που συμβολίζει πληρότητα και θετικά αποτελέσματα! Αμέσως είδα και άλλο εβδομήντα εφτά. Οι πινακίδες μου έληγαν στις 11/07. Μπαίνοντας τώρα στο αυτοκίνητο μου έριξα και μια ματιά στο αυτοκόλλητο που έδειχνε ότι ήμουν κάτοικος Σικάγου. Και αυτό είχε σημαδεμένο τον αριθμό τριάντα τρία! Ο αριθμός πρωτόκολλου ήταν 278574!! Αργότερα είχα πάει να ανοίξω λογαριασμό για να φέρω καλωδιακή τηλεόραση στο σπίτι. Ναι καλά καταλάβετε! Ο αριθμός πρωτόκολλου της απόδειξης είχε σημαδεμένο τον αριθμό 33!

Είχα πια πεισθεί ότι οι συμπτώσεις ήταν πολλά επαναλαμβανόμενες. Αλλά τι ήθελαν να

μου πουν οι αριθμοί; Μάλλον ότι είχα τον τριακοστό τρίτο βαθμό! Στους κύκλους συνομοσιών όσοι διαθέτουν αυτό το χρίσμα είναι οι αληθινοί κυβερνώντες του κόσμου. Ήμουν όμως μπερδεμένος. Ήξερα ότι ανώτερες δυνάμεις προσπαθούν να μου δείξουν κάτι, αλλά δεν ήμουν σίγουρος αν ήταν καλές ή κακές. Να συνεχίσω την έρευνα ή να αφήσω τα γεγονότα να εκτυλιχτούν μόνα τους; Να μιλήσω για όσα έζησα; Να σωπάσω; Όλα αυτά τα ερωτήματα άρχζαν και μου στερούσαν ύπνο αλλά και διανοητική ηρεμία... Διαφημιστικές πινακίδες, logos από εταιρίες, εμβλήματα ομάδων, αρχικά μετοχών και ότι άλλο είχε σύμβολο έπαιρναν την προσοχή μου. Είχα πεισθεί ότι όλα όσα γίνονται γύρω μου έχουν σχέση μεταξύ τους και σχέση με μένα. Μόνο όμως οι εκλεκτοί μπορούσαν να αποκωδικοποιήσουν όλα αυτά τα δεδομένα. Ίσως να χρειάζεται να περάσω περισσότερες δοκιμασίες σκέφθηκα για να είμαι σε θέση να λύσω τους γρίφους. Μήπως τελικά όλα είναι στημένα; Μήπως μια μικρή ομάδα ανθρώπων ελέγχει την έκβαση γεγονότων; Χρηματιστήριο, αθλητικά γεγονότα, τιμές αγαθών. Μήπως αυτή η ελίτ ξέρει ποιές θα είναι οι τιμές ή τα αποτελέσματα με το να τις τροποποιεί η ίδια; Όλη η γνώση που είχα αποκτήσει όλα αυτά τα χρόνια, μαζί με τις πρόσφατες παρατηρήσεις με έκανε να σιχαθώ το οικονομικό σύστημα. Τώρα πια συνειδητοποίησα ότι η Αγία Γραφή έχει δίκιο όταν λέει ότι το εμπορικό σύστημα είναι άπληστο. Μία μικρή χούφτα ανθρώπων και πολυεθνικών ζουν έκλυτη ζωή εις βάρους των μαζών. Τι κρίμα που τόσος πλούτος να μην μπορεί να μοιραστεί! Τώρα πιά είχα βρεθεί μπροστά στο πιό κρίσιμο σταυροδρόμι της ζωής μου. Να τα βάλω ανοιχτά με το κατεστημένο ή να γίνω μέλος του; Μετά από πολύ σκέψη αποφάσισα ότι ούτε το ένα με βόλευε ούτε το άλλο. Από την μία με πείραζε η άδικη κατανομή του πλούτου, αλλά από την άλλη δεν ήθελα να κάτσω και με σταυρομένα χέρια. Έτσι λοιπόν ξανα αφοσιώθηκα στην παρατήρηση και αποκωδικοποίηση!

02/06/08 ώρα 17:33 Ήταν τέτοια η δίψα μου για να λυθούν όλοι οι γρίφοι, που δεν κοιμόμουν παραπάνω από τέσσερις με πέντε ώρες τα βράδια. Όλα πια είχαν την σημασία τους αλλά έπρεπε να προσέχω την κάθε λεπτομέρεια. Ρούχα που φορούσε ο κόσμος, τα γράμματα στις πινακίδες των αυτοκινήτων, τα χρώματα στο κάθετι έπρεπε να παρατηρούνται ώστε να γίνεται η αποκωδικοποίηση. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ήταν όταν παρατηρούσα τις φανέλες του αμερικάνικου φούτμπολ που φορούσαν όλοι εκείνη την εποχή. Μιάς και ξεκινούσαν τα πλείοφ, όλοι φορούσαν φανέλες με τις αγαπημένες τους ομάδες. 22/06/08 ώρα 20:33 Είκοσι μέρες έχουν περάσει όπως θα έχετε προσέξει. Κάτι η θάλασσα, κάτι η τεμπελιά με έχουν απομακρύνει από την συγγραφή. Βάλετε και την εσωτερική αμφισβήτηση που τρέφω για τον εαυτό μου και εύκολα καταλαβαίνετε γιατί αποκλίνω από τον στόχο. Όμως σήμερα έχω βάλει τα δυνατά για να καταπολεμήσω όποια αρνητικά αισθήματα και απ'ότι φαίνεται τα πάω καλά γιατί ήδη έχω φτάσει στην πέμπτη γραμμή! Όπως οδηγούσα παρατηρούσα συνέχεια την φανέλα με τους Ντάλας Καουμποίς. Τι να θέλει να μου λέει άραγε αυτή η σύμπτωση; Μάλλον αυτοί θα πάρουν το Σούπερ Μπολ! Το γεγονός ότι είμαι Σικάγο και έχω δει φανέλα του Ντάλας πολλές φορές κάτι πρέπει να λέει! Αμέσως στοιχημάτισα υπέρ τους αλλά είχαν χάσει από τον πρώτο γύρο.... Είναι δύσκολο να σας πω όλες τις λεπτομέρειες εκείνης της εποχής, αλλά τώρα μόλις θυμήθηκα και την τρέλα που με είχε πιάσει ένα βράδυ καθώς νόμιζα ότι είχα άλλο ένα σημάδι. Όπως σηκώθηκα από το κρεβάτι είδα στον τοίχο μία γραφική παράσταση! Οι σκιές των ηλεκτρικών καλωδίων σχημάτιζαν μια καμπύλη. Ήταν λογαριθμική και

αύξουσα. Κατεβαίνοντας από τα σκαλιά την είδα πάλι! Τι να εξοικωνίζει άραγε; Μετά από αρκετή σκέψη αποφάσισα ότι ήταν η ένδειξη για το χρηματιστήριο του δύο χιλιάδες εφτά, μιας και το δύο χιλιάδες έξι τελείωνε σε μερικές μέρες. Ήταν τέσσερις το πρωί, αλλά αμέσως μετά από την παρατήρηση άρχισα και ντυνόμουν για να πάω στο γραφείο. Μιάς και είδα ότι η Γουόλ Στρίτ θα είχε ανοδική πορεία δεν είχα ούτε λεπτό για χάσιμο! Την προηγούμενη βραδιά μάλιστα ο Μαικλ Τζόρταν διαφήμιζε τα καινούργια παπούτσια της Ναίκ στην Όπρα. Λογικό συμπέρασμα μου ήταν ότι η μετοχή της θα εκτοξευόταν. Εγώ όμως δεν είχα λογαριασμό στο χρηματιστήριο. Μετά από λίγα δευτερόλεπτα σκέφθηκα ότι ο προιστάμενος μου μπορεί να μου αγοράσει μερικές μετοχές και του δίνω τα λέφτα στο χέρι. Πράγματι η μετοχή είχε ανέβει λίγο αλλά μετά από μερικές μέρες ξανά επέστρεψε εκεί που την είχα αγοράσει. Είχα βαλθεί να βρώ τον τρόπο που θα καταλάβαινα το χρηματιστήριο. Κάτι η δίψα για πλούτο και δύναμη, και κάτι η δύσκολη πρόκληση που είχα βάλει στον εαυτό μου, με έβαζαν σε τέτοια υπερδιέγερση που δύσκολα κοιμόμουν περισσότερο απο τρεις με τέσσερις ώρες το βράδυ. Σαν να μην έφταναν αυτά είχα να αντιμετωπίσω και τον Τζόρτζ στην δουλειά. Συνεχώς ερχόταν στην δουλειά μαστουρωμένος με αποτέλεσμα να κοιμάται σε όλη την βραδυνή βάρδια. Σε όλες τις καταστάσεις έβρισκε τον τρόπο και με ανέμυγε και μένα στις υποθέσεις του. Αποκορύφωμα αυτής της κατάστασης ήταν μια βραδιά Ιανουαρίου. Την προηγούμενη μέρα ο προιστάμενος με ρώτησε αν ήμουν στο κτίριο στις τρεις το πρωί. Του απάντησα ότι έλειπα και έδειξε έκπληκτος. "Γιατί τι έγινε;" ρώτησα "Στις δύο και μισύ είχαμε μια αναπάντητη κλήση και ο Τζόρτζ ισχυρίζεται ότι ήσασταν μαζί εκείνη την ώρα." μου απάντησε. "Τι να σου πω ρε Βασίλη; Γίνονται πολλά παράξενα εδώ μέσα τώρα τελευταία" αποκρίθηκα.

24/06/08 ώρα 23:44 Τελικά ο αριθμός τριάντα τρία σαν να με κυνηγάει πάλι! Όπως σας έχω πει, από εκείνη την τρελή περίοδο και έπειτα χωρίς να το θέλω παρατηρώ όλους τους αριθμούς όπου και αν υπάρχουν. Οι δε σημερινές συμπτώσεις ήταν αρκετές. Μία πινακίδα σε ένα μηχανάκι είχε το τριάντα τρία σκέτο. Μετά από λίγο παρατήρησα μια πινακίδα που έδειχνε ότι η απόσταση από Σάμος προς Καρλόβασι είναι τριάντα τρία! Πριν τριάντα λεπτά μπήκα στο καράβι για Πειραιά και μόλις είδα τον μαγικό αριθμό πάλι! Μάλιστα είναι γραμμένος δύο φορές πάνω στο εισιτήριο μου. Εισιτήριο επιβάτη : Z 42433593 και αριθμός κράτησης 62532564. Αν ασχολείστε με στατιστική δείτε πόσες είναι οι πιθανότητες ένας οχταψήφιος αριθμός να αθροίζετε και να βγάζει τριάντα τρία. Είχα πάρει ένα μάθημα στατιστικής πριν δύο χρόνια αλλά πρέπει να ξεκοκκαλίσω τα βιβλία μου για να σας δώσω απάντηση. Το πιο τρελό που μου έτυχε ήταν πρίν ένα μήνα όταν πήγα Θεσσαλονίκη να δω τον Σταύρο. Όπως οδηγούσε πάνω στον περιφερειακό, είδα ένα αυτοκίνητο με τους αριθμούς των πινακίδων να είναι 6696. Αμέσως σκέφτηκα ότι αν αντιστρέψουμε τους αριθμούς έχουμε πάλι τον «αγαπημένο» μου αριθμο. $9+9+9+6 = 33$. Είκοσι λεπτά περάσανε και έγινε το απίθανο! Σταματήσαμε στην Τούμπα για σουβλάκι και ακριβώς δίπλα είχε αράξει Μερσεντές με αριθμούς 9996!!! Από εδώ και πέρα αρχίζει η ιστορία της πιά συγκλονιστικής και τρελής βραδιάς της ζωής μου. Όπως αποκρίθηκα και στον Βασίλη στο κτίριο συμβαίνουν πολλά περίεργα. Το γεγονός ότι ήταν και μεγάλο έδινε ερέθισμα στην φαντασία όλων μας.

Στις πέντε το απόγευμα ανέβηκα για να πάρω την βάρδια. Το πρώτο πράγμα που αντίκρισα ήταν ένα σημειωματάκι με κόκκινο μελάνι που έγραφε: «προμηνύεται καυτό βράδυ.» Αμέσως το μυαλό μου άρχιζε τα πιο σκοτεινά σενάρια. Μην ξεχνάτε δυανύω περίοδο παράνοιας, σύγχυσης και ινσόμιας! Θα με σκοτώσει; Θα με μαχαιρώσει; Θα πειράξει τον αδελφό μου; Από την στιγμή που ήδη έχει πάει φυλακή γιατί να μην ξανα επαναλάβει τα ίδια; Όσο ο φόβος χτυπούσε κόκκινο τόσο οι παραγγελίες έρχονταν η μία μετά την άλλη. Κατα τις έξι ήρθε ο Τόνυ ο λογιστής μας, και η παρουσία του κάπως με ηρέμησε. Όμως η παράνοια άρχισε να με κυριεύει. Εξήγησα στον Τόνυ όλα τα γεγονότα, και του εξέφρασα τον φόβο μου ότι ο Τζόρτζ μπορεί ακόμη και να με σκοτώσει! Αν έχετε νιώσει το συναίσθημα κινδύνου για την ίδια σας την ζωή, τότε ξέρετε σε τι θέση βρισκόμουν. Εάν δεν έχετε νιώσει αυτό το συναίσθημα, ότι λόγια και να χρησιμοποιήσω θα είναι πολύ φτωχά για να πάρετε έστω μια εικόνα. Ξαφνικά νιώθω ότι και ο Τόνυ δεν μου συμπεριφέρεται λογικά! Τα λεγόμενα του μου έδωσαν να καταλάβω ότι με πέρναγε από συνέντευξη. «Από τους τέσσερις χαρακτήρες του Σάουθ Πάρκ ποιός είσαι;» «Έχεις δει ποτέ την ταινία Τρουμαν Σου;» ήταν οι πιο περίεργες ερωτήσεις! Το μυαλό μου άρχιζε να δουλεύει με τούρπο! Ξαφνικά θυμήθηκα την μέρα που είχα φιλοξενήσει τον Τζίμη μια Κυριακή απόγευμα. «Το δωμάτιο σου είναι λες και είναι βγαλμένο από ταινία.» ήταν τα πρώτα λόγια του. Τότε δεν έδωσα σημασία, αλλά τώρα μέσα στην τρέλα πήρα πολύ σοβαρά την παρατήρηση του. Μετά θυμήθηκα και τα λεγόμενα του Τάσι στο νεκροταφείο: «Σήμερα γράφεται ιστορία.» Μετά θυμήθηκα και την ταινία Τρουμαν Σου. Όπως θα γνωρίζεται οι περισσότεροι, πρόκειται για μια ταινία όπου ο πρωταγωνιστής παρατηρείται από όλη την υφήλιο χωρίς ο ίδιος να το ξέρει.

Παράλληλα ζει και σε έναν κόσμο ουτοπίας. Ξαφνικά πείστηκα ότι και εγώ ήμουν ένας άλλος Τρουμαν! Γυρνώντας πίσω είδα και την κάμερα που είχε τοποθετήσει το αφεντικό μου πριν δύο χρόνια για να μας «βλέπει.» Ρώτησα τον Τόνυ: «Είμαστε ζωντανά;» Από κει και πέρα η βραδιά πήρε φόρα. «Όλο αυτόν τον καιρό ήμουν και εγώ ένα πειραματόζωο Τόνυ;» «Τι είναι αυτά που λές Σάμ;» «Άσε τις μαλακίες Τόνυ!» «Δεν ξέρω τι λές!» «Είμαστε ζωντανά;» Χωρίς να μου απαντήσει εγώ συμπέρανα ότι μας βλέπουν στον αέρα. Κατά τις εννιά ο Τόνυ με ρώτησε αν ήμουν εντάξει. Παρ'όλου που ήμουν πεπεισμένος ότι ήμουν ο πρωταγωνιστής στο ριάλιτι, το μικρό ίχνος αμφιβολίας που είχα με έκανε να ζητήσω από τον Τόνυ να μείνει λίγο. Αυτός πήρε την γυναίκα του και της είπε ότι πρέπει να μείνει λίγο ακόμη. «Για να δεις πόσο εκτιμώ αυτό που κάνεις, δεν θα σε αφήσω έτσι!» Από εδώ και πέρα τα πιό τρελά όνειρα μου έγιναν πραγματικότητα! Στην ζωή μου ποτέ δεν ήθελα να γίνω πάμπλουτος, αλλά πάντα φανταζόμουν πως θα ήταν να έχω την άνεση να βοηθάω τον κόσμο. «Είμαστε ζωντανά;» ξαναρώτησα τον Τόνυ. Ο τρόπος που μου συμπεριφερόταν έδειχνε ότι και αυτός ήταν στο κόλπο. Νιώθοντας όλο και πιό έντονα ότι όλος ο κόσμος με ξέρει αναρωτιόμουν πως θα είναι η ζωή από εδώ και πέρα! Την ίδια ώρα με έπερναν τηλέφωνο για παραγγελία πελάτες και τους έλεγα τα πιό απίστευτα. Παράλληλα οδηγοί άκουγαν ατάκες που εύχομαι να τις κράτισαν γιατί δεν μπορώ να τα θυμηθώ όλα! «Καλησπέρα Σάμ τι κάνεις;» «Καλά είμαι Ντεϊλ. Μπορώ να σε βάλω στην αναμονή για ένα λεπτάκι;» «Φυσικά.» μου αποκρίθηκε. Μετά ρώτησα τον Τόνυ: «Είναι και αυτός στο κόλπο;» Ο Τόνυ δεν μου απάντησε, και έτσι σκέφθηκα ότι αφενός είμαστε στον αέρα, και αφετέρου δεν πρέπει να μου το δείξει! Σήκωσα το ακουστικό και είπα στον Ντεϊλ: «Σε τι μπορώ να σε εξυπηρετήσω;» «Έχω μια δουλειά για εσάς.» μου απάντησε. «Είσαι σίγουρος ότι έχετε δουλειά.» «Ναι Σάμ έχουμε δουλειά!» «Καλά θα σε πάρω σε λίγο.» Μετά έκλεισα

το τηλέφωνο. ώρα 13:44 24/06/08 Παράδεισος – κόλαση, κρύο – ζέστη, ζενίθ – ναδίρ, ουρανός – γή. Για να φτάσεις από το ένα στο άλλο χρειάζεται το ενδιάμεσο στάδιο. Ακόμα και στα ψηφιακά συστήματα για να ματαπηδήσεις από το ένα στο μήδεν ή αντίστροφα χρειάζεται μια περίοδο αδράνειας. Μόνο έτσι υπάρχει ομαλή μετάβαση χωρίς «κραδασμούς», «θόρυβο» ή οποιαδήποτε ανωμαλία. Ενώ ετοιμαζόμουν πριν δύο ώρες για το ταξίδι Θεσσαλονίκη, έβαλα άλλο ένα επεισόδιο του Άρμιν να παίζει. Ξαφνικά το Έβερεστ φαινόταν πολύ μικρό. Ήμουν στο πιο ψηλό μέρος κυρίαρχος του εαυτού μου. Ένωσα το σώμα μου να λούζεται με την πιο όμορφη ευφορία που έχω αισθανθεί ποτέ. Αυτό που θα την κάνει να μείνει για πάντα στο μυαλό μου είναι ότι ήταν 100% φυσική. Όπως σας εκμυστηρεύτικα, δεν είναι και λίγα τα «βοηθήματα» που με έχουν πάει στα ψηλά! Όταν είσαι «ψηλά» ξαφνικά όλα φαίνονται απλά. Εμπόδια που στα «χαμηλά» φαίνονται αξεπέραστα γίνονται προσπεράσιμα πιά. Αναστολές, ταπεινώσεις, δικαιολογίες δεν υπάρχουν. Ο κόσμος σου ανήκει ολοκληρωτικά. Είσαι ότι πιο καλύτερο υπάρχει στο σύμπαν. Καλύτερα, το συμπάν υπάρχει επεδή υπάρχουν εσύ! Για είκοσι λεπτά βρέθηκα στην πιο αναζωογονητική έκσταση που έχω βιώσει. Οι ιδέες που μου έρχονταν στο μυαλό ήταν πολλές για να τις θυμηθώ και να τις καλλιεργήσω μελλοντικά. Φαντάστικα το βιβλίο μου να γίνεται ταινία, οι εμπειρίες μου να γίνονται μάθημα για τις επόμενες γενιές, και το στοίχημα να κερδίζεται! Τα κομμάτια που έβαζε ο Άρμιν έφεραν το σώμα μου στην τέλεια αρμονία. Ήρθα σε συντονισμό με εκείνη την πλευρά της προσωπικότητας που μου αρμόζει και μου δίνει τα απαραίτητα φτερά. Ο δειλός και συντηρητικός μου εαυτός ήταν σε «διαφορά φάσης» για τα καλά.

Δυστηχώς όμως ξέμεινα από σεροτόνη και ντοπαμίνη! Τελειώνοντας τις βαλίτσες ένωθα κουρασμένος και καταβαρυμένος ψυχικά και σωματικά. Ήμουν ξανά ο τριαντάχρονος ροβινσόνας ταξιδιώτης που θα μείνει με το όνειρο. Τουλάχιστον όμως είχα και κάτι να σκεφτώ. Ώρα 14:44 06/27/08 Όλο αυτό τον καιρό με παρακολουθεί ο κόσμος σκέφθηκα ενώ έκλεισα το τηλέφωνο! Άρα να ξέρουν στην Ελλάδα για όλα τα καμώματα μου εδώ στα ξένα; Οι γονείς μου είναι αληθινοί; Η Άννα ήταν στα αλήθεια γκόμενα μου; Όλα πιά είχαν σημασία! Ο πατέρας μου είναι στα αλήθεια πεθαμένος; Μέχρι ποιού σημείου όλη η υφήλιος παρακολουθούσε την ζωή μου; Αυτά και άλλα τόσα ερωτήματα με βασάνιζαν. «Είμαστε στον αέρα;» ξαναρώτησα τον Τόνυ! Μέσα στον κόσμο που είχα πλάσει ότι και να μου απαντούσε, εγώ συνέχιζα να πιστεύω ότι το ριάλιτυ ήταν γεγονός. Κάποια στιγμή η τρέλα χτύπησε κόκκινο και άρχιζα και έτρεχα σε όλο το κτίριο! Όλο το κτίριο είχε κάμερες! Άρχιζα και μούτζωνα τις κάμερες... Έτρεχα πίσω από τοίχους... Πέταγα πιάτα... «Τόνυ είμαστε στον αέρα;» Σκαρφάλωνα τοίχους... κρυβόμουν πίσω από πόρτες... Κόσμε συνήλθα! Όλη η ζωή μου είναι μία φάρσα! Όμως ξύπνησα! Από δω και πέρα θα βρω την ησυχία μου.... Θα κρυφτώ από όλο τον κόσμο και θα ζήσω μια ήρεμη ζωή σκέφθηκα... Ήταν γύρω στις ένδεκα όταν ο Τόνυ αποφάσισε να φύγει. Παρ'όλου που ήμουν σε κατάσταση εκτάκτου ανάγκης ο ίδιος αναχώρησε από το κτίριο. Μιάς και η βάρδια μου τελείωνε στις δώδεκα είχα πείσθει ότι μέχρι εκείνη την ώρα θα είμαι στον αέρα. Πελάτες και οδηγοί έπαιρναν τηλέφωνο για δουλειές και εγώ τους το έριχνα στην πλάκα. «Σαμ σοβαρά έχω παραγγελία!» «Έλα Ρίτζ άσε τις μαλακίες! Πόσα θα πάρεις για την ρόλο;» «Δηλαδή θέλεις να μου πείς ότι έχουμε να μαζέψουμε κόμματι κάπου;» «Ναι Σάμ.» «Ξέρεις κάτι; Χέστο δεν γουστάρω να μαζέψω κομμάτι για πάρτυ σου! Άντε γειά!»

ώρα 15:55 06/30/08 Ξανά στα παλιά! Πριν δύο ώρες κατάλαβα γιατί είμαι διαφορετικός! Στην αίθουσα υποδοχής στην Μαδρίτη έβαλα μέσω του φορητού υπολογιστή τα καινούργια κομμάτια από τον Τιέστο και όλοι κοιτούσαν απορημένοι. Ήταν τέτοια η απορία ζωγραφισμένη στα πρόσωπα του περίγυρου που αναγκάστηκα να απομονωθώ! Έχουμε κλειστεί τελικά για τα καλά στο καβούκι μας απ'ότι φαίνεται... Τώρα είμαι στα ψηλά! Πέντε ώρες μακριά από το Σικάγο. Είναι η στιγμή που θα έπρεπε να κάνω αναδρομή στην δίμηνη περιπέτεια μου, και να δώ αν άξιζε τον κόπο. Όμως αποφάσισα σήμερα κάτι πολύ σημαντικό! Δεν θα ξανακάνω αναδρομή σε παρελθόν. Όπως είχε επισημάνει σωστά η Άννα πριν από καιρό, το παρόν είναι το μέλλον. Έχοντας αυτό υπ'όψη το παρόν δεν θα πρέπει να ασχολείται με το παρελθόν γιατί μπορεί να εμποδίζει την πρόοδο του μέλλοντος! Και τι έγινε που έχασα το αυτοκίνητο μου; Και τι έγινε αν χρωστάω πάνω από είκοσι χιλιάδες δολάρια; Και τι έγινε που ξαναγυρίζω στην ίδια δουλειά; Το κλειδί είναι να καταλάβουμε όλοι πως όποια και αν είναι η απόφαση μας σε οποιάδήποτε κατάσταση δύσκολα να μην μπορούμε να την επανορθώσουμε. Επειδή όμως αρχίζω και κάνω αναδρομή ας αλλάξουμε θέμα... Το τηλέφωνο ξαναχτήπησε! «Εμπρός;» «Σαμ ο Ρίτζ είμαι. Σοβαρά έχω παραγγελία!» «Ρίτζ πόσα παιδιά έχεις;» «Σαμ έχω δύο, αλλά ας αφήσουμε τα οικογενειακά γιατί ο πελάτης θα πάρει ανάποδες έτσι και δεν συμμαζευτούμε.» «Ρίτζ ότι και να κάνεις πες στα παιδιά σου να μείνουν μακριά από το 5-μεο» «Σαμ, τι είναι αυτά που λές;» «Άκου που σου λέω!!» «Σαμ τι συμβαίνει εκεί;» «Ρε συ Ρίτζ ο πελάτης την θέλει στα αλήθεια την παραγγελία ή όλα είναι εικονικά;»

Μετά από λίγο μπήκε στην συζήτηση ο Ντείλ. «Σαμ είναι όλα καλά;» «Έλα ρε Ντείλ! Τι θές να σου στείλω όταν τελειώσει αυτή η ιστορία;» «Σαμ τι συμβαίνει στο Σαίμ Ντεί;» «Όλα καλά Ντείλ! Πες μου, στα αλήθεια έχουμε παραγγελία γιατί απόψε δεν ξέρω τι είναι αληθινό και τι είναι ψεύτικο!» «Ναι Σαμ!!!» «Άντε θα σας κάνω την χάρη μια τελευταία φορά!» «Λοιπόν το κομμάτι είναι στην αποθήκη στο Σίσερο και πρέπει να το πάμε στο Νάσβιλ.» «Ο πελάτης το θέλει όσο το δυνατόν γρηγορότερα;» «Αρκεί να πάει αύριο.» Μετα από λίγο έβαλα όλες τις πληροφορίες στον υπολογιστή και καληνύχτησα τον Ντείλ. Όσο όμως η ώρα κόντευε μεσάνυχτα τόσο η τρέλα χειροτέρευε. Από ένα και σημείο και μετά δεν έχω και την πιό καθαρή μνήμη. Το μόνο που θυμάμαι είναι να τρέχω σαν αγριοκάτσικο σε όλο το κτίριο. Χωρίς υπερβολές η τρέλα με εφοδίασε είτε με υπερφυσικές δυνάμεις, είτε αγνούσα παντελώς τον κίνδυνο! Την ίδια ώρα το τηλέφωνο χτυπούσε, αλλά εγώ δεν του έδυνα σημασία. Άλλωστε σε μισή ώρα τελειώνει το μαρτύριο... ώρα 21:55 07/01/08 Καλώς μας ήρθες Ιούλιε! Με βρήκες πάλι στα γνωστά τα μέρη....Είμαι σε εκείνο το κτίριο πάνω στην οδό Γράντ...Από έξω τα παράθυρα σπασμένα...Τα τζάμια φιμέ....Ο περαστικός δεν μπορεί να φανταστεί τι γίνεται εδώ μέσα...Συνεργείο αυτοκινήτων....Εταιρία μεταφορική....Τζάνγκιαρντ....Κατοικία εμού και του αδελφού μου....Η καλύτερη θέα του Σικάγου από την σκεπή....Υπολογιστές από τις αρχές του ογδόντα...Ανταλακτικά από την δεκαετία του εβδομήντα....Κούτες με χαρτιά...Πληκτρολόγια....Μόνιτορ....Καλώδια....Και όμως μέσα σε αυτό το αχούρι υπάρχει ένας χώρος μαγικός! Ένας χώρος ειρήνης και ανάπαυσης....Ένας χώρος που συνέβηκαν τα πιο τρελά....Ένας χώρος που όνειρα

γεννήθηκαν και όνειρα πραγματοποιούνται.... Κατά περιόδους νιώθω ότι αυτό το κτίριο έχει μια ενέργεια ανεξήγητη...Σαν να είναι η πόρτα σε μία άλλη διάσταση...Ενώ διακαής μου πόθος είναι η Ελλάδα με τις παραλίες και το τέλειο κλίμα, κάτι σαν να με μαγνητίζει πίσω.... Δέν έχω γνώσεις φένγκ σουί...Από μαγεία δεν κατέχω....Το μόνο που ξέρω είναι ότι κάτι περίεργο γίνεται εδώ μέσα.....Για να μην τα βάφω όμως όλα μεταφυσικά το συγκεκριμένο κτίριο σε εμπνέει στην ανάλωση περιέργων ιδεών....Είναι το μέγεθος του; Είναι η ιστορία του; Είναι όλα στο τρελό μου μυαλό; Και τώρα έρχομαι στο μεγαλύτερο δίλημμα. Να την πάρω την Άννα τηλέφωνο; Αφού δεν τρέφω αισθήματα γιατί να το φιλοσοφό; Όλη μέρα το έκανα διατριβή το θέμα! Μήπως υποσυνειδητά υπάρχει κάτι πιο βαθύ; Πριν μία ώρα έκανα αυτό που μου είπε η καρδιά μου! Έστειλα το εξής γραπτό μήνυμα: «Καλισπέρα! Απόψε είχα το πιό περίεργο όνειρο...Ήμουν στην Ελλάδα για δύο μήνες.... Όμως τώρα γύρισα στην πραγματικότητα!» Μετά από είκοσι λεπτά ήρθε η απάντηση. «Χα Χα Χα πολύ αστείο!Έλα από εδώ...» Η απάντηση μου: «Επειδή λιώνουν οι πάγοι, και επειδή το πετρέλαιο είναι πολύ ακριβό, αποφάσισα να εξαρτηθώ από τους φίλους μου και τα μέσα μαζικής μεταφοράς, έλα εσύ τώρα» 07/24/08 ώρα 14:33 Ξανά στην τρέλα. Εικοτέσσερις μέρες με πήρε να ξαναεπιστρέψω στα καθήκοντα. Απ'ότι φαίνεται η τεμπελιά και η αυτοταπείνωση πείθουν τον άλλο μου εαυτό ότι δεν έχει τα φόντα. Κάτι πρέπει όμως να με ξυπνίσει! Μόλις έχω ανεβάσει τα ηχεία στην διαπασών και αφήνομαι στο έλεος της τράνς μουσικής... Είναι γύρω στα μεσάνυχτα και χτυπά το κουδούνι. Κατεβαίνω κάτω και ανοίγω στον Αδελφό μου που ήταν μαζί με έναν φίλο. «Έλα Νίκο!Είσαι και εσύ ο καλύτερος ηθοποιός!»

«Ρε μαλάκα τι έχεις πάθει;» «Νίκο κόψε την πλάκα!» Μετά από ένα λεπτό έφτασε και η Άννα στο κτίριο. «Άννα με αγαπάς στα αληθινά ή ήταν όλα ηθοποιία;» «Σωτήρη δεν ξέρω τι λες, τι έχεις πάρει;» «Δεν έχω πάρει τίποτα! Τα ψέματα τελείωσαν!!!» Εκείνη την στιγμή άνοιξα την πόρτα, πήρα ένα μεγάλο κάδρο και κοιτώντας την κάμερα του Γουώλ μάρτ το πέταξα όσο πιο ψηλά μπορούσα λέγοντας: «Ζήτω η ελευθερία!!!» Εκείνη την στιγμή ήμουν απόλυτα σίγουρος ότι από την μέρα που γεννήθηκα ήμουν ένας δεύτερος τρούμαν σόου πρωταγωνιστής. Όμως η ταινία τελείωσε γιατί κατάλαβα τι γινόταν!

02/11/2010 Από πού να ξεκινήσω και πού να τελειώσω? Τώρα που το σκέφτομαι μπορεί στον άλλο υπολογιστή να έχω και άλλο πάκο από απομνημονεύματα για τον ενάμισυ χρόνο αδράνειες και ασωτίας. Όπως καταλαβαίνετε το χέρι μου έχει και αυτό αδρανήσει, για αυτό θα κλείσω την μέρα με μια παροιμία. Όλοι γνωρίζουμε την παροιμία επαναλαμβανόμενη σύμπτωση πάβει να είναι σύμπτωση. Εγώ αν επιτρέπεται θα πρόσθετα ότι : "Όταν η συμπτώσεις γίνονται επαναλαμβανόμενες και αρχίζεις και συνδέεις τα πιο απλά και αθώα πράγματα μεταξύ τους, τότε χαλάρωσε και άσε τους από πάνω να λύσουν την εξίσωση για σένα. Όλο μου το βιβλίο μέχρι στιγμής μιλάει για νούμερα, συμπτώσεις, μυστικά και σημάδια. Έδω και ένα μήνα σας διαβεβαιώνω ότι τα πιο πολλά στο μυαλό μας είναι. Το σύμπαν έχει πιο σοβαρά πράγματα να κάνει από το να δίνει μόνο σε μερικούς την ευκαιρία να μάθουν πράγματα που οι περισσότεροι δεν ξέρουν. Ναι ο πλούτος δυστηχώς είναι άδικα καταμερισμένος, ναι λίγοι έχουν τις καλές ευκαιρίες, και δυστηχώς οι περισσότεροι ζούν με ημιχορτασμό. Αντί να γίνουμε ένα με τους πολλούς, καθόμαστε και αναρωτιόμαστε τι έκανε τον άλλον να έχει καλύτερη υλική ευημερία, σύντροφο και ζωή! Και το οξύμωρο της υπόθεσης είναι ότι εμείς οι περισσότεροι είμαστε πιο χαρούμενη. Πάω να ξυπνήσω την Άννα..... Τα λέμε

☺ 📖

02/20/2010 Όπου να'ναι έρχεται ο τεχνικός για να μας συνδέσει την καλωδιακή και το Ίντερνετ. Μέχρι να έρθει θα προσπαθήσω να ξεμπλέξω όλες τις ιδέες πού έχω ασυνάρτητα μέσα στο μυαλό, ώστε να καταλάβετε με τον καλύτερο τρόπο τι έχει διαδραματιστεί. Ό μόνος τρόπος που εμείς οι άνθρωποι μπορούμε να δούμε τετραδιάστατα είναι να βάλουμε τέσσερις κάμερες στον υπό παρατήρηση στόχο μας σχηματίζοντας έναν νοητό κύβο. Ναι αυτός τελικά είναι ο μεγάλος αδελφός!! Τουλάχιστον η ψύχωση με τις κάμερες με βοήθησε να βγάλω ένα γεωμετρικό πόρισμα. Το ακόμη πιό τρελό που επινόησα είναι ότι παράλληλες διαστάσεις μπορεί να είναι κινηματογραφικές ταινίες. Πώς το έβγαλα αυτό το συμπέρασμα? Υποθέτοντας ότι τον περισσότερο χρόνο η κάμερες μας παρακολουθούν τότε η ζωή μας καταγράφεται στα αρχεία. Και όταν λέμε αρχεία μπορεί να είναι της κυβέρνησης, της πολιτείας, αστυνομίας, του εργοδότη, ακόμη και του ίδιου πατέρα μας!! Το κάθε αρχείο λοιπόν είναι ένα διαφορετικό σύμπαν!! 03/27/2010 Τελικά την ζωή την εκτιμάς μόνο όταν εισαι χιλιοστά μακριά από τον θάνατο. Ο φόβος ή η πιθανότητα της ανυπαρξίας είναι τόσο ισχυρός πού όταν τον ξεπεράσεις βλέπεις με άλλο τρόπο την ζωή. Ενώ το 2010 μπήκε με πολλούς στόχους, με τον εαυτό να πιστεύει ότι η ζωή του Ρομβισόνα τελείωσε, πάλι ξεκίνησα τα γνωστά άγνωστα πειράματα μου με την χημεία. Πρέπει να ήταν περίπου μέσα Φεβρουαρίο όταν βρήκα πάλι λίγο απο την Χρυσόσκονη.

Για να τα πάρουμε τα πράγματα από την αρχή, 1^η Φεβρουαρίου μετακομίσαμε με την Άννα στο καινούργιο μας διαμέρισμα και ομολογώ ότι αυτή η μετακόμιση μου στοίχησε λίγο. Ξέρω τώρα σκέφτεστε ποιά αρχή και ποιο τέλος. Ώρες ώρες και εγώ μπερδύομε και δεν ξέρω σε ποιά περίοδο αναφέρομαι!! Μετά από αρκετό ψάξιμο αποφασίσαμε ότι θα πάμε να μείνουμε στο Logan Square. Μιά από τις πιο ζωντανές, πολυεθνικές, και ίσως η πιο κουλτουριάρικη γειτονιά του Σικάγου. Βλέπετε ο κύκλος της μόδας ξεκινάει στην αποθήκη του γκέττου, μεταφέρεται σε μία υποβαθμισμένη περιοχή και μετά οι αρτίστες χωρίς να το θέλουν δημιουργουν όλες τις προυποθέσεις για να έρθουν τα real estate και ξαφνικά από το πουθενά η γειτονιά να είναι very in. Δεν ξέρω για πόσο θα μείνω αλλά με στεναχωρεί που αυτός ο κύκλος δύσκολα κλείνει στο Σικάγο. 03/28/2010 ώρα 00.44 Ακούω τον Τζιμάρα Πανούση να μας λέει τα πράγματα όπως έχουν. Έντελώς στο άσχετο να σας πω ότι ζω τις πιο όμορφες μέρες στο Σικάγο. Δεν είμαι σίγουρος εάν το ανέφερα αλλά μετακόμισα εδώ τον Δεκέμβριο του 2001 λίγους μήνες μετά την πτώση των Δίδυμων Πύργων. Τηλεφωνικό Μήνυμα στην Έλενα : “Επίσημως έχεις πάρει δευτερεύοντα ρόλο στο βιβλίο. Στο χέρι σου είναι να γίνεις συμπρωταγωνίστρια.” Καθώς έβλεπα άλλη μια λυπηρή είδηση στο Ίντερνετ, απάντησε η Έλενα ‘Δεν με

ενδιαφέρει να είμαι πρωταγωνίστρια στο βιβλίο σου αλλά στην ζωή σου' Που να ήξερε ότι αυτή την στιγμή το βιβλίο είναι η ζωή μου!!! Της απάντησα 'Δεν έχεις την παραμικρή ιδέα τι μαγειρεύω. Πώς είναι το γατάκι μας σήμερα?' Η απάντηση της 'θα σε πάρω σε λίγο.καλύτερα σήμερα' 03/29/2010 ώρα 10:29 Όταν έχει συννεφιά και υγρασία το σώμα μου χρειάζεται λίγο χρόνο για να ξυπνήσει όμως ξέθαψα ένα παλιό σετ από Progressive House και ή έμπνευση των τελευταίων ημερών καλά κρατεί υπό τους ήχους μαλαγχολικής αλλά παράλληλα ανεβασιάρικής μουσικής. Πιάνω δουλειά στις 1.00 το απόγευμα και έτσι έχω δύο ώρες να γράψω ότι πιό ασυνάρτητο μου έρθει. Άς ξεκινήσουμε με την Έλενα.Όπως είδατε μπήκε έτσι ξαφνικά στο βιβλίο από τα χτές Όσο καιρό ήμουν στην πόλη των Τρελών Νερών ή οικογένεια της Έλενας με αγκάλιασε και με φρόντισε σαν να ήταν ή αληθινή μου οικογένεια. Με τον αδελφό της τον Μιχάλη είχαμε δέσει αρκετά σαν φίλοι μιάς και μας ενδιέφερε πάρα πολύ να 'σταδιοδρομήσουμε' στο δρόμο της θεοκρατίας. Ενώ οι γονείς μου είχαν νοικιάσει σπίτι για τις σπουδές μου, τα περισσότερα αν όχι όλα τα βράδια τα πέρναγα εκεί. Δέν με χωράει ο τόπος πάω μια βόλτα.

Ώρα 17.28 Ώρες ώρες ζω την ψευδαίσθηση ότι έχω καλυτεχνική φλέβα. Άς το ρίξουμε λίγο στην ποιήση. Μας έβαλε ο Θεός δοκιμαστικά σε ένα ενυδρείο. Ψάρια όλων των ειδών σε χώρο έξι επί δύο. Φαί μας έδωσε και αναψυχή, το μόνο που ήθελε είναι υπακομή. Μάς είπε από την αρχή, μην βγείτε από την γυάλα, μα έλα που έξω φαινόταν χώρος για περαντζάδα. Ερχόμενοι πίσω στα των Τρελών Νερών με την Έλενα είχαμε την απόλυτη πλατωνική σχέση. Εκείνη ήταν κωλοπετσομένη παρά το νεαρό της ηλικίας, και εγώ ήμουν αφοσιωμένος στον δρόμο του Θεού και της Οργάνωσης. Μεγαλώνοντας χωρίς πατέρα και ταυτόχρονα ακολουθώντας πιστά την γραμμή της Μητέρας Οργάνωσης ήμουν ένα άβγαλτο παιδάκι. Ερχόμενοι στο τώρα η κατάσταση είναι πολύπλοκη. Με την Άννα συμφωνήσαμε ότι θα είμαστε φίλοι. Περάσαμε μια τρελή και ανέμελη σχέση τα τελευταία τέσσερα χρόνια, αλλά τα υπέρ ήταν λιγότερα από τα κατά. Ίσως και για αυτό να μην τα καταφέραμε. Πάντα μετρούσα τα υπέρ και τα κατά, και δυστηχώς πάντα μετρούσα και τα λεφτά. Για να μπορούμε κατ'ευθείαν στο ζουμί, είχα υποσχεθεί στην Άννα όταν παντρευτήκαμε ότι ακόμα και να τα χαλάσουμε εγώ θα την βοηθούσα να γίνει Αμερικανή υπήκοος. Άρχες του 2007 τις είχα προτείνει να παντρευτούμε στις 7-7-7. Παρ'όλου που όλες οι ενδείξεις και τα

σημάδια έδειχναν φύγε, για κάποιο λόγω κάτι με κρατούσε. Τώρα κατάλαβα ότι ήταν ένα ανακάτεμα λύπης, φιλίας και συνήθειας. Ναι καλά το είδατε και ο γάμος μου ήταν αριθμητικά χαραγμένος! Ενώ νόμισα ότι σε δύο χρόνια θα ξεμπερδευαμε, τελικά μόνο τον περασμένο μήνα καταφέραμε να πάρουμε την πολυπόθητη συνέντευξη. Επειδή στο θέμα υπηκότητας ήταν ακόμη συνδεδεμένη με την εκρεμή υπόθεση της μητέρας της, αυτό φρέναρε την δικιά μας δυστηχώς. Άσχετο Συμπέρασμα: Τελικά σε αυτό που ονομάσαμε ζωή, μαζεύουμε πόντους για την νέα Γή. Η είσοδος στην Βασιλεία εξαρτάται από την συγκομηδή πόντων. Κάθε πράξη μας δίνει ή μας αφαιρεί βαθμούς. Εκείνη την ημέρα ας ελπίσουμε ότι θα μας λυπηθεί ο Μέγας Χρονομέτρης γιατί τώρα τελευταία αφαιρούνται πάρα πολλοί βαθμοί με την ηλιθιότητα που μας δέρνει. 04/14/2010 Ζώ τις πιό όμορφες μέρες των τριαντα δύο και κάτι χρόνων εν ζωή. Από την μία η Άννα πήρε την πράσινη της κάρτα πρίν μία βδομάδα, και από την άλλη αρχίζει και φαίνεται ότι εγώ και η Έλενα ταιριάζουμε πιό πολύ απ'ότι νόμιζα. Επίσης εδώ και μία βδομάδα κάθε μέρα γεμίζω την μπανιόλα στόν πάνω όροφο και φέρνω το Αιγαίο μέσα στο Δυτικό Σικάγο. Μού στοιχίζουν βέβαια δεκεπέντε δολάρια τα άλατα από την νεκρά θάλασσα αλλά η ευεξία, χαρά και αναζωογόνηση πού νιώθω είναι το κάτι άλλο! Όπως ακριβώς όλα τα αρνητικά ήρθαν μαζεμένα από τότε που γύρισα από το ταξίδι

στην Ελλάδα τέλος Ιανουαρίου, έτσι τώρα όλα μου πάνε κατ'ευχήν. Νιώθω το στομάχι μου να δουλεύει ρολόι και το πιο σημαντικό ξεκίνησα εδώ και δύο μέρες καθάρισμα συκωτιού με ισχυρά φάρμακα και απ'ότι φαίνεται ο οργανισμός μου μπορεί και το αντέχει. Είναι σημαντικό αυτό γιατί έχω επειρηρήσει παρόμοιο πείραμα κανά δύο-τρεις φορές στο παρελθόν και κατ'ευθείαν ο οργανισμός μου δεν το δεχόταν. Ίσως το σώμα μου τώρα που έχει φύγει μεγάλο άγχος να έρχεται σταδιακά σε ισοροπία. Ερχόμενοι στον ανώνυμο ταξιδιώτη, έδω και μία εβδομάδα προσπαθώ να πιάσω μία περίοδο και να αρχίσω να γράφω, αλλά είναι τόσες οι πληροφορίες και τόσοι οι «σταθμοί» ορόσημο που ζαλίζομαι και τα παρατάω. Θα ξεκινήσω από την εποχή που μπήκανε οι πολυβιταμίνες στην ζωή μου. Διαλέγω αυτή την περίοδο γιατί αυτός ήταν ο σταθμός που άλλαξε ολοκληρωτικά την ζωή μου. Το παρακάτω κείμενο το είχα γράψει πριν μερικές μέρες και ίσως είναι η καλύτερη στιγμή να το συνδέσω με αυτό το κείμενο : 04/05/2010 Ώρα 23:00 Απόψε αποφάσισα να ασχοληθώ με την Πολυβιταμίνη. Κάποιοι την ονόμασαν Αδάμ και κάποιο άλλοι καραμέλα. Στα μέσα της δεκαετίας του 80' είχε ξεκινήσει σιγά σιγά να εξαπλώνεται σε Πανεπιστημιακούς κύκλους στο Ντάλας του Τέξας. Για αρκετά χρόνια πριν από αυτό, είχε θεωρηθεί ως ένα σοβαρό βοήθημα στην ψυχοθεραπεία. Υποτίθεται ότι ανοίγει βαθιά τραύματα στην ψυχή ενός ανθρώπου και έτσι ο ασθενής μπορεί να ανοιχτεί και να βοηθήσει τον ψυχολόγο για να βγούν τα όποια πορίσματα. Η πιο κατάλληλη λέξη για αυτή την κατάσταση είναι εμπάθεια. Κατά την διάρκεια επίρειας της καραμέλας, ο ασθενής για 3 ώρες περίπου ξαφνικά αναγνωρίζει την συναισθηματική πλευρά του εαυτού του και του περίγυρου. Επειδή δεν έχω επιστημονικές γνώσεις έπι του θέματος, θα κλείσω την Ιατρική πλευρά εξηγώντας με όσο το δυνατόν πιο τρόπο την διεγερσία.

Παρένθεση : Ακούω απίστευτη μελωδική μουσική Τράνς..... Όταν καταπειθείς το χάπι της Αγάπης ξαφνικά η Σεροτόνη που βρίσκεται μέσα στον εγκέφαλο «ντεπλιτάρει» με γρήγορους ρυθμούς. Αποτέλεσμα είναι να νιώθεις ενέργεια, ευεξία και φυσικά εμπάθεια. Ακούγωντας τώρα όλα αυτά, καταλαβαίνεται πόσο εύκολο ήταν να λανσαριστεί στην αγορά της νυχτερινής ζωής. Από το Ντάλας μεταφέρθηκε σε όλες τις μεγάλες πόλεις των Η.Π.Α, και σιγά σιγά έγινε ένα παγκόσμιο φαινόμενο. Φυσικά τα Μ.Μ.Ε το χόνδρυναν λίγο και έτσι απαγορεύτηκε σιγά σιγά σε όλες τις χώρες..... Νόμος – Ντάνς Μουσική – Αγάπη – Κύνδινοι – Πώς μπαίνω εγώ στον θαυμαστό κόσμο. Μουσική – Δουλειά – Σύνδεση με 2^ο πάκο. Θάνατος. Ψυχολογικά Προβλήματα. Άννα. Έρικ. Νίκος. Νόμος – Λονδίνο – Ευρώπη – Οινόφυτα. Έκανα κάτι προτότυπο όπως βλέπετε. Έβαλα σημειώσεις και σκέψεις για το πως θα συνεχίσει το βιβλίο! Πανδώρα – Αγία Γραφή – Όνειρο ή Πραγματικότητα – Θάνατος του αρχηγού Πάναφον – Μάτι Αετού – Η Ζωή μου Πώς συνδέεται όλα αυτά? Η Πανδώρα ίσως είναι το καλύτερο κεφάλαιο του βιβλίου!! 05-06-2010 Η απόλυτη ειρωνία με την έμπνευση είναι ότι όταν έρχεται είναι μαζεμένη, και όταν φεύγει την ξεχνάς. Το μεγαλύτερο όμως συμπέρασμα που έβγαλα αυτά τα χρόνια είναι ότι γράφουμε πιά πετυχημένα σε περιόδους ανασφάλειας παρά σε περιόδους νορμάλ ή αυτοπεποιήθησης. Όπως και να έχει με χαροποιεί ότι έχω φτάσει τόσες σελίδες και με χαροποιεί γιατί πολύ λίγοι τολμούν να γράφουν όταν δεν είναι επαγγελματίες συγγραφείς.

06-06-2010 Έννοιες, λέξεις, πρόσωπα, σύμβολα και πιστεύω. Με αυτά γαλουχηθήκαμε και με αυτά γίνεται η οποιαδήποτε πλύση εγκεφάλου. Σε στιγμές αδρεναλίνης όλα τα παραπάνω που είναι γραμμένα στον σκληρό δίσκο της ύπαρξης μας, συμπικνώνονται και αρχίζουμε να συνδέουμε πράγματα που στην κανονική ροή πραγμάτων δεν συνδέονται. Την στιγμή που το μυαλό μας τρέχει με εικοσαπλάσιες στροφές από τις κανονικές, είναι η στιγμή που όλα είναι πιθανά. Είτε η δύναμη της πίστης, είτε η πρόσβαση σε άλλο σύμπαν, είτε η παραισθήση γίνεται πραγματικότητα και όλα είναι διαφορετικά. 13 -6 -2010 Όταν το μυαλό αρχίζει και στροφάρει παραπάνω απ'ότι πρέπει, τότε κατα έναν περίεργο τρόπο το σύμπαν αρχίζει τα τερτίπια του. Αν μπορούσα να θυμηθώ όλα όσα έζησα από την στιγμή που γύρισα από Ελλάδα τον Ιανουάριο, μέχρι την βραδιά που έσκισα το άλμπουμ του γάμου μου με την Άννα, και πέταξα στον δρόμο την βέρα τότε θα είχα την δυνατότητα να γράψω σενάριο για μπέστ σέλιγκ θρίλερ. Ας δοκιμάσω: Είναι η μέρα του Σούπερ Μπώλ. Είχαμε άλλον έναν τσακωμό με την Άννα την προηγούμενη βραδιά και έτσι αποφάσισα το πρωί να φύγω από το Λόγκαν Σκουάιρ και να πάω στα γραφεία στην Γκράντ. Έφτασα στα γραφεία κατά τις ενιά το πρωί και χωρίς να το πολυσκεφτώ έφτιαξα μία δόση πολυβιταμίνης. Αν και ήμουν πολύ στρεσαρισμένος το ήθελα γιατί θα ξεχνιόμουν λίγο από την όλη σκοτούρα. Η αλήθεια είναι ότι αυτός ήταν ο εύκολος δρόμος για να αφεθώ λίγο, αλλά εκείνη την ώρα δεν ψάχνεις τις σωστές οδούς. Τήν ώρα που αρχίζει και ξεθωριάζει η πολυβιταμίνη είναι ή στιγμή που θές το ταξίδι να μην τελειώσει. Έτσι μετά από δύο ώρες ήθελα να μην αρχίσει η κάτω βόλτα. Όμως ήξερα ότι αν έπαιρνα και άλλο πολυβιταμίνη δεν θα γινόταν και πολλά μιας και δεν θα υπήρχει άλλο σεροτόνη να καταναλώθει. Έτσι λοιπόν το μυαλό άρχιζε και σκεφτόταν χρυσόσκονη.

Ήξερα ότι βάζω τον εαυτό μου σε κίνδυνο, αλλά όπως έπραξα τις περισσότερες φορές έτσι έκανα και εκείνη την στιγμή! Χωρίς δεύτερη σκέψη έφαγα λίγο και σιγά σιγά το μυαλό άρχισε τα γνωστά! Να το ονομάσω Σχιζοφρένια? Να το ονομάσω απόλυτη τρέλα? Μετάβαση σε άλλο Σύμπαν? Ψυχεδέλεια? Παράνοια? Όλα μαζί? Ότι και να ήταν ένα μόνο θα πώ! Καί μόνο που θυμάμαι πως αισθανόμουν εκείνη την περίοδο με πιάνει φρίκη. 09-06-2010 Το καλοκαίρι πάει και φθινόπορος αρχίζει και μυρίζει. Τα παιχνίδια με την φωτιά τα συνεχίζω αλλά απ'οτι φαίνεται καλά τα πάω. Πολυβιταμίνη, χρυσόσκονη και μάννα από την Γή, μουσική, αμπελοσοφία σχεδόν καθημερινή. Είναι τόσο ανέμελες οι στιγμές πού ο χρόνος σαν να πηγαινεί πιο αργά! Ναι ξέρω θα σκέφτηκες ,μα καλά αφού όταν περνάει ο χρόνος όμορφα περνάει πιο γρήγορα, αλλά υπάρχει καμία λογική στην πορεία που χάραξα? Όταν τα μάζεψα το 2001 όλοι αναρωτιώνταν πού πάω. Τώρα ακόμη και εγώ γελάω με την απόφαση να γυρίσω. Πέστο Μαζοχισμό, πέστο Αμερικάνικο κορεσμό, πέστο ότι θες, μάλλον τον Δεκέμβριο επιστρέφω στην μαμά πατρίδα. Ναι πάλι στον Δεκέμβριο θα γίνει η μετάβαση σε άλλο κεφάλαιο της ζωής μου. 11-30-2010 Τελικά κάθε πέντε έξι μήνες με πιάνει αυτή η δήψα να γράφω για τα απομνημονεύματα μου. Ξέρω ότι αν συγκεντρωθώ λίγο παραπάνω θα μπορέσω να θυμηθώ όλες τις στιγμές των τελευταίων 9 χρόνων. Πάντως με πιάνουν τα γέλια συγκρίνοντας τον Σωτήρη του 12/2001 και τον Σωτήρη του 11/2010. Αν με ρωτάγατε τότε γιατί ήρθα, θα σας έλεγα ότι ήρθα για Μεταπτυχιακό. Τις πρώτες μέρες που ήμουν εδώ προσπάθησα να δω τι διαδικασίες χρειαζόταν για να μπορέσω να ξεκινήσω το πολυπόθητο μεταπτυχιακό. Όμως το μεγάλο εμπόδιο ήταν το γεγονός ότι το

πτυχίο του ΤΕΙ δεν αναγνωριζόταν εδώ στις ΗΠΑ ως πτυχίο τετράχρονο κοινός Μπάτσελορ. Το ΙΙΤ με δέχτηκε στο προπτυχιακό του πρόγραμμα αλλά θα έπρεπε να κάνω το λιγότερο άλλα δύο χρόνια προπτυχιακά μαθήματα. Κάτι ο εγωισμός, κάτι το γεγονός ότι δούλευα πλήρες ωράριο με απώθησαν από το να ξεκινήσω. Και έτσι κατέληξα 9 χρόνια να μεταφέρω πακέτα σε όλα τα μήκη και πλάτη των Ηνωμένων Πολιτειών. Δεν έχω παράπονο όμως! Μέσα από αυτή την δουλειά μπόρεσα και ταξίδεψα στην Αμερική, στον κόσμο και στην πατρίδα. Μπόρεσα επίσης να σπαταλώ ώρες ολόκληρες διαβάζοντας για θρησκεία, πολιτική, φιλοσοφία στις νυχτερινές βάρδιες. Το αφεντικό μου ήταν αρκετά γενναιόδωρο και ποτέ δεν μου ζήτησε χρήμα για νοίκιο ή ρεύμα η γκάζι. Και ενώ όλοι όσοι ήξεραν πόσο βολική ήταν η κατάσταση μου πίστευαν ότι εγώ θα είχα αρκετές χιλιάδες στην άκρη, εγώ με «καμάρι» πριν δέκα μέρες επίσημα χρεωκόπησα από όλες τις πιστωτικές κάρτες που τις είχα φεσώσει καμιά τριανταριά χιλιάδικά. Ευχαριστώ επίσημα τις τράπεζες που μου δώσανε την ευκαιρία να ζήσω εμπειρίες που αλλιώς δύσκολα θα ζούσα. Ναι λόγω των 'λαναθασμένων' μου επιλογών δύσκολα να αγοράσω σπίτι στην Αμερική, δύσκολα να νοικιάσω ακόμη, και δύσκολα μια σοβαρή εταιρία να με πάρει για υπάλληλο. Δεν βαριέσαι. Μόνο ο θάνατος δεν υπερνικάτε. Ξαφνικά έχω όλη την όρεξη να γράψω για όλα αυτά τα εννιά χρόνια. Είναι βέβαια τόσο πολλοί οι σταθμοί ορόσημο που καμιά φορά πιάνομαι με ένα θέμα και παραμερίζω άλλα. Όμως αν με ρωτήσετε ποιός είναι ο σταθμός εκείνος που άλλαξε την κατεύθυνση τις ζωής μου είναι το καλοκαίρι του 2005. Εκείνο το καλοκαίρι άρχιζα και συχνάζα στο Σέντραλ Γύρος. Ένα Ελληνικό Εστιατόριο στην καρδιά της Πολωνικής Παροικίας του Σικάγου. Στο μαγαζί ήταν 3-4 σερβιτόρες Πολωνέζες που τα βρίσκαμε και τα λέγαμε.

Ε λοιπόν μιά από αυτές τις βραδιές λέω στην Εύα ότι ο Τιέστο θα έπαιζε στο Vision και μου λέει πάρε 5 εισιτήρια για να πάμε όλοι μαζί. Σε κάποια φάση στα κρυφά έρχεται και μου λέει γουστάρεις να πάρουμε έκσταση? Εγώ μέχρι τότε είχα καπνίσει λίγο χορταράκι με έναν κολητό σύνδουλο και έτσι δεν είχε και πολύ γνώση επί του θέματος. Τότε ρωτάω την Εύα τι θα νιώσω αν πάρω αυτό το χάπι. Μου λέει σε σπαστά αγγλικά: “θα νιώσεις τις 4 πιά ωραίες ώρες τις ζωής σου. Η μουσική θα ακούγεται διαφορετική. Θα γίνεις ένα με τον κόσμο. Αλλά να ξέρεις ποτέ ξανά δεν θα το ξανανιώσεις όπως εκείνη την φορά.” Ωρα να κοιμηθώ λίγο. Ελπίζω να την ξαναζήσω στα όνειρα μου απόψε αυτή την βραδιά. Πριν από λίγο είπα και μια καληνύχτα στην Έλενα. Αααα ήταν εδώ για δύο βδομάδες τον Νοέμβριο! 12 – 27 -2010 Λέγατε ότι αυτός ο Δεκέμβριος θα ήταν ήσυχος? Όπως το 1977 , το 1988, το 2001, το 2006 έτσι και φέτος κάτι είχε να μας αποκαλύψει. Το 1977 ήταν η Ανακάλυψη της ζωής, το 1988 η μετακόμιση στην Ελλάδα, το 2001 η μετακόμιση στην Αμερική, το 2006 ήταν η βραδιά Ψυχεδέλειας και μύησης στο περίεργο και ανεξήγητο. Φέτος τον Δεκέμβριο ήταν η ολοκλήρωση αυτής της τρελής τετραετίας. Δαίμονες, άγγελοι, νεκροί, ρεάλιτυ, συνομοσία, θρίλερ. μαντεία, πρόγνωση μέλλον, επαφή με τον θαυμαστό και βρομερό κόσμο τις μαύρης μαγείας. Πολλαπλές διαστάσεις. Μαθηματικά, Φυσική και Μαγνητισμός. Δύο μικροχιλιοστά από τον τάφο. Η να το πω πιο στεγνά μύρισα την αύρα του θανάτου αλλά μπόρεσα και ξανά οσφράνθηκα το άρωμα της ζωής. Ξέρεις αυτή είναι η στιγμή που απέχεις από τον αφανισμό ή την μετάβαση στην άλλη διάσταση κυριολεκτικά μικροχιλιοστά. 01 – 07 -2011 Θεός, Σατανάς και πνεύματα. Μιά περίοδος δοκιμής? Μία περίοδος που λόγω γενετικής αλλά και ενασχόλησης με βοτανολογία και χημεία εγώ απλά τα δημιούργησα στο κουτό

μου κεφάλι όλα αυτά τα τρελά? Η όλη μαγεία αυτής της τετράχρονης περιόδου, και ακριβώς τετράχρονης μιας και μας αρέσουν οι αριθμοί και οι συμπτώσεις, είναι ότι πολλά γεγονότα θα μείνουν αναπάντητα. Όμως όσο περνούσαν αυτά τα χρόνια τόσο η δική μου αύξηση γνώσης για την σχιζοφρένεια, την «βοτανολογία», την προέλευση της θρησκείας, αλλά και άλλο τόσο μερικές όμορφες συμπτώσεις με βοηθούσαν να καταλάβω όλο και καλύτερα τι ακριβώς παιζόταν. Για αυτό που βάζω το χέρι βαθιά μέσα στην φωτιά είναι για την δύναμη της πίστης. Όταν ο Σωτήρας του Χριστιανικού κόσμου έλεγε ότι μετακινεί βουνά ήξερε ακριβώς τι εννοούσε. Όσο άρχιζα και πίστευα συγκεκριμένα πράγματα, τόσο τα γεγονότα και οι άνθρωποι γύρω μου επιβεβαίωναν αυτά που ήδη άρχιζα να θεωρώ πραγματικότητα. Ίσως μόνο δύο κατηγορίες ανθρώπων να καταλάβουν απόλυτα τι εννοώ όταν λέω τα παραπάνω. Άνθρωποι που έχουν περάσει η περνάνε επεισόδια σχιζοφρένειας, παράνοιας, ψύχωσης ή άνθρωποι ειδικευμένοι στο να αντιμετωπίζουν και να βοηθούν άτομα που παλεύουν με τέτοιες βλαβερές καταστάσεις. Τώρα που μπήκανε κάποια πράγματα σωστά στην θέση τους μπορώ και θυμάμαι πολλές υποτιθέμενες συμπτώσεις και γελάω. Όμως αρκετές άλλες, έως και την σημερινή μέρα έχουν ερωτηματικά. Το μόνο σίγουρο είναι ότι ο καθένας ανάλογα με τα βιώματα του, τις προκαταλήψεις του, τα πιστεύω του, αλλά και τις εμπειρίες του θα έχει διαφορετική γεύση για το μεταφυσικό όταν και εάν αυτό έρθει. Θα μου πείτε όμως όποιος ανακατεύεται με τα πίτουρα τον τρώνε και τα σκατά. Τόσο χρόνια μάθαινα στις συνάξεις πόσο ύπουλος είναι ο Σατανάς, και τελικά μπήκε μέσα στο σπίτι μου χωρίς ειδική πρόσκληση. Ποτέ δεν φαντάστηκα να έχω επαφές με μαύρη μαγεία, ξόρκια και επαφές με πνεύματα. Απλά βρέθηκε μπροστά μου και με έπιασε

εντελώς στα πράσα. Βλέπεις η Χρυσόσκονη ανοίγει συχνότητες που αλλιώς δεν τις πιάνεις. 01-17-2011 Και νά σου ή μεγάλη μέρα! Στις 7 το απόγευμα πετάω για Ελλάδα. 9 χρόνια αλογίκευτα. Εννιά χρόνια αναζήτησης, εφηβείας, κουλτούρας, υποκουλτούρας και τέχνης. Από το βαλμένο παιδί μέσα στο ενυδρείο, στην άπλα μιάς απέραντης θάλασσας ευκαιριών και τρικυμιών. Από που να αρχίσω? Την μέρα που έκανα την ασυγχώρητη αμαρτία και έψαξα να δω τι είχαν να πουν οι πρώην σύνδουλοι μου? Από τον φόβο όταν αγόρασα το βιβλίο «Κρίση συνείδησης»? Ήταν τόσο η παράνοια που νόμιζα ότι οι τοπικοί πρεσβύτεροι με ακολουθούσαν εκείνη την μέρα στο βιβλιοπωλείο! Μετά από την ανάγνωση αυτού του βιβλίου για δύο μέρες ήμουν χαμένος. Ξαφνικά η οργάνωση δεν ήταν πιά τόσο θεόπνευστη. Ο υπόλοιπος κόσμος δεν ήταν απαραίτητα κακός. Ο Θεός δεν ήταν ένας Θεος τιμωρίας και αμοιβής. Εκείνες τις μέρες κατάλαβα ότι από την μέρα που γεννήθηκα μέχρι τα 26 μου χρόνια ήμουν εγκεφαλικά πλυμμένος από μία σέκτα Χριστιανικής πίστης. Από τότε και μετά ξεκίνησε μία προσωπική αναζήτηση πίστης που ομολογώ συνεχίζεται μέχρι σήμερα.... 01-17-2010 (Στρατόσφαιρα) Αλλά τι είναι ο Θεός? Μήπως εμείς τον πλάσαμε κατ εικόνα και ομοίωση κατά εμάς αντί για το αντίθετο? Κάθεται σε ένα θρόνο και κρατάει βερεσέδια για τις καλές μας και κακές μας πράξεις? Πως μπορεί ο Γιάχ της Παλιάς Διαθήκης να γουστάρει να αφανίζει τα γειτονικά «αμαρτωλά έθνη» και ο Ιησούς της νέας διαθήκης να διδάσκει αγάπη κατανόηση και συγχώρεση. Μήπως ή σχέση του πρώτου μονοθεϊστικού θεού με τον εκλεγμένο λαό του, μετά από πολλά χρόνια πολυθεϊσμού στον περίγυρο, ήταν βασισμένη σε αγάπη – μίσος αντίθεση? Μήπως όλα αυτά που διαβάζουμε είναι τα κόμπλεξ που

κουβαλάει ο Εβραϊκός λαός και τα μεταφέρει στον έναν και μόνο Θεό του? Συγνώμη αλλά άμα είσαι ο παντοκράτορας αγαπάς την δημιουργία σου άρα όσο και να σε στεναχωρέσει δεν την σκοτώνεις. Και τώρα θυμήθηκα το πιό χτυπητό παράδειγμα απόλυτης μαλακίας! Είμαι ο Άβρααμ και ακούω φωνή από το υπερπέραν. «Άβραάμ σε πάω, αλλά θέλω μία τελική απόδειξη της ολοκληρωτικής αφοσίωσης σου.» «Τί θέλεις παντοκράτορα?» «Θέλω να θυσιάσεις τον γιό σου ως απόδειξη της λατρείας σου προς εμέ!» «Δεν γαμιόμαστε να ασπρίσουμε λέω εγώ?» (Η απάντηση μου) Τι μέρα και αυτή! Αυτή την στιγμή είμαι πολλά πόδια στον αέρα και ταξιδεύω για Ζυρίχη και μετά Αθήνα. Από την Πέμπτη το βράδυ έχω να κοιμηθώ και ξέρω ότι φθαίνει τα βοηθήματα..... Πέμπτη βράδυ ξεκίνησα με λίγο άσπρο και κατέληξα στις τέσσερις τα ξημερώματα να ρουφάω καθαρή Κεταμίνη με τον Μεξικάνο φίλο μου τον Χοσέ. Για όσους δεν ξέρουν η Κεταμίνη είναι αναισθητικό για τα ζώα όταν πονούν. Ε μιάς και εμείς είμαστε λίγο πιό έξυπνα ζώα την σνιφάρουμε για να γουστάρουμε. Ή μόδα της Κεταμίνης ξεκίνησε αρχές του εικοστού πρώτου αιώνα. Βλέπεις το έκστασιν και η Τράνς μουσική είχε γίνει λίγο μπανάλ. Ακριβώς τότε η Τέκνο μουσική πήρε τα πάνω της και μέχρι το 2005 όλοι οι ντίσκ τζόκευ ξαφνικά το ρίξαν στην μίνιμαλ Τέκνο ανεξαρτήσεως μουσικής προτιμήσεως. Όπως είπα ήμουν ήδη λίγο φτιαγμένος με άσπρο και χορταράκι του Θεούλη σε συνδυασμό με αρκετό αλκοόλ. Βγάζει ο Χοσέ ένα μπουκαλάκι με υγρό. Του λέω «Καλά ρε μαλάκα τι είναι αυτό?» Απάντηση : «Είναι Κεταμίνη στην κανονική της μορφή. Σε υγρό. Όμως θα την σιγοβράσουμε και σιγά σιγά θα γίνει σκόνη.» Τότε κατάλαβα ότι όχι μόνο η Ηρωίνη και το Κράκ θέλουν μαγείρεμα αλλά και η Κεταμίνη!! Μετά απ'ό ένα βασανιστικό δεκάλεπτο σιγομαγειρέματος το υγρό έγινε σκόνη. Ο Χοσέ αποφάνθηκε : “ Ρε παιδιά το γαμημένο κόστησε 100 δολάρια. Θα τσοντάρετε?” Όλοι λίγο πολύ κάτι τσοντάρανε. Εγώ δεν είχα διάθεση να μπώ στην Κεταμίνη-Τρύπα αλλά λέω δεν γαμιέται! Τσοντάρω 15 δολαριά και κάνω δύο μικρές μυτιές. Σε δέκα λεπτά το

σύμπαν ήταν σε αρμονία με άλλους νόμους φυσικής. Καταλάβαινες τα μυστικά όλης της ύπαρξης αλλά ήξερες όταν θα ξενέρωνες δεν θα μπορούσες να εξηγήσεις την εμπειρία. Ένωσα ότι μέσα στην μικρογραφία υπάρχει η μεγαλογραφία. Ένωσα το «πνεύμα» μου να φεύγει από το σώμα μου. Κατάλαβα ότι τό Σύμπαν είναι πολύ πιό πολύπλοκο από το ήδη περίεργο και ανεξήγητο Σύμπαν που βλέπουμε με τα απλά μα σύνθετα μάτια μας. Ή έννοια του Φράκταλ που ανακάλυψε ο μέγας μαθηματικός Μάνδελβρότ έπαιρνε οστά και σάρκα. Κατάλαβα την έννοια του άπειρου με αφηρημένες και άμπστράκτ ιδέες αλλά ήξερα ότι δεν θα υπάρξουν λέξεις για να καταγράψω αυτό που ζούσα. Έβλεπα στο βάθος του μυαλού μου ένα όραμα με Χρυσές και Ασημένιες κατασκευές που δεν είχαν καμία ομοιότητα με την πιό πολύπλοκη αρχιτεκτονική που έχει δημιουργήσει το ανθρώπινο γένος. Κτίρια με γωνίες ακαταλαβίστικες. Λάμψη εκτυφλωτική. Δέος. Σεβασμός για κάτι ανώτερο που λίγοι θνητοί έχουν την ευκαιρία να «δουν». Εντός εισαγωγικά το δούν γιατί το όραμα και η θέα σε σύγκριση με το τι μπορεί να αναλύσει το ήδη πολύπλοκο μάτι μας ήταν σε διαφορά φάσης. Ρε μπάς και είδα την άνω Ιερουσαλήμ που είδε και ο απόστολος Ιωάννης στην Πάτμο? Μήπως ο κακόμοιρος στην εξορία είχε μέρες να φάει και ξαφνικά είδε ένα μανιτάρι έμπροσθεν του το οποίο είχε λίγο δηλητήριο? Μήπως έφαγε και αυτός από την μάννα εξ ουρανού? Μήπως ήταν και αυτό η πολυπόθητη Αμβροσία των Ελλήνων απογόνων μας? Για ένα δεκάλεπτο είχα επαφή με το υπερπέραν, αλλά το καλό ήταν ότι είχα απόλυτη συναίσθηση ότι ήταν η Κεταμινίτσα. Κατάλαβα ότι αυτό που βλέπουμε και νιώθουμε στην καθημερινή μας ζωή είναι ένα μικρό ποσοστό της μεγάλης εικόνας. Σαν ανθρώπινο γένος πιάσαμε μία συχνότητα και το δέσαμε σχοινή κορδώνι ότι αυτό που βλέπει το νοητό μας μάτι είναι το πάν. Για αυτό γουστάρω επιστήμονες που συνδέουν την επιστήμη με το μεταφυσικό. Ναι μέν δεν υπάρχουν αποδείξεις για την υλιστική ύπαρξη του υπερπέραν, όμως όταν όλοι αυτοί οι λίγοι έχουν πρόσβαση σε αυτό, με το οποιοδήποτε ερέθισμα ή

σπίθα, το όραμα λίγο πολύ μοιάζει με όλων την εμπειρία. Επιβλητικά κτίρια, ακαταλαβίστικη γεωμετρία, τέταρτη και πέμπτη διάσταση σε ανάλυση Φουριέρ. Επιτέλους μερικοί τολμηροί επιστήμονες έχουν ήδη αρχίσει συστηματικές έρευνες ώστε να αναλυθεί η ψυχεδελική εμπειρία για να βγούν αξιόπιστα πορίσματα για κάτι που η σύγχρονη επιστήμη σνομπάρει και υποβαθμεί. Αρχίζουν και τσούζουν τα μάτια μου. Θα ξαπλώσω μέχρι να φθάσω Ζυρίχη.... 20-01-2010 Κτελ Εύβοιας Χαλκίδα- Άθινα με τον 2015. Είναι Πέμπτη βράδυ και μόλις το λεωφορείο ξεκίνησε για Άθινα. Επειδή φεύγει η μητέρα μου την Κυριακή για Σικάγο πάω να την δω λίγο μιάς και θα λείψει μέχρι τέλη Μαρτίου. Πριν δύο μήνες έγινα θείος και τώρα πάει η μητέρα να δει την εγγονή! Κανονικά θα έμενα μέχρι μέσα Φλεβάρη Σικάγο, αλλά έγινε ένας καυγάς μεταξύ εμού και του αφεντικού μου στην μεταφορική, και διώχτηκα κυριολεκτικά 25 μέρες πριν την οριστική μου αναχώρηση για Ελλάδα. Μία εννιάχρονη επαγγελματική σχέση κυριολεκτικά καταστράφηκε μέσα σε πέντε λεπτά. Η αλήθεια είναι ότι αν συγκρατούσα λίγο τα νεύρα μου ακόμη Σικάγο θα ήμουν, αλλά τέτοια ώρα τέτοια λόγια. Το μόνο λυπηρό είναι ότι είχα μεγάλες πιθανότητες να δουλεύω την νυχτερινή βάρδια της εταιρίας από Ελλάδα. Μέσα στις επόμενες μέρες θα του στείλω ένα email, και αν τον πετύχω σε καλά κέφια ίσως να γίνει πραγματικότητα αυτή η προοπτική. Καθώς η Κεταμίνη άρχιζε και ξεθώριαζε σιγά σιγά από το σώμα μου μίλησα στον Τζέισον και αποφασίσαμε να πάρουμε από κοινού ταξί και να πάμε σπίτι. Ήταν πέντε το πρωί Παρασκευής και μια χλιδάτη Μερσεντές ήρθε να μας μαζέψει. Ο Τζέισον θα πήγαινε

Logan Square, και εγώ στην Θεία μου, μιάς και το αφεντικό μου μου είχε πεί να αδειάσω τον δεύτερο όροφο και να φύγω. 21-01-11 Όρες ώρες δεν μπορώ να καταλάβω πως λειτουργούσα μέσα στην κοινωνία παρ'όλου που ήμουν για τα καλά κλασμένος. Εκεί που τρελενόμουν ήταν κάτι Κυριακές που ή είχα λίγο ακόμη λάμψη από το έκστασι ή έπερνα και άλλα χάπια για να βγάλω την βάρδια. Έπερνα παραγγελίες από γνωστούς πελάτες και αυτοί αρχίζανε και μου βγάζανε όλα τα άπλυτα της ζωής τους, ή μιλούσαν για τις μονότονες σχέσεις στις οποίες πνιγόντουσαν. Εκείνες ήταν οι στιγμές που κατάλαβα ότι πιά πολύ δύναμη ή έλεγχο έχουμε εμείς ως προσωπικότητα παρά το υπόλοιπο ανθρώπινο γένος. Όμως γιατί ξαφνικά οι πελάτες ή οι οδηγοί μου βγάζανε τα εσώψυχα τους? Η μαγική λέξη? ΕΜΠΑΘΕΙΑ. 27-01-2011 Ακούω τον Μαρκου Σούλτζ να τα σπάει από τον γνώριμο μου και οικείο περιβάλλον της Χαλκίδας. Πιά συγκεκριμένα από το σπίτι της Έλενας με θέα τα φώτα της Χαλκίδας. Είμαι εντελώς μαλάκας? Αδίστακτος? Ερωτευμένος? και δεν ξέρω που μπήκα ξανά και τη κάνω? Άφησα την ελευθερία της Αμερικής, για να έρθω να συμμετάσχω στο θεατράκι της Έλενας? Το μεγαλύτερο μου δείλημα είναι η απόφαση να σωπάσω και να παίξω και εγώ θέατρο ή να τα κάνω όλα λίμπα. Υπάρχει ενδιαμέση οδός? Μπορώ να δημιουργήσω μία ανώδυνη και βελούδινη επανάσταση σαν αυτή όταν διαλύθηκε η Τσεχία με την Σλοβακία? Άλλος στην θέση μου θα ήξερε ότι έχω όλα τα δίκαια και θα έλεγε κόντα λίμπα. Αλλά έλα που βλέπω πιά πέρα από τον εγωισμό μου. Πάω τώρα να παίξω θέατρο στον αδελφό της Έλενας τον Θοδωρή. Θα φάμε κανελόνια από την σύζυγο του την Άννα. Ξέρω αυτό το όνομα με κυνηγάει. Ο Μάρκος τα σπάει όλα....

29 - 1 - 2011 Ξανά στο λεωφορείο προς Αθήνα! Ο πατριός μου φεύγει για Σάμο τις επόμενες μέρες και πάω να τον χερετήσω. Όπως έλεγα προχτές είμαι σε δειλήμα. Από την μία διαβάζω την Φάρμα των Ζώων του Όργουελ και από την άλλη χτές πήγα και επισκέπτηκα τον παππού της Έλενας, έναν αληθινό άγγελο, πράο στον Θεό και πιστός στην μόνη υποτυθέμενη οργάνωση που εκπροσωπεί τον ίδιο εδώ στην Γή. Με ποιό δικαίωμα να στεναχωρέσω μία τέτοια φυσιογνωμία? Αλλά πώς μπορώ να σωπάσω όταν ξέρω πως αυτή η αλήθεια τελικά είναι ένα ψέμα. Μήπως πρέπει να γυρίσω στο πρώτο πλάνο και να εκδόσω το βιβλίο ανώνυμα? Να το γεμίσω με κωδικούς που πολλοί λίγοι μπορούν να σπάσουν? Το μείζον θέμα είναι εγώ τι θέλω από αυτή την αυτοβιογραφία. Όπως αντιλαμβάνεστε αλλάζω γνώμη εύκολα. 23 - 11 - 2011 Απ'ότι φαίνεται τα κένα 10 μηνών είναι σήμα καταθετέν σε αυτό το έργο. Η αλήθεια είναι ότι δόθηκα με θεοσεβή αφοσίωση στό άλλο έργο μου, αλλά πολύ στην κλάνα σας είχα. Από που να αρχίσω και που να τελειώσω; Από την νέα χρυσόσκονη που μας την έφερε η Γενική Ταχυδρομική, ή από την εμπειρία της Έλενας με την τροφή των Θεών στο Πήλιο; Οι χρισμένοι σε ρόλο Big Brother , κάμερες ακόμη και στην κωλοτρυπίδα μας, και τα πειραματόζωα να θέλουν να βγούν από την γυάλα. Τελικά στο ταξίδι της ζωής πρέπει να πορεύεσαι ανορθόδοξα. 03-12-2012 Πιό σουρεαλιστικό δεν γίνεται. Η γυναίκα μου φτιάχνει πίτες σαν την μάνα μου και ακούμε Τράνς από τις καλές εποχές. Ποιός να το φανταζόταν? Εγώ και η Έλενα να είμαστε αχώριστο δίδυμο. Να φτιάχνει πίτες με την ποδιά της και τις πιντζάμες με τα γαιδουράκια. Περιττό να σας πω για τις κάλτσες πόκεμον. Έχει και μιά παντόφλα σαν

γκείσα και όπως αντιλαμβάνεστε με ερεθίζει ταμάλα. Κάποτε νόμιζα ότι έχει μυαλό δεκαοχτάχρονου αλλά τελικά εναλλάσσεται από γυναίκα, έφηβη και παιδί πολύ γρήγορα. Μόνο το κουκλόσπιτο της Μπάρμπι μας λείπει. Η μουσική με ταξιδεύει στην αθωότητα του 2005, την αναζήτηση του 2006 στα υπόγεια και στις αποθήκες του Νότιου Σικάγου, την κόλαση του 2007 με τον γάμο που ευτηχώς δεν κατέληξε σε κηδεία, την «καριέρα» του 2008 που άφησα τον Δήμο στα κρύα του λουτρού. Επιστροφή το 2009 πάλι στα υπόγεια, στα λόφτ στο γκέττο. Έκσταση, Μανιτάρια, Κοκαΐνη, Ζάνεξ, Αλκοόλ. Να φεύγεις από το πάρτυ με το ένα πόδι στον τάφο και στέλνεις πακέτα στον παράδεισο! Η μετάβαση μεταξύ πραγματικού κόσμου και μιγαδικού έχει γίνει συνήθεια πιά. Κάποτε ερχόμουν σε επαφή με τον ονειρικό κόσμο και με έπιανε ένα περίεργο ταράκουλο. Τώρα τελευταία μπαίνω σε κάτι περίεργες πεντοζάλες και εκείνη την στιγμή σαν να με διδάσκει το σύμπαν όλα τα μυστικά του. Εκεί καταλαβαίνω ότι στο χέρι μου, αλλά και στο χέρι όλης της ανθρωπότητας είναι να αλλάξουμε τα πράγματα στον πλανήτη μας. Να έχει τόσες δυνατότητες ο εγκέφαλος μας και εμείς να αναλωνόμαστε σε εδαφικά ζητήματα, εγωισμούς, ανασφάλειες επιπέδου νηπιαγωγείου και τόσα άλλα μικροπρεπή ατοπίματα. Να φτάνουμε στο κατώτατο σημείο. Μερικοί το ονομάσανε διαφωτισμό άλλοι το έχουν πει κουνταλί, η Αγία Γραφή αναφέρεται με κωδικούς για Άγιο Πνεύμα, για τον Μωσή να βλέπει την καιόμενη βάτο και να λάμπει το προσωπό του. Οι Έλληνες το ονομάσανε Νέκταρ και Αμβροσία. Συνδυασμός πνευματικής και σωματικής άσκησης σε φέρνουν στο σημείο εσύ να ορίζεις την ροή του χρόνου. Να καταλάβεις επιτέλους ότι όλες οι λέξεις, σύμβολα, πράγματα, το ίδιο σου το σώμα είναι ένα. 21-3-2012 Τελικά ότι και να λένε όλοι οι δήθεν κουλτουριάρηδες της Αμερικής για την Τράνς και την ποιότητα της εγώ δεν ξεχνώ τις ρίζες μου. Η αλήθεια είναι ότι τα τελευταία χρόνια έγινε

εμπορική αλλά αυτή την στιγμή ακούω το ΑΣΟΤ του Άρμιν Βαν Μπούρεν επεισόδιο 32. Λογικά θα είναι κάπου αρχές του 2000. Η μουσική είναι ριζοσπαστική, βγάζει τον επαναστάτη μέσα σου. Όπως είχα αναφερθεί στο βιβλίο αυτός ήταν ο δρόμος που με οδήγησε σε πνευματική και φιλοσοφική αναζήτηση. Δυστηχώς είχαν στήσει πολλές παγίδες οι προσωπικοί μου δαίμονες στην πορεία. Με καθαρό μυαλό πια είμαι σε θέση να πω ότι τα περισσότερα μεταφυσικά που γινόντουσαν γύρω ήταν καθαρά σουρεαλιστικές ανακαλύψεις του χαζού μου γενετικά πειραγμένο μυαλού. Επειδή δεν μου αρέσει να κρύβομαι έχω πάρει μερικούς συνδυασμούς χρυσόσκονης. Μεγαλώνοντας μαθαίνεις τα όρια σου αλλά αυτά τα φλερταρίσματα με τον χάρο δεν τα συνιστώ σε καθέναν. Η τροφή των θεών, η αμβροσία, το νέκταρ, η μάννα, το μανιταράκι, η αγιαχάουσκα κρύβουν έναν άγγελο και έναν δαίμονα. Η μετάβαση από το ένα στάδιο στο άλλο γίνεται τόσο ύπουλα που σε παίρνει κάποια λεπτά να αντιληφθείς ότι φλερτάρεις με την γνωστή πόρτα χωρίς γυρισμό. Προσωπικά από θαύμα υπάρχω ακόμη. Αν μετρήσω τις παρτίδες σκάκι που έχω παίξει με τον χάρο θα απορήσουν όλοι πως δεν κατάφερε να με ρουφήξει στο κενό. Νανόμετρα πριν τον ολοκληρωτικό μου αφανισμό ζήτησα ειλικρινά συγγνώμη από το Τετραγράμματο. Δεν με ένοιαζε που θα χαθώ αλλά σκεφτόμουν το δράμα και κλάμα των γνωστών μου. Η όντως υπάρχει ο προσωπικός προστάτης άγγελος ή η πίστη της μητέρας μου στην οργάνωση που προφέρει το όνομα του τετραγράμματος έκανε το μεγαλοδύναμο να βρώ τα κουράγια και να νικήσω τον χάρο. Πάντα μου άρεσε το τραγούδι του Νικόλα Πορτοκάλογλου «Ότι δεν σε σκοτώνει σε κάνει πιά δυνατό.» αλλά μόνο όταν έφτασα μηδαμινή απόσταση από εκεί που το κενό μπορούσε να με ρουφήξει. Αρκετά με τον Χάρο και τα σαδιστικά του δοκιμάσματα. Η μουσική αυτή είναι από άλλο πλανήτη τέλος.

03-25-2012 Ταινία βουβή. Τσακωμός Μαλακάσα. Τρένο. Μία κακή βδομάδα. Σκατά. Κλάμα. Youtube. Facebook. Brown Sugar. Society. Mostar. Breeze. Λύκος. Ερωτική ιστορία. NBFC. Τρίγωνο. Έλενα. Μάκης. Σταύρος. Γέφυρα. Ταινίες το πρωί. Enakalogamisi. Monitor. Tsonta. Kalinuxta. 03-26-2012 Dream. 2000. 1969?. Future? Time Portal on bridge? ΨΕΥΤΑ-ΑΠΡΙΛΙΑ 2012 Είναι αρκετά δύσκολο να τα θυμηθώ όλα αλλά θα προσπαθήσω. Είναι τόσο έντονα τα όσα έχουν γίνει τις τελευταίες μέρες που δεν ήμουν σίγουρος αν η καλύτερη πεντοζάλη χωρεύτηκε στις 17 Μαρτίου ή στις 24 Μαρτίου. Η αλήθεια για να τα λέμε τα πράγματα πως έχουν είναι ότι από αρχές Νοεμβρίου ξαναμπήκε στην ζωή μου η χρυσόσκονη. Ναι εκείνη η μαγική πούδρα με έστειλε στα άδυτα του Σύμπαντος. Talk with Vadim. 04-29-2012 Αντί να καθόμαστε στο μπαλκόνι και να ακούμε την μουσική που γουστάρουμε, καθόμαστε και δίνουμε την ευκαρία στα πεθερικά μας το προνόμιο να παρακολουθούν αυτοί την σύναξη και εγώ με την Έλενα είμαστε «πνευματικά» παρόντες. Σχεδόν 35 εγώ και σχεδόν 34 η Έλενα και κάνουμε χατίρια. Σαν να είμαστε οι γονείς τους και αυτοί τα παιδιά μας. Ανωμαλία στο έπακρο.

Να έχει καταλάβει κανείς ότι όλες οι θρησκείες έχουν την ίδια βάση. Το όραμα. Η εξήγηση του οράματος. Η χαρά να μεταδοθεί το όραμα. Όμως αυτό το όραμα με οποιαδήποτε κίνητρα και αν ξεκίνησε πάντα αλλοιώνεται το νόημα τού με την πάροδο των χρόνων. Η νέα γενιά που παίρνει τα ίνια από την προηγούμενη είτε την εμπορευματοποιεί ή αλλιοώνει το νόημα ώστε να έχει απήχηση σε μεγαλύτερο ποσοστό ή απλά το καταντάει πιο αηδία από αυτά που κοροϊδευε όταν ήταν στην προηγούμενη ομάδα. Ο απόλυτος σουρεαλισμός εκτελείσεται τώρα! Η γυναίκα μου η Έλενα παίζει ρέμπους, εγώ ακούω Άρμιν από τα παλιά αλλά παράλληλά τα βάζω κατά κάποιον τρόπο με την οργάνωση που έπλασε αρκετά τον χαρακτήρα μου. Απέναντι ο παππούς να σιγοπεθαίνει και να μην ξέρεις τι να του πεις....Να απολαμβάνει τις τελευταίες του μέρες που έδωσε αρκετά μεγάλο μέρος της ζωής του στον Θεό με το Τετραγράμματο. Έναν Θεό που εγώ προσωπικά βίωσα στην Αράχωβα πριν δύο μήνες σε ένα 24ώρο ταξιδάκι στα ψηλά. Εκείνες τις μέρες ένιωσα τι πάει να πεί όλα η τίποτα. Τι πάει να πεί άλφα και ωμέγα. Όμως αρκετοί δεν έχουν προσέξει την μικρή λεπτομέρεια ότι αυτό το αλφάβητο ΔΕΝ έχει αρχή και τέλος, είναι απλά ο Κύκλος της Ζωής. Έχω κάνει και μία μικρή αναδρομή στην διαδρομή μου και τολμώ να πω ότι δεν έχω κάνει αρκετά ταξίδια. Τώρα αυτή την στιγμή παίζει ένα παλιό άσμα "talking into the sun" λίγο άσχετο αλλά σύμφωνα με μία δική μου θεωρία όλα είναι άτομα απλά το πως ενόνονται μεταξύ τους είναι το ζουμί της υπόθεσης! Σταματάω εδώ γιατί θέλω να κάνω μία σύντομη διαδρομή στα γραφόμενα μου μέχρι στιγμής. Μαΐος 2,2012 «Τον πιάσαμε» τον Μαίο. Διακοπές στην Σάμο ονειρεύομουν αλλά να ναι καλά όλοι οι ειδικοί γύρω μου ξέρουν να δίνουν «συμβουλές.» Το είπα πριν πολλά χρόνια θα το πω ξανά. ΕΓΩ αποφασίζω τι θα μπαίνει στο σώμα μου. ΚΑΝΕΝΑΣ άλλος δεν έχει δικαίωμα, ούτε ένας δήθεν ψυχίατρος

Μάιος 7, 2012 Με τι να ασχοληθώ?Με το περιβόητο Τρίγωνο που ποτέ δεν αναφέρθηκα καθόλου ως τώρα?Με τον γάμο μου με την Έλενα που πήγαινε καλά όσο πήγαινα με τα νερά της? Με τον πατέρα της που νομίζει ότι είναι ο πνευματικός νταβατζής της Χαλκίδας?Με το γεγονός ότι πούστικα μου απέκλεισαν το ενδεχόμενο να πάω Ντιτρόιτ? Τι άλλο δεν σκέφτηκα μπορεί να τα θυμηθώ. Όπως και να έχει, αυτή την στιγμή βρίσκομαι σε ένα ίδρυμα που προσωπικά πιστεύω ότι είναι η ύστατη ξεφτίλα από πλευράς μάνας και πεθερικών. Αυτή την στιγμή δεν έχω αποφασίσει πως θα πορευτώ αλλά να με κλείσουν μέσα σε ίδρυμα ήταν ότι πιο εξευτελιστικό μπορούσαν να κάνουν. Αλλά δεν πειράζει προσπαθώ να δω την καλή πλευρά. Αυτή δεν είναι άλλη από το να βρεθώ λίγο μόνος και να ασχοληθώ με το βιβλίο μου! Μάιος 9,2012 Το σενάριο φτιάχνεται μόνο του όπως φαίνεται. Τώρα από που να αρχίσω και πού να τελειώσω πραγματικά έχω δυσκολία. Όπως είδατε σε αυτό το μέρος του βιβλίου ο Άρμιν Βαν Μπιούρεν έχει την τιμητική του! Τον ακούω πάλι ανοιξιάτικα.Η διαφορά είναι ότι η μητέρα μου μαζί με την γυναίκα μου αποφάσισαν να με φέρουν σε ίδρυμα χωρίς καν την δική μου συγκατάθεση!! Αυτό το βιβλίο δεν θα έχει συνειρμό, ροή, συνοχή αλλά το μόνο που ξέρω εκ των πρωτέρων είναι ότι όλοι θα θέλουν να δούν την ανανεωμένη έκδοση η οποία ίσως συνδέσει όλους τους κρίκους! Εδώ τελειώνει το δεύτερο μέρος από μία τριλογία για την ώρα!

Παρτ 4. Ώρα 19.44 10, Μαΐου

Σούντ αί ράιτ ιν Αγγλικά? Prepei na ta pw sta Greenglish? Εγώ φταίω που με κλείσανε τσάμπα και βερεσέ στην Σινούρη? Δεν ξέρω πως να τεμαχίσω όλες τις εμπειρίες γιατί μάλλον όλες την ίδια προέλευση έχουν. Αναφέρομαι σε όλα όσα έχουν γίνει στο ταξίδι μου εδώ και 34 χρόνια και 5 μήνες ακριβώς!

11 May ώρα 1404.

Είναι παράνοια? Ψύχωση? Απλά το σώμα μου προσπαθεί να συνέλθει από την ξαφνική εισβολή πολλών χημικών? Ότι και να είναι ζω ένα μαρτύριο. Ξέρω ότι πιά πολύ οφείλεται η διάνοια παρά το σώμα μου, αλλά κατά έκπληξη και τον γιατρών ο νους είναι καλά αλλά η σάρκα ασθενής!. Έχω βάλει το ΙΣΟΣ 6 του Τιέστου και κάπως έχει καταλαγιάσει αυτή η αίσθηση με περίεργες διαθέσεις.

Σήμερα μάλιστα είχε συνομιλία με ένα γιατρό και μου εξήγησε την διαφορά υποκειμένου με αντικείμενου. Για το μόνο που είμαι σίγουρος είναι ότι για να υπάρχει υποκείμενο θα πρέπει να υπάρχει και αντικείμενο. Μάλλον το ένα είναι στο πραγματικό πεδίο και το άλλο στο μιγαδικό ή αλλιώς φανταστικό.

Μεταφερόμαστε στην Εθνική επέτειο ανεξαρτησίας της Ελλάδος, 25 Μαρτίου 2012. Όπως απολαμβάνω τον ήλιο να δύει στην Χτυπά (Βουνό Ριτσώνας) ακούω ένα παλιό κομμάτι που έλεγε στο ρεφρέν: "Talking with the Sun." Ο ήλιος μόλις και έφευγε από τον ορίζοντα και εγώ τον απολάμβανα και η βόκαλ φωνή έλεγε όμιλώ με τον ήλιο!!

Από εκείνη την στιγμή μέχρι σήμερα έχουν συμβεί πάρα πολλά! Σκέφτηκα πως να κάνω την Χαλκίδα γνωστή. Χωρίς να το ελέγχο ξαφνικά δημιουργό φήμη ότι θα γυριστεί ρεάλιτυ στην Χαλκίδα!

Είναι η ώρα τώρα να σας πω και για το περιβόητο Τρίγωνο που πιστεύω ότι θα σπάσει τα ταμεία. Εκεί που περνούσα στην γωνία Χάρλεμ και Λέικ σκέφτηκα αυτό που ελάχιστοι έχουν σκεφτεί. Να φτιάξω ένα από τα πρώτα Τριγωνικού σχήματος βιβλία. Το έψαξα αρκετά στο Ίντερνετ και φάνηκε ότι κανένας άλλος δεν το έχει κάνει αυτό το τόλμημα! Αυτή η ιστορία ξεκίνησε περίπου το 2009 τέτοια εποχή.

Το συγκεκριμένο έργο τέχνης μιλάει για λάθη που γίνονται σωστά! Για να υπάρχει σαςπένς θα πρέπει να πάρετε αυτό το βιβλίο για να συνεχιστεί η ιστορία!!!

Μαΐος 14 2012

Και ο Άρμιν Συνεχίζει έτσι πάω και εγώ με τα νερά του. Αποφασίζω να γράψω ότι ασυναρτησία θέλω γιατί δικαίωμα στην τέχνη δεν έχει κανείς να μου βάλει όρια ή να βάλει πουθενά αλλού. Τέχνη είναι να δημιουργείς αυτόματα αντικείμενο πού άλλο υποκείμενο δεν έχει σκεφτεί ακόμη. Ξέρω ότι εδώ στο άσυλο δεν ανήκω αλλά πάλι ο Μεγάλος Μάστορας κάτι θα σκεφτεί. Ο Μπιγκ Μπράδερ που όλοι φοβούμαστε αλλά κατά βάθος αυτός μας μαθαίνει.

Για τι να αναφερθώ? Για τον σαματά που έκανα στην Χαλκίδα ένα από τα πιο τρελά βράδια της ζωής μου? Να φτιάχνω σταντ απ ρεάλιτυ και να καθονται οι ατάκες η μία μετά την άλλη. Να φάω ξύλο σε λάθος μεριά της Χαλκίδας? Σύντομα θα αναρτηθεί ο επόμενος κύκλος του Ανώνυμου Μετανάστη.

